

1 Corinteni - Comentarii W. McDonald

Pavel a fost chemat să fie apostol al lui Isus Cristos pe drumul Damascului.

Această chemare nu i-a parvenit prin intermediul vreunui om, ci direct din partea Domnului Isus. Un apostol este, literalmente, un trimis. Primii apostoli au fost martori ai lui Cristos la învierea Sa. Ei au putut de asemenea săvârși minuni, menite să confirme că mesajul predicat de ei era de natură divină. Prin urmare, Pavel era întru totul îndreptățit să afirme, în cuvintele lui Gerhard Tersteegen:

Cristos, Fiul lui Dumnezeu, m-a trimis în țările de la miazănoapte; Eu am fost ordonat de puterea divină A mâinilor străpunse.

Când Pavel scria, un frate, pe nume Sostene, era cu el, ceea ce-l determină pe Pavel să-l includă în salutul său. Nu se știe exact dacă este același Sostene de la Fapte 18:17, fruntașul sinagogii, care a fost bătut în public de greci. Probabil acest lider fusese mântuit în urma propovăduirii lui Pavel, ajutându-l acum pe apostol în lucrarea sa.

Scrisoarea este adresată mai întâi bisericii lui Dumnezeu care este la Corint. Este încurajator să constatăm că nici un loc pe pământ nu este prea imoral pentru ca acolo să se poată pune bazele unei adunări de copii ai lui Dumnezeu. Adunarea Corintenilor este descrisă în continuare prin cuvintele: cei care au fost sfințiți în Cristos Isus, chemați sfinți. „Sfințiți” înseamnă aici puși deoparte pentru Dumnezeu și detașați de lume, descriind poziția tuturor celor ce sunt ai lui Cristos. Cât privește starea lor practică, ei au datoria să se detașeze ei înșiși de lume, în fiecare zi, trăind o viață sfântă.

Unii oameni susțin că sfințirea este o lucrare distinctă a harului, prin care cineva dobândește eradicarea naturii păcatului. O atare învățătură este însă contrazisă de versetul acesta. Creștinii corinteni erau departe de ceea ce trebuia să fie pe planul sfințeniei practice, dar faptul rămâne că în fața lui Dumnezeu, în ce privește poziția lor, ei erau sfințiți de Dumnezeu.

Ca sfinți, ei erau membrii unei minunate părtașii: chemați să fie sfinți, împreună cu toți cei care cheamă în vreun loc Numele lui Isus Cristos Domnul lor și al nostru.

Întâi Corinteni este, în mod deosebit, scrisoarea dedicată Domniei lui Cristos. Discutând numeroasele probleme din viața adunării și a credincioșilor individuali, apostolul le amintește cititorilor că Isus Cristos este Domn și că prin tot ceea ce facem trebuie să dăm recunoaștere acestui mare adevăr.

Salutul caracteristic al lui Pavel apare în versetul 3. Har și pace sunt cuvintele prin care se exprimă cel mai bine rezumatul întregii evanghelii. Harul este sursa oricărei binecuvântări iar pacea este rezultatul în viața oricărei persoane care a acceptat harul lui Dumnezeu. Aceste mari binecuvântări provin de la Dumnezeu Tatăl nostru și de la Isus Cristos. Pavel nu ezită să-L menționeze pe Domnul Isus în același enunț în care vorbește despre Dumnezeu Tatăl nostru. Este doar una din sutele de expresii similare din Noul Testament prin care se arată clar poziția de egalitate a Domnului Isus cu Dumnezeu Tatăl.

După ce i-a salutat pe corinteni, apostolul aduce acum mulțumiri pentru felul minunat în care a lucrat Dumnezeu în viața lor (versetul 4-9). E remarcabilă trăsătura de nobțe a caracterului lui Pavel prin faptul că întotdeauna a găsit câte ceva, în viața fraților săi de credință, pentru care să aducă mulțumiri lui Dumnezeu. Dacă viața lor de trăire în practică a credinței creștine nu era pe măsura celei dorite de Dumnezeu, atunci Pavel îi mulțumea lui Dumnezeu pentru ceea ce a făcut El pentru ei - cum s-a întâmplat și în cazul de față. Corintenii nu erau „creștini duhovnicești”. Dar Pavel poate totuși să-l mulțumească lui Dumnezeu pentru harul lui Dumnezeu care le-a fost dat în Cristos Isus.

Harul lui Dumnezeu s-a manifestat față de corinteni prin faptul că au fost înzestrați din belșug cu darurile Duhului Sfânt. Pavel amintește dării rostirii și al cunoștinței („în orice cuvânt și în orice cunoștință”) - aceasta fiind probabil o referire la darul vorbirii în limbi, al tălmăcirii vorbirii în limbi și al cunoștinței ieșite din comun. Rostirea (în versiunea română: „în orice cuvânt”) se referă la exprimarea exterioară iar cunoștința la înțelegerea lăuntrică.

Faptul că ei aveau aceste daruri era o confirmare a lucrării lui Dumnezeu în viețile lor. La asta se referă Pavel când spune că mărturia lui Cristos a fost confirmată în ei. Ei au auzit mărturia lui Cristos, au primit-o prin credință iar Dumnezeu a depus mărturie că ei sunt mântuiți cu adevărat, prin faptul că le-a acordat aceste puteri miraculoase.

Cât privește posedarea darurilor, biserica de la Corint nu era cu nimic mai prejos decât celelalte biserici. Dar simpla posedare a acestor daruri nu constituia, în sine, o dovadă a adevăratei spiritualități. Pavel îi mulțumea Domnului pentru un lucru de care corintenii nu erau răspunzători, la care nu contribuiseră cu nimic. Darurile au fost dăruite de Domnul cel înălțat la Cer, fără să se țină seama de meritele cuiva. Dacă are cineva un dar, nu trebuie să se fâlească cu el, ci, în smerenie, să-l pună în slujba Domnului.

Roadă Duhului este însă o altă chestiune, presupunând predarea credinciosului față de controlul Duhului Sfânt. Apostolul nu putea să-l laude pe corinteni pentru faptul că ar fi posedat roadă Duhului în viața lor, ci numai pentru ceea ce a revărsat Domnul, în suveranitatea Sa, peste ei - un lucru asupra căruia ei nu aveau nici un control.

Când vom înainta în studiul epistolei, vom constata că apostolul a trebuit să-i mustre pe sfinți pentru abuzarea de aceste daruri, dar aici el se mulțumește să-și exprime recunoștința pentru faptul că ei au primit aceste daruri într-o măsură atât de mare.

Corintenii erau nerăbdători în așteptarea arătării Domnului nostru Isus Cristos. Cercetătorii Bibliei nu au ajuns la un numitor comun în acest punct, neputând stabili dacă se referă la venirea lui Cristos pentru a-Și lua sfinții Săi (1Tesaloniceni 4:13-18), sau la venirea Sa împreună cu sfinții Săi (2Tesaloniceni 1:6-10), sau, a treia variantă, dacă este o referire la ambele ipostaze. În primul caz, ar fi o revelație a lui Cristos făcută doar credincioșilor, pe când în cazul al doilea ar fi Revelația Sa pentru întreaga biserică. Atât Răpirea, cât și glorioasa Arătare a lui

Cristos sunt așteptate cu nerăbdare de orice credincios.

Aici Pavel își exprimă încrederea că Domnul îi va întări până la sfârșit pe sfinți, pentru ca aceștia să poată fi fără vină în ziua Domnului nostru Isus Cristos. Din nou, iese în evidență accentul pus de Pavel asupra a ceea ce va face Dumnezeu, mai degrabă decât pe ce au făcut corintenii. Întrucât ei s-au încrezut în Cristos, și pentru că Dumnezeu a confirmat acest lucru, dându-le darurile Duhului, Pavel era încrezător că Dumnezeu îi va păzi și păstra pentru El, până când Cristos va veni să-i ia pe ai Săi cu Sine.

Optimismul lui Pavel cu privire la corinteni se bazează pe credințioșia lui Dumnezeu, care i-a chemat la părtășia Fiului Său. El știe că întrucât Dumnezeu a plătit un preț atât de mare ca să-i facă părtași ai vieții Domnului nostru, El nu-i va lăsa să se piardă, nici să alunece din mâna Lui.

Apostolul este gata acum să se ocupe de problema dezbinărilor din cadrul bisericii (1:10-4:21). El începe cu un minunat îndemn la unitate. În loc să poruncească, în virtutea mandatului său de apostol, el îi îndeamnă cu tandrețea unui frate. Apelul la unitate se bazează pe numele Domnului nostru Isus Cristos și, întrucât numele reprezintă de fapt Persoana, se bazează pe tot ceea ce este și a făcut Domnul Isus. Corintenii preamăreau numele unor oameni, dar asta nu putea duce decât la dezbinări. Pavel e hotărât însă să înalțe doar Numele Domnului Isus, știind că numai în felul acesta se va produce unitate în rândurile copiilor lui Dumnezeu. Să aveți același fel de vorbire înseamnă a fi uniți într-un gând și o simțire - adică a avea un scop comun și aceeași loialitate. Unitatea aceasta se produce atunci când creștinii sunt pătrunși de gândirea (gândul) lui Cristos. În versetele următoare, Pavel le va spune că pot fi pătrunși corintenii, pe planul trăirii practice, de gândurile lui Cristos.

Vestea despre certurile de la Corint i-a parvenit lui Pavel prin cei din casa lui Cloe. Dezvăluind numele informatorilor, Pavel stabilește un important principiu de conduită creștină: nu avem voie să transmitem vești despre frații și surorile noastre de credință la modul anonim, ci trebuie să fim dispuși să lăsăm să ni se dezvăluie identitatea. Dacă s-ar practica acest principiu în zilele noastre, s-ar evita multe bârfe inutile, care fac atât de mult rău bisericii.

În sânul bisericii se formau secte sau partide, fiecare luându-și un fruntaș. Unii își declarau preferințele pentru Pavel, alții pentru Apolo iar alții pentru Chifa (Petru). Ba unii chiar susțineau să sunt ai lui Cristos, prin asta înțelegându-se că se considerau singurii Săi credincioși, ceilalți fiind excluși!

În versetele 13-17 Pavel mustră cu asprime sectarismul. A da naștere la asemenea partide în sânul bisericii echivala cu tăgăduirea unității trupului lui Cristos. Călcând pe urmele unor lideri umani, ei îl insultau pe Cel care fusese răstignit pentru ei. Luându-și denumirea unui om, ei uitau că prin botez îi declaraseră loialitate Domnului Isus Cristos.

Apariția unor partide în sânul bisericii de la Corint l-a determinat pe Pavel să-și exprime recunoștința pentru faptul că el însuși nu a botezat decât vreo câțiva credincioși din adunarea aceea - Crispus și Gaius fiind doi dintre aceștia.

Pavel a avut grijă ca nimeni să nu poată spune că a botezat pe cineva în numele lui. Cu alte cuvinte, el nu încerca să facă convertiți pentru el însuși sau să-și atragă adepți. Singurul țel urmărit de el era să-i îndrepte pe oameni către Domnul Isus Cristos.

La o examinare mai amănunțită, Pavel și-a adus aminte că a botezat pe cei din casa lui Ștefana, dar pe alții nu-și amintea să-i fi botezat.

El explică faptul că Cristos nu l-a trimis ca mai întâi de toate să boteze, ci să propovăduiască evanghelia. Asta nu înseamnă deloc că Pavel nu credea în botez, întrucât am citit deja numele celor pe care i-a botezat chiar el. Mai degrabă, înseamnă că misiunea lui principală nu era de a boteza. Probabil el încredințase această lucrare altora, poate unor creștini din biserica locală. Versetul acesta constituie un puternic argument de combatere a concepției susținute de unii, conform căreia botezul ar fi esențial în vederea mântuirii. Dacă așa ar sta lucrurile, atunci ar însemna că Pavel îi mulțumește lui Dumnezeu că nu i-a mântuit pe nici unii, în afară de Crisp și Gaius! Or, asemenea idei nu poate sta în picioare.

În ultima parte a versetului 17, Pavel realizează o tranziție la versetele care urmează. El nu a propovăduit evanghelia prin recurgerea la înțelepciunea cuvintelor, pentru ca nu cumva crucea lui Cristos să fie făcută ineficace. El știa că dacă oamenii ar fi fost impresionați de oratoria și stilul său retoric, atunci în egală măsură el ar fi eșuat în eforturile sale de a transmite adevărata semnificație a crucii lui Cristos.

Ne va fi de ajutor să înțelegem secțiunea care urmează, dacă vom ține seama de faptul că, întrucât erau greci, corintenii aveau o mare predilecție pentru înțelepciunea omenească. Filozofii lor erau considerați eroi naționali. Se pare că ceva din spiritul acestei mișcări se strecurase în adunarea de la Corint, unde se formase partida celor care doreau să facă evanghelia mai ușor de primit de către intelectuali. Ei plecau de la convingerea că evanghelia nu se bucura de reputație în rândurile intelectualilor - de unde încercarea de a o intelectualiza. Această prosternare în fața intelectualismului a fost, după câte se pare, una din chestiunile care i-au determinat pe oameni să formeze partide în jurul unor lideri umani. Eforturile de a face evanghelia mai acceptabilă erau sortite însă din capul locului eșecului, pentru faptul că între înțelepciunea lui Dumnezeu și înțelepciunea omului există o prăpastie uriașă, ele neputând fi deloc reconciliate.

Pavel arată acum nebunia de a-i ridica în slăvi pe oameni și subliniază că, procedând așa, înseamnă a da dovadă de incompatibilitate cu adevărata natură a evangheliei (1:18-3:4). Prima idee pe care o scoate el în evidență este că mesajul crucii este diametral opus tuturor conceptelor considerate de oameni a fi adevărata înțelepciune (1Corinteni 1:18-25).

Mesajul crucii este nebunie pentru cei ce sunt pe calea pierzării. Sau, cum s-a exprimat foarte plastic Barnes:

Moartea pe cruce era asociată cu ideea celei mai mari înjosiri sau rușinați. A afirma că mântuirea poate avea loc doar prin suferințele și moartea unui om răstignit era sigur că va trezi în ei doar un nedisimulat dispreț.

Grecii erau mari iubitori de înțelepciune (de fapt, acesta este sensul literal al termenului „filozofi”). Dar evanghelia nu conținea nici un lucru de natură să satisfacă orgoliul lor, rezultat în urma cunoștinței.

Pentru cei ce sunt pe calea mântuirii, evanghelia este puterea lui Dumnezeu. Ei aud mesajul, îl acceptă prin credință și apoi are loc miracolul nașterii din nou în viața lor. Observați adevărul solemn reliefat de acest verset, potrivit căruia nu există decât două categorii de oameni: cei ce pier și cei ce sunt mântuiți. Nici o categorie intermediară. Oamenii n-au decât să iubească înțelepciunea omenească, însă numai evanghelia este cea care duce la mântuire.

Faptul că evanghelia îi repugnă înțelepciunii omenești a fost profețit cu mult timp în urmă de Isaia (Isaia 29:14): „Voi distruge înțelepciunea înțelepților și voi nimici priceperea pricepuților.” (traducere după versiunea engleză, n.tr.)

S. Lewis Johnson afirmă, în al său The Wycliffe Bible Commentary că în contextul lor, „aceste cuvinte constituie condamnarea de către Dumnezeu a politicii «înțelepților» din Iuda, prin faptul că aceștia căutau să încheie o alianță cu Egipt, pe când erau amenințați de Sanherib. Cât de adevărat este faptul că lui Dumnezeu îi face plăcere să-Și realizeze planurile în modalități care par bune oamenilor. Ce des folosește El metode pe care înțelepții acestei lumi le ridiculizează, dar care realizează rezultatele dorite cu minunată acuratețe și eficiență. De pildă, înțelepciunea omului îl asigură că el poate câștiga sau merita propria lui mântuire. Dar evanghelia înlătură toate eforturile omului de a se mântui pe sine, prezentându-L pe Cristos ca Singura Cale prin care putem câștiga acces la Dumnezeu.

Aici Pavel face o provocare îndrăznească, zicând: „Unde este înțeleptul? Unde este cărturarul? Unde este vorbărețul acestui veac?” Oare i-a consultat Dumnezeu când a conceput planul Său de mântuire? Ar fi fost ei oare în stare să elaboreze vreodată un asemenea plan de răscumpărare, dacă ar fi fost lăsați în voia înțelepciunii lor? Răspunsul este un răspicat „Nu!” Dumnezeu a făcut nebulie înțelepciunea acestei lumi.

Omul nu poate ajunge la cunoștința lui Dumnezeu prin propria sa înțelepciune. De veacuri Dumnezeu i-a dat omenirii prilejul acesta, dar rezultatul a fost un eșec total. Apoi Dumnezeu a găsit cu cale, prin propovăduirea crucii - mesaj considerat nebun de către oameni - să-i mântuiască pe cei care cred. Nebunia mesajului predicat se referă, desigur, la cruce. Noi știm că ea nu a fost o nebulie, dar, așa a părut minților neluminate ale oamenilor. Godet spune că versetul 21 conține o întreagă filozofie a istoriei, substanța unor volume întregi. De aceea, nu trebuie să trecem peste el cu ușurință, ci să medităm profund la extraordinarele, adevăruri ce le conține.

Era în firea iudeilor să ceară un semn. Atitudinea lor consta în concepția că dacă li se va da un semn, vor crede. Pe de altă parte, grecii căutau înțelepciunea. Pe ei îi interesau argumentele și raționamentele omenești, logica în general.

Dar Pavel nu le-a făcut pe plac. El spune: „Noi îl propovăduim pe Cristos cel răstignit.” După cum s-a exprimat cineva: „El nu era un iudeu iubitor de semne, nici un grec iubitor de înțelepciune, ci un creștin iubitor de Mântuitorul.”

Pentru iudei, Cristos răstignit era o piatră de poticnire. Ei căutau un lider militar, care să-i izbăvească de asuprirea Romei. Dar evanghelia le-a oferit un Mântuitor răstignit pe cruce și supus rușinii. Pentru greci, Cristos răstignit era o nebulie. Ei nu puteau înțelege cum ar putea Cineva care a murit în condiții de aparentă slăbiciune totală să le rezolve problemele.

Dar, oricât ar părea de ciudat, chiar lucrurile pe care le căutau iudeii și Neamurile se găsesc în chip minunat în Domnul Isus. Pentru cei care aud chemarea Lui și se încred în El, atât iudei, cât și greci, Cristos devine puterea lui Dumnezeu și înțelepciunea lui Dumnezeu.

De fapt nu există nici nebulie, nici slăbiciune la Dumnezeu. Dar apostolul afirmă în versetul 25 că ceea ce pare nebulie din partea lui Dumnezeu, în ochii oamenilor, este, în realitate, mai înțelept decât oamenii cei mai luminați. De asemenea, ceea ce pare slăbiciune din partea lui Dumnezeu, în ochii oamenilor, se dovedește a fi mai puternic decât orice ar putea produce oamenii vreodată.

După ce a vorbit despre evanghelia propriu-zisă, apostolul își îndreaptă acum atenția spre oamenii pe care Dumnezeu îi cheamă prin evanghelie (versetul 26-29). El le amintește corintenilor că nu mulți înțelepți după firea pământească, nu mulți puternici, nu mulți nobili sunt chemați. S-a arătat adesea că textul nu spune că nici unul din această categorie nu va fi chemat, ci doar „nu mulți”!

Chiar corintenii nu proveniseră din păturile intelectuale ale societății. Ei nu fuseseră câștigați la Cristos prin filosofii răsunătoare, ci prin evanghelia simplă. Atunci cum se face că puneau un preț atât de mare pe înțelepciunea omenească, ridicându-i în slăvi pe predicatorii care căutau să facă mesajul evangheliei mai palpabil înțelepților acestei lumi?

Dacă oamenii voiau să înființeze o biserică, căutau să racoleze cei mai proeminenți membri ai comunității. Dar versetul 26 ne învață că persoanele atât de stimate de oameni sunt ignorate de Dumnezeu. Cei pe care îi cheamă El nu sunt, în general, cei considerat mari de lumea aceasta.

Dar Dumnezeu a ales lucrurile bune ale lumii, ca să-i facă de rușine pe înțelepți și Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să le facă de rușine pe cele tari. Sau, cum s-a exprimat Erich Sauer:

Cu cât este mai primitiv materialul, cu atât mai mare - dacă se va putea atinge același standard de artă - va fi onoarea Stăpânului; cu cât mai mică va fi armata, cu atât mai mare - dacă se va putea dobândi aceeași izbândă măreață - va fi lauda ce i se va cuveni cuceritorului.

Dumnezeu s-a folosit de trâmbețe, pentru a năru zidurile Ierihonului. El a redus oastea lui Ghedeon de la 32.000 la 300, cu care a înfrânt oștirile lui Madian. El s-a folosit de un băț pentru mânat boii, în mâna lui Șamgar, pentru a-i înfrânge pe filistenii. Cu o falcă de măgar El l-a învrednicit pe Samson să înfrângă o întreagă armată. Și Domnul nostru a hrănit peste cinci mii de oameni cu numai câteva pâini și peștișori.

Pentru a completa tabloul acestei oștiri pe care cineva a numit-o: „ceata de nebuni ai lui Dumnezeu, cu cinci stele” Pavel adaugă și aceste elemente: lucrurile josnice ale lumii și cele disprețuite și lucrurile care nu sunt. Folosindu-se de materiale atât de neverosimile, Dumnezeu desființează lucrurile care sunt. Cu alte cuvinte, Lui îi face plăcere să ia oameni ce nu se bucură de nici o stimă în ochii lumii și să-i folosească în așa fel încât aceștia să-l aducă slavă. Aceste versete ar trebui să-i mustră pe creștinii care încearcă să intre în grațiile celor mari și tari, care se dau bine pe lângă marile personalități ale vremii, neavând prea multă considerație pentru sfinții mai umili din rândurile copiilor lui Dumnezeu.

Scopul urmărit de Dumnezeu prin alegerea celor lipsiți de statut social ridicat în ochii lumii este ca toată slava să-I fie atribuită Lui, și nu omului. Întrucât mântuirea vine numai de la El, doar El este vrednic de toată cinstea și lauda.

Versetul 30 subliniază și mai mult faptul că tot ceea ce suntem și tot ceea ce posedăm provine de la El - nu din filozofie; și că nu este nici un loc pentru gloria omului.

Mai întâi de toate, Cristos a devenit pentru noi înțelepciune. El este înțelepciunea lui Dumnezeu (versetul 24), Cel pe Care Dumnezeu, în înțelepciunea Sa, L-a ales să fie calea mântuirii. Când îl avem pe El, avem o înțelepciune pozițională, care ne garantează mântuirea deplină.

În al doilea rând, El este neprihănirea noastră. Prin credința în El noi suntem socotiți neprihăniți de un Dumnezeu sfânt.

În al treilea rând, el este sfințirea noastră. În noi înșine, noi nu avem nimic de natura sfințeniei personale, dar în El suntem sfințiți, în privința poziției pe care o ocupăm înaintea lui Dumnezeu, iar prin puterea Lui suntem transformați, de la un grad de sfințire la altul.

În fine, El este răscumpărarea noastră, asta fiind, negreșit, o referire la răscumpărarea în aspectul ei final, când Domnul va veni și ne va duce acasă, să fim cu El; când vom fi răscumpeștiți - cu duhul, cu sufletul și cu trupul. Iată ce clar a expus Traill acest adevăr:

Înțelepciunea în afara lui Cristos este o nebie osânditoare - neprihănirea în afara lui Cristos este vinovăție și condamnare - sfințirea în afara lui Cristos este murdărie și păcat - răscumpărarea în afara lui Cristos este robie și sclavie.

A. T. Pierson corelează versetul 30 cu viața și lucrarea Domnului nostru:

Faptele Sale, cuvintele Sale și practicile Sale demonstrează cu toate că El este înțelepciunea lui Dumnezeu. Apoi asistăm la moartea Lui, îngroparea și învierea Lui: acestea au de a face cu neprihănirea noastră. Apoi urmează umblarea Sa de patruzeci de zile printre oameni, înălțarea Sa la cer, darul Duhului și așezarea Sa la dreapta lui Dumnezeu - toate acestea având de a face cu sfințirea noastră. Apoi urmează revenirea Sa, care are de a face cu răscumpărarea noastră.

Așa a aranjat Dumnezeu lucrurile ca toate aceste binecuvântări să ne parvină în Domnul. Prin urmare argumentul formulat de Pavel este următorul: „Ce rost mai are să vă fălțiți cu oamenii? - devreme ce ei nu pot să facă pentru voi nici unul din aceste lucruri!”

Apostolul le amintește aici sfinților de lucrarea desfășurată de el în mijlocul lor și de modul în care a căutat să-L slăvească pe Dumnezeu, și nu pe el însuși. El a venit la ei vestind mărturia lui Dumnezeu, nu cu o vorbire sau înțelepciune strălucită. El nu a avut nici un interes să se dea mare orator sau filosof. Asta arată că Pavel a recunoscut diferența dintre lucrarea de esență sufletească și cea de esență spirituală. Prin lucrarea sufletească înțelegem o lucrare care amuză, care oferă divertisment sau care apelează la emoțiile oamenilor. Pe de altă parte, lucrarea spirituală (duhovnicească) prezintă adevărul cuvântului lui Dumnezeu în așa fel încât să-L aducă slavă lui Cristos și să atingă inima și conștiința ascultătorilor.

Conținutul mesajului lui Pavel a fost: Isus Cristos și pe El răstignit. Isus Cristos se referă la Persoana Sa, în timp ce pe El răstignit se referă la lucrarea Sa. Persoana și lucrarea Domnului Isus formează substanța evangheliei creștine.

Pavel subliniază în continuare că înfățișarea sa personală nu era nici impresionantă, nici atrăgătoare. Când s-a aflat între corinteni, el a fost în slăbiciune, în temere și în mare cutremur. Comoara evangheliei era purtată într-un vas de pământ, pentru ca strălucirea puterii să se dovedească a fi de la Dumnezeu, nu de la Pavel. El însuși a fost o pildă a modului în care Dumnezeu se folosește de lucrurile slabe, pentru ca să le facă de rușine pe cele tari.

Nici vorbirea lui Pavel, nici propovăduirea sa nu constau în cuvintele înduplecătoare ale înțelepciunii omenești, ci în demonstrarea Duhului și a puterii. Unii au sugerat că prin vorbire se înțelege materialul pe care l-a prezentat iar prin propovăduire maniera prezentării materialului. Alții înțeleg prin vorbirea sa mărturia personală pe care a adus-o unor persoane individuale iar prin propovăduirea sa mesajul vestit unor grupuri de oameni. Privind lucrurile din perspectiva standardelor lumii acesteia, apostolul n-ar fi câștigat poate niciodată un concurs de oratorie. În pofida acestei stări de lucruri, Duhul lui Dumnezeu s-a folosit de mesajul propovăduit prin gura lui Pavel pentru a produce în oameni căința de păcat și convertirea lor la Dumnezeu.

Pavel era conștient de pericolul mare ca ascultătorii lui să devină mai interesați în el însuși sau în personalitatea sa, decât în Domnul cel Viu. Conștient de neputința lui de a binecuvânta sau de a-i salva el însuși pe oameni, apostolul s-a hotărât să-i conducă pe oameni numai la Dumnezeu, îndemnându-i să-și pună încrederea doar în El, și nu în înțelepciunea oamenilor. Toți cei ce vestesc mesajul evangheliei sau îi învață pe oameni din cuvântul lui Dumnezeu trebuie să facă din acest deziderat țelul lor major și permanent.

Mai întâi de toate, înțelepciunea pe care o demonstrează evanghelia este de origine divină (versetele 6 și 7). Noi vorbim înțelepciunea între cei ce sunt maturi (sau „desăvârșiți”). Dar nu înțelepciunea acestui veac, după cum nu este înțelepciune în ochii stăpânitorilor veacului acestuia. Căci înțelepciunea acestora este perisabilă, aidoma lor, dăinuind doar o zi scurtă.

Noi vorbim înțelepciunea lui Dumnezeu într-o taină. O taină în Noul Testament este un adevăr ce nu fusese revelat în trecut, dar care este făcut cunoscut acum credincioșilor de apostolii și profeții din perioada primară a Bisericii. Această taină este înțelepciunea ascunsă pe care Dumnezeu a rânduit-o mai înainte de veacuri spre slava noastră. Această taină a evangheliei cuprinde adevăruri minunate, ca acela potrivit căruia acum evreii și creștinii sunt făcuți una în Cristos; precum și adevărul după care Domnul Isus va veni și-i va duce pe ai Săi, care-L așteaptă, acasă, să fie cu El și, desigur, adevărul potrivit căruia nu toți credincioșii vor muri, ci toți vor fi transformați.

Stăpânitorii acestui veac se referă, probabil, la ființele demonice, de natură spirituală, din văzduh, sau la agenții lor umani de pe pământ. Ei nu au înțeles înțelepciunea ascunsă a lui Dumnezeu (Cristos pe cruce), după cum nu și-au dat seama că omorându-L pe Sfântul Fiul al lui Dumnezeu aduceau peste ei propria lor nimicire. Dacă ar fi cunoscut căile lui Dumnezeu, nu L-ar fi răstignit pe Domnul slavei.

Procesul revelației, inspirației și iluminării sunt descrise în versetele 9-16. Ele ne spun cum au fost aduse aceste adevăruri minunate la cunoștința apostolilor, de către Duhul Sfânt, și cum, la rândul lor, ei ne-au transmis aceste adevăruri prin inspirația Duhului Sfânt, precum și modul în care noi le înțelegem prin iluminarea Duhului Sfânt.

Citatul din versetul 9, Isaia 64:4, este o profeție conform căreia Dumnezeu a adunat adevăruri minunate ce nu puteau fi descoperite prin simțurile naturale, descoperind aceste adevăruri, la vremea rânduită de El, celor care îl iubesc pe EL. Sunt enumerate trei facultăți (ochiul, urechea și inima, sau mintea) prin care ne însușim lucrurile pământești, dar acestea nu sunt suficiente pentru receptarea adevărilor divine, aici fiind nevoie de intervenția Duhului lui Dumnezeu.

Versetul acesta este interpretat aproape totdeauna ca o referire la gloriile cerului și după ce ne-am întipărit în minte acest sens al versetului, este foarte greu să ni-l mai scoatem din minte și să acceptăm alt înțeles. Dar Pavel se referă aici la adevărurile care au fost relevante pentru prima oară în Noul Testament. Oamenii nu ar fi putut ajunge să cunoască și să înțeleagă aceste adevăruri prin intermediul cercetărilor științifice sau filozofice. Mintea omenească, lăsată în voia ei, niciodată nu ar fi putut descoperi tainele minunate ce au fost făcute cunoscute la începutul erei evangheliei. Rațiunea omenească este total neputincioasă de a afla adevărul lui Dumnezeu.

Faptul că versetul 9 nu se referă la cer (rai) este demonstrat de afirmația că nouă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său. Cu alte cuvinte, aceste adevăruri, prezise în Vechiul Testament, au fost aduse la cunoștința apostolilor din era Noului Testament. Prin nouă se înțelege cei ce au redactat Noul Testament. Prin Duhul lui Dumnezeu au fost luminați apostolii și profeții, întrucât Duhul cercetează toate lucrurile, chiar lucrurile adânci ale lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, Duhul lui Dumnezeu, una din Cele trei Persoane ale Dumnezeirii, este infinit în înțelepciunea Sa și înțelege toate adevărurile lui Dumnezeu, fiind în stare să le împărtășească și altora.

Chiar în sfera relațiilor umane, nimeni nu poate ști ce gândește un om decât omul respectiv. Nimeni nu poate afla ce gândește o persoană, dacă persoana respectivă nu se decide să-și dezvăluie gândurile. Dar chiar și atunci, pentru a-l înțelege pe cineva, trebuie să ai duhul unui om. Un animal nu va putea înțelege pe deplin gândirea noastră. Tot așa este și la Dumnezeu. Singurul care poate înțelege lucrurile lui Dumnezeu este Duhul lui Dumnezeu.

Noi din versetul 12 se referă la cei care au redactat Noul Testament, deși se aplică în egală măsură la toți cei ce au fost folosiți de Dumnezeu pentru redactarea întregii Scripturi. Întrucât apostolii și profeții au primit Duhul Sfânt, El a fost în stare să le împărtășească adevărurile adânci ale lui Dumnezeu. Asta vrea să spună apostolul când afirmă în acest verset: „Și noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul care vine de la Dumnezeu, ca să putem cunoaște lucrurile pe care ni le-a dăruit Dumnezeu.” Fără Duhul care vine de la Dumnezeu, apostolii n-ar fi putut primi niciodată adevărurile divine la care se referă Pavel, și care au fost păstrate pentru noi în Noul Testament.

După ce a descris procesul revelației prin care redactorii Sfințelor Scripturi au primit adevărul de la Dumnezeu, Pavel descrie procesul inspirației, prin care adevărul acela ne-a fost comunicat nouă înșine. Versetul 13 este unul din cele mai puternice texte din Cuvântul lui Dumnezeu pe tema inspirației verbale. Apostolul Pavel afirmă răspicat că în transmiterea acestor adevăruri către noi, apostolii nu au folosit cuvinte alese de ei înșiși sau dictate de înțelepciunea omului. Mai degrabă, ei au folosit chiar cuvintele pe care Duhul Sfânt i-a învățat să le folosească. Și astfel, după convingerea noastră, cuvintele reale ale Scripturii, așa cum se găsesc ele în textele originale autografe, au fost chiar cuvintele lui Dumnezeu (și că Biblia, în forma ei actuală, este într-un totu demnă de încredere).

Un strigăt de protest se va auzi în acest punct, din partea unora pentru care afirmația noastră de mai sus ar presupune că redactarea s-ar fi făcut prin metoda unei dictări mecanice, ca și când Dumnezeu nu le-ar fi permis redactorilor să recurgă la propriul lor stil, în redactarea materialului. Dar noi știm că stilul textelor redactate de Pavel se deosebește foarte mult de cel al lui Luca, de pildă. Prin urmare, cum vom putea reconcilia inspirația verbală cu stilul evident personal al redactorilor? Într-o anumită privință, neînțeles de noi, Dumnezeu le-a dăruit acestor oameni înșăși cuvintele Scripturii, și totuși El a îmbrăcat aceste cuvinte în stilul individual, propriu fiecăruia dintre redactori, lăsând ca personalitatea lor umană să-și pună amprenta peste cuvântul Lui desăvârșit.

Sintagma: comparând cele spirituale cu cele spirituale se poate explica în mai multe moduri.

1. Predarea unor adevăruri spirituale cu cuvinte dăruite de Duhul;
2. Comunicarea unor adevăruri spirituale unor oameni spirituali;
3. Compararea adevărilor spirituale dintr-o secțiune a Bibliei cu cele din altă secțiune a Bibliei.

Noi credem că prima explicație este cea valabilă, în ton cu contextul. Pavel afirmă aici că procesul inspirației presupune transmiterea adevărului divin prin cuvinte ce sunt anume alese de Duhul Sfânt, în acel scop. Am putea parafraza propoziția astfel: „prezentând adevăruri spirituale cu cuvinte spirituale.”

Unii au ridicat obiecția că pasajul de față nu poate constitui o referire la inspirație, întrucât Pavel spune vorbim, nu „scriem” Totuși, analizând alte texte din Biblie, vom vedea că adesea verbul „a vorbi” se aplică la scrierile inspirate (vezi Ioan 12:38,41; Fapte 28:25; 2Petr 1:21).

Nu numai că evanghelia este divină în revelația sa și divină în inspirația sa, dar aici aflăm că ea nu poate fi primită decât prin puterea Duhului lui Dumnezeu. Fără ajutorul Lui, omul natural (sau „sufletes”) nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că ele se discern duhovnicește. Iată ce spune în această privință Vance Havner:

Creștinul înțelept nu-și va pierde timpul, încercând să explice programul lui Dumnezeu unor oameni ne-născuți din nou, întrucât o atare acțiune ar echivala cu aruncarea mărgăritarelor la porci. Sau cu încercarea de a-i descrie unui orb splendoarea unui apus de soare sau cu tentativa de a discuta fizică nucleară cu o statuie din parc. Omul natural nu poate primi aceste lucruri. Mai ușor ar fi să prinzi razele soarelui cu undița, decât să-și însușești revelația lui Dumnezeu fără ajutorul Duhului Sfânt. Dacă nu se naște cineva din Duhul și nu este învățat de El, toate aceste lucruri îi sunt complet străine. Nici dacă ar poseda un doctorat nu i-ar fi de nici un folos...”

Pe de altă parte, cel care este luminat de Duhul lui Dumnezeu poate discerne aceste adevăruri minunate, chiar dacă el însuși nu poate fi corect judecat de cei ne-converțiți. Poate că cel luminat de Duhul lui Dumnezeu este doar un dulgher de meserie sau un instalator sau un pescar. Dar în Sfintele Scripturi el este un bun cercetător. „Creștinul controlat de Duhul cercetează cu atenție Biblia și ajunge la o apreciere și o înțelegere a conținutului ei” (KSW). Pentru lume, el este o enigmă. Poate că niciodată nu a urmat cursurile vreunui colegiu sau seminar, totuși el înțelege tainele profunde ale cuvântului lui Dumnezeu, putând chiar să-i învețe și pe alții.

Apostolul întreabă, acum, împreună cu Isaia: „Cine a cunoscut gândul Domnului, ca să-l poată da învățătură?” Punând o astfel de întrebare deja am răspuns la ea, căci Dumnezeu nu poate fi cunoscut prin înțelepciunea sau puterea oamenilor. El poate fi cunoscut doar în măsura în care binevoiește să Se lase cunoscut. Dar cei ce au gândul lui Cristos sunt învredniciți să înțeleagă adevărurile profunde ale lui Dumnezeu.

Recapitulând, vom spune că mai întâi vine revelația (versetul 9-12). Asta înseamnă că Dumnezeu le-a revelat oamenilor, prin Duhul Sfânt, adevăruri necunoscute de ei până atunci. Aceste adevăruri au fost aduse la cunoștința lor pe cale supranaturală, prin Duhul lui Dumnezeu.

În al doilea rând, avem inspirația (versetul 13). În procesul transmiterii acestor adevăruri către alții, apostolii (și toți ceilalți redactori ai Bibliei) au așternut în scris exact cuvintele date lor de Duhul Sfânt.

În fine, avem iluminarea (versetul 14-16). Pe lângă faptul că aceste adevăruri trebuie să fie revelate în chip miraculos și inspirate în chip miraculos, la fel de adevărat este și faptul că ele pot fi înțelese doar prin puterea supranaturală a Duhului Sfânt.

Când Pavel a vizitat Corintul prima oară, el i-a hrănit pe credincioșii de acolo cu laptele elementar al cuvântului, întrucât ei erau slabi și tineri în credință. Învățătura pe care au primit-o ei a corespuns cu starea în care se găseau, căci nu putea primi învățături spirituale profunde, datorită faptului că erau copii în credință sau, cum spune cuvântul, prunci în Cristos.

Pavel le-a predat doar adevărurile elementare privitoare la Cristos, pe care le numește lapte. Cât privește hrana tare, aceasta ei n-o puteau asimila, datorită lipsei lor de maturitate. Subliniind aceeași idee, Domnul Isus le-a spus ucenicilor: „Mai am să vă spun încă multe lucruri, dar acum nu le puteți purta” (Ioan 16:12). În ce-i privește pe corinteni, trist era faptul că ei nu făcuseră progrese suficiente pentru a putea primi adevăruri mai profunde de la apostol.

Credincioșii erau încă tot carnali, adică într-o stare sufletească, pământească - fapt demonstrat de prezența multor certuri și dezbinări în mijlocul lor. Or, un asemenea comportament îi caracterizează mai degrabă pe oamenii acestei lumi, decât pe cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu.

Faptul că formau partide în jurul unor lideri umani, ca Pavel sau Apolo demonstra că se comportau la nivel pur uman. Asta vrea să spună Pavel când întreabă: „Nu umblați voi în felul oamenilor?”

Până în acest punct, apostolul Pavel a arătat nebunia de a-i preamări pe oameni, în contrast cu adevărata natură a mesajului evangheliei. Acum el își îndreaptă atenția spre tema slujirii (misiunii) creștine, arătând că și din acest punct de vedere este o nebunie curată ca cineva să-ri ridice în slăvi pe liderii religioși, formând partide în jurul lor.

Apolo și Pavel erau slujitori (minister înseamnă în latină „slujitor”) prin care au ajuns corintenii să creadă în Domnul Isus. Ei erau doar simpli agenți prin care au primit corintenii credința, și nu căpeteniile unor școli rivale. Prin urmare, de câtă nepricepere au dat dovadă corintenii, când i-au ridicat pe acești slujitori la rangul de stăpâni! Sau, cum se exprimă foarte plastic comentatorul biblic Ironside: „Imaginați-vă o gospodărie, în care s-a iscat multă dezbinare, din pricina servitorilor!”

Recurgând la o ilustrație din domeniul agriculturii, Pavel arată că slujitorul este, la urma urmelor, foarte limitat în capacitatea sa de a realiza ceva. Pavel însuși poate sădi, Apolo putea să ude, dar numai Dumnezeu poate face să crească. Tot așa și în zilele noastre: unii dintre noi putem predica cuvântul și toți putem să ne rugăm pentru rudele și prietenii noștri nemântuiți, dar lucrarea propriu-zisă de mântuire poate fi realizată doar de Domnul.

Privind lucrurile din această perspectivă, vom observa numaidecât că cel ce sădește și cel ce udă nu sunt, în realitate, foarte importanți, căci ei nu posedă în ei înșiși puterea de a da viață. De ce există atunci atâta rivalitate între lucrătorii creștini? Fiecare ar trebui să-și desfășoare lucrarea ce i s-a încredințat și să se bucure când Domnul își revărsă binecuvântările peste ea.

Cel care sădește și cel care udă sunt una în sensul că ambii urmăresc același țel și obiectiv. Între ei nu trebuie să fie gelozie. Pe planul slujirii, ei sunt egali. Va veni ziua când fiecare își va lua răsplata după munca lui - adică la Scaunul de Judecată al lui Cristos.

Cu toții răspund în fața lui Dumnezeu, Toți slujitorii Lui sunt împreună lucrători, trudind cot la cot pe câmpul de lucru al lui Dumnezeu sau, altfel spus, desfășurându-și activitatea în aceeași clădire. Erdman exprimă această idee în felul următor: „Suntem conlucrători toți cei ce aparținem lui Dumnezeu și lucrăm unul cu altul.”

Continuând analogia cu clădirea, apostolul recunoaște mai întâi că tot ce a reușit să facă s-a datorat harului lui Dumnezeu - adică capacității nemeritate pe care i-a dăruit-o Dumnezeu de a face lucrarea unui apostol. Apoi el descrie rolul jucat de el în începuturile adunării de la Corint: „ca un meșter zidar înțelept, eu am pus temelia.” El a venit la Corint predicându-L pe Cristos și pe El răstignit. În cursul propovăduirii cuvântului, mai multe suflete au fost salvate și s-a sădit o biserică locală. Apoi apostolul adaugă: „și altul zidește deasupra”. Fără îndoială, el se referă aici la alți învățători, care au vizitat Corintul de mai multe ori, clădind în continuare pe temelia ce fusese deja așezată în acest oraș. Apostolul trage însă un semnal de alarmă: „Fiecare să ia seama cum zidește deasupra!” Prin asta el vrea să spună că este o misiune cât se poate de solemnă, ce nu trebuie asumată cu ușurință, să înveți pe alții în biserica locală. Unii veniseră la Corint cu doctrine menite să-i dezbine pe credincioși și cu învățături contrare cuvântului lui Dumnezeu. Negreșit Pavel avea cunoștință despre acești învățători, când rostea aceste cuvinte.

Orice clădire are nevoie doar de o singură temelie. Odată așezată, ea nu mai trebuie repetată. Apostolul Pavel pusese temelia bisericii din Corint. Temelia aceea era Isus Cristos, Persoana și Lucrarea Lui.

Învățăturile aduse de alți credincioși și-au avut gradul lor de utilitate. De pildă, unele învățături au o valoare permanentă, asemănându-se cu aurul, argintul și pietrele scumpe. Probabil prin „pietre scumpe” nu se înțelege aici diamante, rubine sau alte bijuterii, ci mai degrabă granitul, marmora sau alabastrul ce erau folosite la ridicarea unor temple foarte costisitoare. Pe de altă parte, învățătura din biserica locală poate fi uneori de valoare trecătoare sau total lipsită de valoare. Asemenea învățături se aseamănă cu lemnul, fânul și paie.

Pasajul acesta din Scriptură este explicat, de cele mai multe ori, ca referire la viața tuturor credincioșilor creștini. Este adevărat că fiecare din noi clădește, zi de zi, și că rezultatele lucrării noastre vor fi date la iveală într-o zi. Dar cercetătorul atent al Bibliei va observa că pasajul nu se referă, în principal, la toți credincioșii, ci numai la predicatori și învățători.

În acea zi din viitor, lucrarea fiecăruia va fi dată pe față. Prin ziua se înțelege Scaunul de Judecată al lui Cristos, când se va trece în revistă toată lucrarea săvârșită pentru Domnul. Acest proces de revizuire este asemănat cu acțiunea focului. Slujirea care a adus slavă lui Dumnezeu și binecuvântare oamenilor - asemenea aurului, argintului și pietrelor scumpe - nu va fi afectată de foc. Pe de altă parte, cea care a provocat disensiuni în rândurile copiilor lui Dumnezeu sau care nu i-a edificat va fi mistuită de foc. Focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia.

Lucrarea săvârșită în legătură cu biserica poate fi de trei tipuri: în versetul 14 avem primul tip - slujirea ce a adus folos, în acest caz, lucrarea slujitorului va rămâne în picioare, după ce a fost supusă testului, la Scaunul de Judecată al lui Cristos iar lucrătorul va primi o răsplată.

Al doilea timp de lucrare este cea nefolositoare. În cazul acesta, slujitorul va fi păgubit („va suferi o pierdere”, în engleză), el însuși fiind însă mântuit, dar ca prin foc. E. W. Rogers arată că: „Prin pierdere nu se înțelege aici anularea vreunui lucru pe care-l posedă cineva.” Versetul e suficient de clar pentru a ne face să înțelegem că Scaunul de Judecată al lui Cristos nu se ocupă de păcatele credinciosului sau de pedeapsa pentru săvârșirea lor, căci pedeapsa pentru păcatele credinciosului a fost suportată de Domnul Isus Cristos, pe crucea Calvarului, acea problemă fiind rezolvată odată pentru totdeauna. Prin urmare, la Scaunul de Judecată al lui Cristos nu se pune nici o clipă la îndoială mântuirea credinciosului, ci se examinează doar slujirea lui.

Datorită eșecului de a face distincție între mântuire și răsplăți, biserica romano-catolică s-a folosit de acest verset, ca temei pentru propagarea învățurii privitoare la un presupus purgatoriu. Dar o examinare atentă a versetului 15 din capitolul 3 ne va arăta că nu se face aici nici o aluzie la purgatoriu. Nu se exprimă nicăieri că focul albește sau limpezește caracterul cuiva. Mai degrabă, focul pune la încercare lucrarea sau slujirea cuiva, arătându-i adevărata natură. Omul respectiv este mântuit, chiar dacă lucrarea sa este mistuită de foc.

Un gând interesant care se desprinde din acest verset este faptul că cuvântul lui Dumnezeu este asemănat uneori cu focul (vezi Isaia 5:24 și Ieremia 23:29). Același cuvânt al lui Dumnezeu care va testa slujirea noastră, la Scaunul de Judecată al lui Cristos, se află la dispoziția noastră în vremea de acum. Dacă vom clădi în conformitate cu învățăturile Bibliei, atunci lucrarea noastră va rămâne în picioare, după ce va fi fost supusă la probă, în ziua aceea.

Pavel le amintește credincioșilor că ei sunt templul lui Dumnezeu (în greacă: altarul dinăuntru sau sanctuarul) și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în ei. Este adevărat că fiecare credincios în parte este un templu al lui Dumnezeu, în care locuiește Duhul Sfânt, dar nu aceasta e ideea pe care o subliniază versetul de față. Apostolul privește întreaga colectivitate a bisericii, dorindu-le tuturor celor care o alcătuiesc să realizeze sfânta demnitate pe care o incumbă o atare chemare.

O a treia categorie de lucrare săvârșită în biserica locală este cea definită drept distructivă. Se pare că existau pe vremea aceea învățători falși, care se strecuraseră în biserica de la Corint și care predau învățături ce-i îndemneau pe oameni mai degrabă la păcat, decât la sfințenie. Ei nu considerau un lucru grav faptul că provocau atâtea tulburări în templul lui Dumnezeu, ceea ce-l determină pe Pavel să facă declarația solemnă: „Dacă cineva nimicește templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu.” Privită în context local, afirmația înseamnă că dacă intră cineva în biserica dintr-o localitate și-i strică mărturia, Dumnezeu îl va nimici. Pasajul se referă la învățători falși, care nu sunt credincioși adevărați în Domnul Isus. Gravitatea unei asemenea încălcări este indicată și de cuvintele de la sfârșitul versetului 17: „căci templul lui Dumnezeu este sfânt și așa sunteți voi.”

În slujirea creștină, ca în toate compartimentele vieții creștine, există întotdeauna pericolul auto-amăgirii. Poate că unii din cei ce au venit la Corint s-au dat oameni extrem de înțelepți. Oricine are o părere foarte înaltă despre propria sa înțelepciune luminească trebuie să învețe că e nevoie să te faci nebun în ochii lumii, pentru a deveni înțelept în aprecierea lui Dumnezeu, cum arată foarte clar Godet, prin parafrazarea sa:

Dacă o persoană individuală, corintean sau de altă origine, când predică evanghelia în adunările voastre, își asumă rolul unui om înțelept și reputația de gânditor profund, e bine ca acea persoană să înțeleagă că nu va atinge adevărata înțelepciune până când nu va fi trecut printr-o criză, în care acea înțelepciune, de care este atât de plin el, nu va pieri - după care el va primi, abia atunci, înțelepciunea ce vine de sus.

Înțelepciunea lumii acesteia este o nebulă înaintea lui Dumnezeu. Oricât ar căuta omul, nu l-ar putea găsi pe Dumnezeu de unul singur, după cum, omenirea, în înțelepciunea ei, niciodată n-ar fi putut concepe un plan de mântuire, prin care Dumnezeu să devină Om, ca să moară pentru păcătoșii vinovați, răi și răzvrățiți. Aici, în versetul 19, se dă citatul din Iov 13:5, pentru a se arăta că Dumnezeu este triumfător asupra presupusei înțelepciuni a oamenilor, în aducerea la îndeplinire a planurilor Sale. Cu toată înțelepciunea sa, omul nu poate zădărnici planurile Domnului. Mai degrabă, Dumnezeu adesea le demonstrează oamenilor că, în pofida înțelepciunii lor lumești, ei sunt total neputincioși și săraci.

Psalmul 94:11 este citat aici pentru a se sublinia că Domnul cunoaște toate raționamentele înțelepților lumii acesteia și că știe că acestea sunt deșarte, găunoase și neroditoare. Dar de ce depune Pavel atâtea eforturi pentru a discredita înțelepciunea lumii acesteia? Pentru simplul fapt că credincioșii de la Corint puneau un preț deosebit de mare pe o asemenea înțelepciune, ducându-se după acei lideri care manifestau acest gen de înțelepciune în mod foarte evident.

Având în vedere tot ce s-a spus până în prezent, nimeni nu trebuie să se laude cu oamenii. Iar în ce-i privește pe adevărații slujitori ai Domnului, noi nu trebuie să ne lăudăm că le aparținem acestor lideri, ci, mai degrabă, trebuie să ne dăm seama că ei ne aparțin, cu toții, nouă înșine. Toate sunt ale voastre.

Cineva a definit versetul 22 drept: „inventarierea posesiunilor copilului lui Dumnezeu.” Lucrătorii creștini sunt ai noștri, fie că e vorba de Pavel evanghelistul, fie de Apolo învățătorul, fie de Chifa păstorul. Întrucât toți aceștia sunt ai noștri, ar fi o nebulie din partea noastră să afirmăm că noi suntem ai vreunuia dintre ei. Apoi și lumea este a noastră. Fiind comoștenitori cu Cristos, într-o zi vom intra în stăpânirea ei, dar momentan lumea ne aparține în virtutea făgăduinței divine. Cei ce îi administrează treburile nu-și dau seama că fac lucrul acesta în folosul nostru. Și viața este a noastră. Nu ne referim la simpla existență pe acest pământ, ci la viață în sensul cel mai deplin și mai adevărat. Apoi și moartea este a noastră. Pentru noi ea și-a pierdut forța de a ne înspăimânta, groaza în care cuprinde ea sufletul omului, în fața prăpăstiei necunoscutului ce se cascadează înaintea sa. Pentru noi moartea este solul lui Dumnezeu, care transportă sufletul în cer. Lucrurile de acum și cele viitoare - toate acestea sunt de asemenea ale noastre. Bine a spus cine a afirmat că toate lucrurile îl slujesc pe cel ce-L slujește pe Cristos. Sau, cum s-a exprimat A. T. Robertson: „Stelele, ce aleargă pe orbitele lor, se luptă pentru omul care este partener al lui Dumnezeu, în lucrarea de răscumpărare a lumii.”

Toți creștinii sunt ai lui Cristos. Unii credincioși de la Corint susțineau că îi aparțin lui Cristos în măsură mai mare decât alții sau exclusiv față de aceștia! Ei alcătuiau „partida lui Cristos”. Dar Pavel combate o atare atitudine. Noi toți suntem ai lui Cristos iar Cristos este al lui Dumnezeu. Și astfel, arătându-le sfinților adevărata lor demnitate, Pavel scoate în evidență nebulia de a alcătui partide și de a crea dezbinări în sânul bisericii.

Pentru a-i evalua cum se cuvine pe Pavel și pe ceilalți apostoli, Pavel le spune sfinților că trebuie să-i considere slujitori sau asistenți ai lui Cristos și administratori ai tainelor lui Dumnezeu. Un administrator este un slujitor căruia i s-a încredințat o persoană sau averea cuiva. Tainele lui Dumnezeu erau secrete ascunse până arunci, pe care Dumnezeu le-a revelat apostolilor și profeților din perioada Noului Testament.

Una din îndatoririle administratorilor este aceea de a fi credincios (fidel). Omul pune mare preț pe deșteptăciune, înțelepciune, bogăție și succes. Dar Dumnezeu caută să-i descopere pe cei ce sunt credincioși lui Isus în toate lucrurile.

Credincioșia de care trebuie să dea dovadă un administrator este dificil de evaluat de către oameni. De aceea Pavel spune aici că pentru el este un lucru foarte neînsemnat să fie judecat de ei sau de vreun tribunal omenesc. Pavel își dă seama cât de neputincios este omul de a-și forma o opinie competentă cu privire la adevărata credincioșie a lui Dumnezeu. De fapt, adaugă Pavel, nici chiar el însuși nu se judecă pe sine - afirmând prin asta că el însuși s-a născut în sânul familiei umane, având o judecată ce va fi mereu părtinitoare și înclinată în favoarea sa.

Când spune apostolul: „Nu sunt conștient de nimic împotriva mea,” el vrea să spună că, în ce privește slujirea creștină, el nu este conștient de nici un act de necredincioșie care să i se poată imputa. El nu afirmă însă deloc că nu ar cunoaște nici un păcat în viața sa ori că ar fi desăvârșit! Pasajul trebuie citit în lumina contextului, ținând seama că subiectul este: slujirea creștină și credincioșia cu care ar trebui să ne achităm de această slujire. Dar chiar dacă ar fi conștient de vreun lucru împotriva sa, nu pentru aceasta a fost el îndreptățit. Pur și simplu, el nu era competent să judece în această privință. La urma urmelor, Domnul este Judecătorul.

Având în vedere toate acestea, ar trebui să fim cu toată băgarea de seamă atunci când evaluăm slujirea creștină a cuiva.

Suntem mai totdeauna înclinați să preamărim aspectele spectaculoase și senzaționale și să nesocotim lucrurile obișnuite, ce nu sar în ochi. Dar metoda cea mai sigură este să nu judecăm nimic înainte de vreme, ci să așteptăm până când va veni Domnul. El va fi în stare să judece, nu numai ceea ce se vede cu ochiul, ci și motivele care se ascund în spatele acțiunilor, mobilurilor din inima omului. Cu alte cuvinte, nu numai ceea ce s-a săvârșit, ci și motivul pentru care s-a săvârșit. El va descoperi gândurile inimilor și, bineînțeles, că tot ce s-a făcut din dorința de auto-afișare sau auto-glorificare nu va avea parte de nici o răsplată.

Faptul că fiecare își va primi lauda de la Dumnezeu nu trebuie receptat ca pe o promisiune standard, potrivit căreia slujirea fiecărui credincios va fi privită în acea zi într-o lumină favorabilă. Ci, mai degrabă, sensul este că oricine va merita laudă va primi laudă de la Dumnezeu și nu de la oameni.

În următoarele opt versete apostolul afirmă răspicat că mândria este cauza dezbinărilor ce s-au ivit în sânul bisericii de la Corint.

Mai întâi, el explică faptul că atunci când s-a referit la slujirea creștină și la tendința unora de a se duce după lideri omenești (1Corinteni 3:5-4:5), s-a menționat pe sine și pe Apolo ca exemple. Corintenii nu formau partide doar în jurul lui Pavel și al lui Apolo, ci și în jurul oamenilor care erau pe vremea aceea în biserică lor. Dar, dintr-un sentiment de curiozitate creștină, dintr-o delicatețe a caracterului său, Pavel a transferat întreaga chestiune la el însuși și la Apolo, pentru ca prin exemplul lor, sfinții să învețe să nu aibe despre liderii lor păreri exagerate sau să le gâdile mândria acestora, prin formarea unor partide în jurul lor. El dorea ca sfinții să evalueze toate lucrurile și toate persoanele prin prisma Scripturilor.

Dacă un învățător creștin este mai dotat decât altul, asta se datorează faptului că Dumnezeu l-a înzestrat să fie așa. Tot ce are el a primit de la Domnul. Și, întrucât așa stau lucrurile, ce motive mai putem avea să ne mândrim sau să ne îngâmfm? Talentele noastre, darurile cu care am fost înzestrați nu sunt urmarea deșteptăciunii noastre.

Corintenii deveniseră suficienți lor înșiși. Ei erau deja sătui! Ei se făleau cu abundența de daruri spirituale din mijlocul lor. Ei erau deja bogați. Ei trăiau în lux, în confort și în tihnă. Nu sesizau nici o nevoie, ci se purtau ca și când ar fi început deja să domnească. Dar făceau acest lucru fără apostoli. Pavel își exprimă dorința ca să vină mai repede ziua în care ei să domnească, pentru ca și ei, apostolii, să poată domni împreună cu corintenii! Între timp însă, cum s-a exprimat cineva: viața ce o trăim acum pe acest pământ este școală în care învățăm cum vom domni, într-o zi. Creștinii vor domni împreună cu Domnul Isus, când El va reveni și-și va stabili împărăția pe pământ, între timp, însă, ei au privilegiul de a împărtăși împreună cu El ocară de care are parte un Mântuitor respins, așa cum ne atrage atenția H. P. Barker:

Ar fi o dovadă de totală lipsă de loialitate să încercăm să obținem coroana noastră, înainte ca Regele s-o capete pe a Sa. Dar tocmai asta făceau unii creștini de la Corint. În timp ce apostolii purtau ocară lui Cristos, creștinii de la Corint erau „bogați” și „onorabili”. Ei voiau să se distreze, în timp ce Domnul și Stăpânul lor îndurase atâtea suferințe.

Cu prilejul festivităților de încoronare, nobilii nu își pun coroana pe cap înainte ca suveranul să și-o pună pe a sa. Corintenii au inversat însă ordinea. Ei domneau deja, în timp ce Domnul continua să fie respins!

În contrast cu sentimentul de mulțumire de sine al corintenilor, Pavel descrie soarta apostolilor. El îi înfățișează ca fiind aruncați în arenă, pentru a fi sfâșiați de fiare sălbatice, sub privirile oamenilor și ale îngerilor. După cum s-a exprimat Godet: „Nu era momentul ca corintenii să dea dovadă de această auto-complacere și lăudăroșenie, în timp ce biserica era pe tron iar apostolii se aflau sub ascuțișul săbiei.”

Pe când apostolii erau tratați ca nebuni pentru Cristos, sfinții se bucurau de prestigiu în sânul comunității, fiind considerați creștini înțelepți. Apostolii erau slabi, dar corintenii nu sufereau de nici o infirmitate, în contrast cu ocara de care aveau parte apostolii, sfinții beneficiau de o poziție eminentă.

În opinia apostolilor, nu sosise încă ceasul biruinței sau al domniei. Ei sufereau de foame și de sete, fiind goi, chinuiți și fără locuință stabilă.

Ei se întrețineau singuri, lucrând cu mâinile lor. Când erau insultați, răspundeau doar cu binecuvântări. Când erau prigoniți, nu se răzbunau, ci îndurau, în tăcere, aceste prigoane.

Când erau defăimați, îi rugau fierbinte pe oameni să-L primească pe Domnul Isus. Pe scurt, ei erau tratați ca gunoiul lumii, ca lepădătura tuturor. Această descriere a suferințelor îndurate din pricina lui Cristos ar trebui să miște inimile noastre, ale tuturor. Dacă apostolul Pavel ar trăi în prezent, oare nu cumva ar spune el, cum a spus despre corinteni: „Voi ați domnit ca regi, fără noi”?

În versetele 14-21, Pavel le dă credincioșilor ultimele îndemnuri și mustrări cu privire la dezbinările din sânul lor. Conștient de faptul că a recurs la afirmații ironice, el explică că a procedat așa nu pentru a-i rușina pe creștini, ci pentru a-i preveni, ca pe niște copii preaiubiți. Cuvintele sale nu au fost rostite dintr-un sentiment de amărăciune, ci din dorința sinceră de a contribui la bunăstarea lor spirituală.

Apostolul le reamintește că și dacă ar avea zece mii de învățători în Cristos, în credință au doar un singur tată. Pavel este cel care i-a condus la Cristos. Deci, el era tatăl lor spiritual. Pe la ei s-au perindat mulți alți învățători, dar nimeni nu putea avea aceeași considerație pentru ei pe care o avea cel ce i-a îndreptat spre Miel. Pavel nu are nici o intenție să desconsidere lucrarea de predare a Cuvântului lui Dumnezeu, ci afirmă doar ceea ce știm cu toții, anume că în lucrarea creștină sunt angajați adesea o mulțime de oameni nepătrunși de un interes real pentru sfinții Domnului care animă inima celui ce a îndreptat sufletele spre Cristos.

Prin urmare, Pavel îi îndeamnă să-l imite pe el, în privința devotamentului său plin de abnegație pentru Cristos și în iubirea sa neobosită, manifestată printr-o slujire jertfitoare, pentru colegii săi credincioși, așa cum ne arată versetele 9-13.

Pentru a-i ajuta să atingă acest țel, Pavel li l-a trimis pe Timotei, preaiubitul și credinciosul său fiu în Domnul. Timotei a fost îndrumat să le amintească despre felul de purtare al lui Pavel în Cristos, pe care l-a propovăduit în toate bisericile. Prin asta Pavel afirmă că el practica ceea ce predica - lucru pe care trebuie să-l facă oricine se angajează în slujirea creștină.

Când Pavel a explicat că li-l trimite pe Timotei, poate că unii din detractorii săi din Corint l-au atacat imediat pe Pavel, acuzându-l că i-ar fi frică să vină el însuși. Oamenii aceștia erau plini de mândrie, când afirmau că Pavel se temea să vină el însuși, în persoană.

Dar apostolul le promite că va veni și el, în viitorul apropiat, dacă Domnul va voi. Iar atunci când va veni, va demasca mândria celor care vorbesc cu atâta ușurință, fără să aibă însă putere spirituală.

La urma urmelor, puterea este cea care contează, căci împărăția lui Dumnezeu nu stă în cuvinte, ci în putere (deci în acțiune). Ea nu e doar o mărturisire de credință, ci o realitate.

De ei înșiși va depinde felul în care va veni Pavel la ei. Dacă vor da dovadă de un duh de răzvrătire, el va veni la ei cu nuiua. Pe de altă parte, dacă vor fi smeriți și supuși, el va veni la ei cu dragoste și cu un duh de blândețe.

Se pare că din toate părțile se vorbea că unul din bărbații comunității de creștini de la Corint, se făcuse vinovat de imoralitate sexuală, manifestată în cazul de față printr-o formă extrem de gravă de păcat, ce nu se practica nici printre Neamurile nelegiuite. În mod concret, păcatul consta în faptul că omul respectiv avea relații sexuale ilicite cu soția tatălui său. Negreșit, mama acestui om murise iar tatăl lui se recăsătorise. Deci prin „soția tatălui său” se înțelege mama lui vitregă, care probabil era necredincioasă, întrucât nu se spune că ar fi fost luată vreo acțiune împotriva ei. Biserica nu avea jurisdicție în cazul ei.

Cum au reacționat creștinii corinteni la toate acestea? În loc să deplângă actul și să fie întristați, ei dădeau dovadă de îngâmfare și aroganță. Poate că erau mândri de „spiritul lor de toleranță”, prin faptul că nu-i aplicau disciplina celui ce se făcuse vinovat. Sau poate că erau atât de mândri de abundența darurilor spirituale din cadrul bisericii, încât nu dădeau prea mare importanță faptului petrecut. Sau poate că erau mai interesați ca biserica lor să crească sub aspect numeric, decât pe planul sfințeniei. Oricum, nu păreau a fi consternați de păcatul menționat.

Și voi v-ați umflat de mândrie! Și nu v-ați mâhnit mai degrabă, pentru ca cel care a comis fapta aceasta să fi fost dat afară din mijlocul vostru. Asta presupune că dacă credincioșii ar fi luat acțiunile ce se impuneau, de smerire înaintea Domnului, El însuși ar fi acționat în acest caz, luând El însuși o acțiune disciplinară împotriva făptașului. Erdman comentează, pe marginea acestui caz:

Ei ar fi trebuit să înțeleagă că gloria bisericii creștine constă nu în elocvența și în darurile marilor ei învățători, ci în curăția morală și viața exemplară a membrilor ei.

În contrast cu indiferența lor, apostolul afirmă că și dacă lipsea din mijlocul lor, cu trupul, el fusese prezent cu duhul și judecase deja cazul, ca și când ar fi fost de față.

El înfățișează biserica adunată la un loc, ca să ia acțiune împotriva făptașului. Deși el nu este prezent cu trupul, este în mijlocul lor cu duhul, când ei se adună laolaltă în numele Domnului nostru Isus Cristos. Domnul Isus dăduse bisericii și apostolilor autoritatea de a exercita

disciplina în toate cazurile de felul acestuia. Astfel Pavel afirma că va acționa cu puterea (sau autoritatea) Domnului nostru Isus.

Acțiunea pe care ar lua-o Pavel ar fi ca un astfel de om să fie predat pe mâna Satanei, pentru nimicirea cărnii, ca duhul lui să fie mântuit în ziua Domnului Isus. Există deosebiri de vederi în rândurile comentatorilor cu privire la acest enunț. Unii consideră că se referă la actul excomunicării din rândurile bisericii locale. Asta întrucât în afara bisericii se află sfera stăpânirii Satanei (1 Ioan 5:19). Prin urmare, „a-l preda pe cineva pe mâna Satanei” ar echivala cu simpla excomunicare (sau excludere) din biserică. Alții cred că puterea de a preda pe mâna Satanei a fost o putere specială, acordată în exclusivitate apostolilor, ea nemaifiind acordată celor din vremea noastră.

Există dezacorduri și cu privire la sensul sintagmei: nimicirea cărnii. Mulți consideră că ea se referă la suferințele fizice de care s-ar folosi Dumnezeu pentru a frânge puterea poftelor și obiceiurilor păcătoase din viața cuiva. Alții cred că nimicirea cărnii se referă la o moarte lentă, prin care i se dă omului respectiv posibilitatea să se pocăiască și astfel să fie cruțat.

În orice caz, important este să reținem că disciplinarea credincioșilor are întotdeauna scopul de a-i readuce la starea de părtășie cu Domnul. Excluderea (excomunicarea) nu constituie niciodată un scop în sine, ci un mijloc pentru realizarea altui țel. Scopul final este ca duhul lui să fie mântuit în ziua Domnului Isus. Cu alte cuvinte, nu se pune deloc problema pierzării veșnice a acestui om. El este disciplinat de Domnul în viața aceasta, pentru păcatul săvârșit, dar este mântuit în ziua Domnului Isus.

Pavel îi mustră acum pe corinteni pentru lăudăroșenia lor. Poate că scuza invocată de ei a fost că faptul nu s-a petrecut decât o singură dată. Apostolul spune că dacă vor tolera chiar și un mic păcat moral, în sânul bisericii, acesta se va dezvolta în curând, corupând sau afectând grav întreaga părtășie a credincioșilor. Prin urmare, se impune aplicarea unei discipline drepte și evlavioase, ca să se păstreze adevăratul caracter al bisericii.

Astfel credincioșilor de la Corint li se poruncește să măture aluatul cel vechi. Cu alte cuvinte, ei trebuie să ia acțiuni severe împotriva răului, pentru ca să fie o plămădeală nouă sau curată. Apoi Pavel adaugă și aceste cuvinte: ...după cum și sunteți, fără aluat. Dumnezeu îi vede în Cristos, sfinți, neprihăniți și curați. Aici apostolul afirmă că starea lor ar trebui să corespundă cu poziția care o ocupă în Cristos - poziție conform căreia ei sunt fără aluat. Dar ei trebuie să fie fără aluat în practica lor. Natura lor trebuie să corespundă numelui pe care-l poartă, conduitei și crezului lor.

Căci Cristos, Pastele nostru, a fost jertfit (pentru noi). Meditând la pâinea nedospită, Pavel se gândește la Praznicul Paștelui, când, în ajunul sărbătorii, iudeul avea datoria să scoată din casă tot aluatul. El se ducea la albia de pâine și o curăța de orice aluat. Apoi cerceta întreaga locuință, la lumina candeliei, până când se convingea că nu a mai rămas nici urmă de aluat. Și abia după aceea ridica mâinile spre Dumnezeu și spunea: „O, Doamne, Dumnezeule am aruncat afară din casa mea tot aluatul și dacă a mai rămas vreun aluat de care nu știu, și pe acesta îl scot afară, din toată inima.” Această imagine simbolizează dezlipirea de tot ce este rău, pe care este chemat creștinul din vremea noastră să-l aplice în viața sa.

Înjunghierea mielului pascal a fost un tip sau o imagine ce prefigura moartea Domnului Isus Cristos pe cruce. Este doar unul din numeroasele versete din Vechiul Testament ce stabilesc principiul învățaturii tipice - adică faptul că persoanele și evenimentele din Vechiul Testament au constituit tipuri sau umbre ale lucrurilor ce aveau să vină. Multe din ele îndreptau privirile cititorilor către venirea Domnului Isus, când El avea să șteargă păcatele noastre, prin jertfirea Sa pe cruce.

Sărbătoarea de aici nu se referă la Paște sau la Cina Domnului, ci la viața credinciosului în general. Întreaga noastră existență trebuie să fie o sărbătoare a bucuriei, pe care trebuie să o celebrăm nu cu aluatul vechi al păcatului, nici cu aluatul de răutate și de viclenie. În timp ce ne bucurăm în Cristos, nu trebuie să nutrim, în inima noastră, gânduri rele față de alții. De aici deducem că Pavel nu s-a referit la aluat în sens concret, fizic, ci a avut în vedere sensul spiritual, prin care este descrisă maniera în care păcatul întinează toate lucrurile cu care intră în contact. Noi trebuie să trăim viața noastră cu azimile curăției și ale adevărului.

Aici Pavel le explică corintenilor că le-a mai scris o scrisoare, în care i-a îndemnat să nu aibă nici o legătură cu cei desfrânați (imorali din punct de vedere sexual). Faptul că această epistolă s-a pierdut nu știrbește cu nimic inspirația Bibliei. Nu toate scrisorile redactate de Pavel au fost inspirate, ci doar acelea pe care Dumnezeu a găsit de cuviință să le includă în Sfânta Biblie.

Apostolul explică în continuare că atunci când i-a îndemnat să nu aibă nici o legătură cu oamenii imorali și desfrânați nu a vrut să spună că trebuie să evite orice contacte cu oamenii nelegiuți. Câtă vreme trăim în această lume, suntem nevoiți să avem legături cu oamenii nemântuiți, neputând ști adâncimile de păcat în care zac aceștia. Dacă ar fi să trăim o viață de completă izolare față de păcătoși, ar trebui, să ieșim din această lume.

Prin urmare, Pavel spune că nu a avut în vedere totala lor separare de desfrânații acestei lumi sau de cei lacomi de bani sau de cei zgârciți („extoratorii”, în engleză, n.tr.) sau de cei ce se închină la idoli. Prin „cei lacomi” se înțelege categoria celor ce înșeală în afaceri sau în chestiuni financiare. De pildă, oricine este găsit vinovat de fraude fiscale este în pericol să fie excomunicat din biserică, pentru că s-a făcut vinovat de lăcomie. Prin „extoratori” se înțelege cei care se îmbogățesc prin recurgerea la mijloace violente, cum ar fi amenințările sau asasinatele. Prin „idolatri” se înțelege cei care se închină de regulă în fața unei persoane sau a unui lucru în afara Dumnezeului celui adevărat sau care practică groaznicele păcate de imoralitate cu care este aproape totdeauna asociată idolatria.

Pavel îi avertizează, în realitate, să nu aibă nici o părtășie cu nici un om care se consideră frate, dar care se lasă prins de aceste păcate groaznice. Am putea parafraza cuvintele apostolului în felul următor:

Ceea ce am vrut să spun și ceea ce repet este că nu trebuie nici măcar să luați masa cu orice persoană ce se numește creștin, dar care este imorală din punct de vedere sexual, sau care este un om lacom sau idolatru sau defăimător sau bețiv sau extoricator.

Adesea suntem obligați să avem legături cu cei nemântuiți, putând folosi aceste contacte pentru a le aduce o mărturie. Contactele de acest fel nu sunt nici pe departe atât de periculoase pentru credincios cum sunt legăturile cu cei ce-și spun creștini, dar care trăiesc în păcat. Noi trebuie să facem tot ce ne stă în putință pentru nu apărea în nici un fel că am aprobat sau tolerat păcatul unei asemenea persoane.

La lista păcătoșilor din versetul 10 Pavel adaugă „defăimătorii” (sau „batjocoritorii”) și „bețivii”, în versetul 11. Prin defăimător se înțelege un om care rostește cuvinte dure, necugetate împotriva altuia. E nevoie în acest punct de o atenționare. Trebuie oare să-l excomunicăm pe un om din biserică, doar pentru faptul că, uneori, se scapă, enervându-se și folosind cuvinte necugetate? Noi credem că nu, întrucât textul de față se referă la practicarea unui asemenea păcat, în mod curent. Cu alte cuvinte, defăimător este cel care în mod curent practică acest păcat împotriva altora. Oricum, versetul trebuie să fie un serios avertisment, să învățăm să ne stăpânim limba. După cum a arătat Dr. Ironside, mulți oameni spun că sunt neatenți în vorbirea lor, dar asta echivalează cu a fi neatenți în folosirea unei mitraliere.

Bețivul este cel dedat la consumul excesiv de băuturi alcoolice. Ne spune oare apostolul Pavel că nu trebuie nici măcar să stăm la masă cu un creștin care se angajează în asemenea practici? Da, exact asta ne spune versetul că trebuie să facem! Nu trebuie să luăm Cina Domnului cu o astfel de persoană, nici nu trebuie să luăm mesele obișnuite cu ei. Pot exista însă și excepții. O soție creștină va avea obligația să continue să mănânce împreună cu soțul ei, chiar dacă acesta a fost exclus din părtășia bisericii. Dar regula generală spune că cei ce se numesc credincioși și se fac vinovați de păcatele enumerate mai sus trebuie supuși ostracizării sociale, pentru a imprima în ei gravitatea fărădelegii comise și a-i determina să se pocăiască. Dacă cineva va obiecta aici, spunând că Domnul a mâncat cu vameșii și păcătoșii, noi vom arăta că acești oameni nu pretindeau că sunt adepții Săi iar Domnul, când stătea la masă cu ei, nu-i recunoștea ca ucenici ai Săi. Ceea ce ne învață aceste versete este că nu trebuie să avem părtășie cu creștini care trăiesc o viață de răutate.

Cele două întrebări puse de apostolul Pavel în versetul 12 înseamnă că creștinii nu răspund de judecata celor nemântuiți. Oamenii răi din lumea ce ne înconjoară vor fi judecați cândva chiar de Domnul. Dar noi avem responsabilitatea de a-i judeca pe cei din sânul bisericii. Este datoria bisericii locale de a exercita disciplina plină de evlavie.

Iarăși, cineva va spune: „Bine, dar oare nu a afirmat Domnul: «Nu judecați, ca să nu fiți judecați!»?” La care noi vom răspunde că acolo Domnul se referă la motive. Cu alte cuvinte, nu trebuie să judecăm motivele ce stau la baza acțiunilor oamenilor, întrucât nu suntem competenți să le judecăm. Dar cuvântul lui Dumnezeu spune răspicat că trebuie să judecăm păcatul adus la lumină în adunarea lui Dumnezeu, pentru a păstra reputația de sfințenie a bisericii și pentru a-l readuce pe fratele vinovat la părtășie cu Domnul.

Pavel explică că Dumnezeu se va ocupa de judecata celor din afară, adică a celor nemântuiți. Între timp, corintenii trebuie să-și exercite judecata pe care le-a încredințat-o Dumnezeu, prin excluderea din mijlocul lor a răului aceluia! Adică trebuie făcut un anunț public în adunare că fratele respectiv nu mai face parte din părtășia bisericii. Anunțul trebuie făcut cu adâncă și sinceră mâhnire și smerenie, fiind urmat de rugăciune stăruitoare pentru refacerea spirituală a celui rătăcit.

Întrebarea cu care începe pasajul exprimă profunda consternare și mirare a apostolului pentru faptul că vreunul din ei a îndrăznit să-și târască fratele la judecată în fața celor nedrepți, adică a judecătorilor sau magistraților nemântuiți. Lui Pavel i se pare o mare inconsecvență ca cei ce au cunoscut adevărata dreptate să se ducă în fața unor oameni caracterizați prin nedreptate. Cu alte cuvinte, cum pot creștinii să conceapă a cere să li se facă dreptate de către cei ce nu posedă dreptate!

O a doua inconsecvență mare constă în faptul că cei ce vor judeca cândva lumea ar trebui, de bună seamă, să fie în stare să judece în chestiuni atât de mărunte cum sunt cele ce se ivesc în rândurile lor. Scriptura ne învață că credincioșii vor domni împreună cu Cristos pe pământ, când El va reveni cu putere și slavă și că li se va încredința autoritatea de a judeca. Or, dacă creștinii vor judeca lumea, oare n-ar trebui ei să fie în stare să rezolve micile divergențe ce se ivesc între ei în viața de acum?

Pavel le amintește corintenilor că ei îi vor judeca pe îngeri. Este uluitor să constatăm maniera în care apostolul introduce acest gând solemn în genul de discuție desfășurat aici. Fără nici o avertizare prealabilă, fără să pregătească terenul, el afirmă extraordinara realitate că creștinii îi vor judeca, într-o zi, pe îngeri. Noi știm de la Iuda 6 și 2Petru 2:4,9 că îngerii vor fi judecați. Mai știm și faptul că Cristos va fi Judecătorul (Ioan 5:22). Dar datorita unirii noastre cu El se spune că și noi îi vom judeca la un moment dat pe îngeri. Or, dacă suntem considerați calificați să-i judecăm pe îngeri, ar trebui să fim în stare să rezolvăm problemele cotidiene ce se ivesc în viața de acum.

Deci dacă aveți judecăți (neînțelegeri) pentru cele ce țin de viața aceasta, oare puneți judecători pe cei ce sunt cel mai puțin prețuiți din biserică? Judecătorii necredincioși nu se bucură de un loc de cinste și stimă în sânul bisericii locale. Desigur, ei sunt respectați pentru lucrarea ce o desfășoară în lume, dar în ce privește chestiunile din biserică, aici ei nu au nici o jurisdicție. Astfel Pavel îi întreabă pe corinteni:

Când se ivesc probleme între voi, ce necesită judecata imparțială a unei terțe persoane, cum se face că ieșiți din sfera bisericii, supunându-vă judecății unor oameni în care biserica nu recunoaște nici un discernământ spiritual?

Pavel pune această întrebare pentru a-i determina să se rușineze de fapta lor. E posibil ca într-o adunare de credincioși ce se lăudau cu înțelepciunea și dotarea lor cu daruri spirituale, să nu se găsească nici un om înțelept care să poată rezolva aceste certuri ivite între frații lui?

Sintagma: „Prin urmare, însuși faptul că aveți judecăți între voi constituie un eșec total” arată că ei erau cu totul greșiți în această privință, căci nici măcar nu ar fi trebuit să le treacă prin cap să se dea în judecată unii pe alții. Dar poate că cineva va replica, în acest punct: „Frate Pavel, nu știi despre ce este vorba aici, căci, iată, cutare frate m-a înșelat în tranzacții financiare.” Căruia Pavel îi răspunde: „De ce nu lăsați mai degrabă să vi se facă nedreptate? De ce nu lăsați mai degrabă să fiți înșelați?” Aceasta ar fi atitudinea corectă pe care ar trebui s-o ia un creștin. Este mult mai bine să accepți o nedreptate, decât s-o comiți tu însuși!

Nu aceasta era însă atitudinea corintenilor. În loc să accepte nedreptatea și înșelăciunea, ei se făceau vinovați de nedreptate împotriva altora, chiar a fraților lor în Cristos.

Uitaseră ei oare că cei nedrepți nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu? Dacă așa stăteau lucrurile, atunci Pavel le va reaminti de lista păcătoșilor care nu au nici un loc în împărăția lui Dumnezeu. El nu spune prin asta că creștinii pot practica asemenea păcate, fiind pierduți, ci mai degrabă spune că oamenii care practică în mod curent aceste păcate nu sunt, de fapt, creștini. (unii fac o deosebire între „a intra” în împărăție și „a moșteni” împărăția. Astfel ei susțin că un credincios ar putea să nu-și învingă un păcat din viața sa, și totuși să fie mântuit. În acest caz, el ar „intra” în împărăție, dar nu ar avea decât o mică moștenire sau nici o moștenire (răsplată) în ea. Dar de acest pasaj se ocupă de cei răi, adică de cei nenăscuți din nou.)

În lista aceasta se face distincție între curvari și preacurvari (sau între desfrânați și adulteri). Desfrânații sunt cei necăsătoriți ce întrețin raporturi sexuale ilicite, pe când adulterii se referă, desigur, la cei ce comit aceste păcate după ce s-au căsătorit. Idolatrii (sau „închinătorii la idoli”) sunt pomeniți din noi aici, ca în celelalte două liste din capitolul 5. Celelalte două categorii sunt: „afemeiații” („malahii” în alte versiuni, sau „homosexualii” în engleză), adică cei ce permit trupurilor lor să fie folosite pentru perversiuni sexuale, și „sodomiiți” adică cei ce practică sodomia asupra altora.

Pe listă sunt trecuți și hoții, lacomii de bani, bețivii, batjocoritorii și extorcătorii (sau „hrăpăreții”, în versiunile românești). Hoții sunt cei ce-și însușesc lucruri ce nu le aparțin. Observați că păcatul lăcomiei este întotdeauna asociat cu restul viciilor de pe listă. Oricât de neînsemnat li s-ar părea oamenilor acest păcat al lăcomiei, observăm că Dumnezeu îl condamnă cât se poate de aspru. Un om lacom este cel ce are o dorință nestăpânită după avere, după lucruri, ceea ce-l determină adesea să recurgă la mijloace necinstite pentru a le acapara. După cum s-a arătat, bețivii sunt cei dependenți de alcool. Batjocoritorii (sau „defăimătorii”) sunt cei ce folosesc cuvinte dure și murdare împotriva altora. Extorcătorii („hrăpăreții”) sunt cei ce profită de sărăcia altora sau de nevoile lor pentru a obține câștiguri ilicite și exorbitante.

Pavel nu lasă să se înțeleagă că aceste păcate erau practicate de credincioșii corinteni, ci îi avertizează că aceste lucruri îi caracterizau înainte de a fi fost mântuiți - „și așa erați unii dintre voi”. Dar între timp ei au fost spălați, sfințiți și îndreptățiți. Ei au fost spălați de păcatul și necurăția lor, prin sângele scump al lui Cristos, fiind spălați în continuare de întinare prin cuvântul lui Dumnezeu. Ei au fost sfințiți prin operația Duhului lui Dumnezeu, fiind puși deoparte pentru Dumnezeu prin separarea de lume. Ei au fost îndreptățiți în Numele Domnului Isus Cristos și prin Duhul Dumnezeului nostru, adică au fost socotiți drepti (neprihăniți) înaintea lui Dumnezeu, pe baza lucrării săvârșite de Domnul Isus pe cruce pentru ei. În ce constă argumentul lui Pavel aici? Este foarte simplu, așa cum arată Godet: „Un har atât de nepătruns de mare a fost realizat, odată pentru totdeauna (de Domnul Isus) pe cruce.”

În ultimele versete ale acestui capitol apostolul expune câteva din principiile ce stau la baza distingerii binelui de rău. Primul principiu afirmă că un lucru poate fi îngăduit de lege, dar nu înseamnă că este și util sau necesar. Când Pavel spune: „Toate lucrurile îmi sunt îngăduite de lege” nu se referă la toate lucrurile în sens absolut. De pildă, nu i-ar fi îngăduit de lege să comită nici unul din păcatele menționate anterior. Aici el se referă doar la acele lucruri cu conținut moral neutru. De pildă, între credincioșii din vremea lui Pavel se discuta mult dacă creștinii au voie să consume carne de porc. Dar asta era o problemă cu conținut moral neutru, căci nu-l interesa pe Dumnezeu dacă cineva mănâncă sau nu carne de porc. Pavel nu face altceva decât să afirme că anumite lucruri, chiar dacă sunt legitime, nu sunt de folos. S-ar putea să existe unele lucruri care să-mi fie îngăduite, dar care, privite de altcineva, să-l facă să se poticnească. În asemenea cazuri, s-ar cuveni să renunț la acele lucruri.

Al doilea principiu constă în faptul că unele lucruri, deși legale, pot să mă înrobească, sau, cum spune apostolul Pavel: „nu mă voi lăsa stăpânit de ceva.” Această afirmație are aplicație directă în vremea noastră la chestiunea consumului de băuturi alcoolice, tutun și droguri. Aceste lucruri, precum și multe altele, au capacitatea de a-l înrobi pe creștin. Prin urmare, el trebuie să vegheze și să nu se lase înrobite de ele.

Un al treilea principiu constă în faptul că deși unele lucruri sunt perfect legale pentru credincios, valoarea lor este trecătoare. Pavel spune: „Mâncărurile sunt pentru stomac și stomacul pentru mâncăruri, dar Dumnezeu le va nimici pe amândouă.” Asta înseamnă că stomacul omului a fost construit în așa fel încât să poată primi alimentele și să le poată digera. Tot așa, Dumnezeu a întocmit alimentele în chip atât de minunat, încât acestea să poată fi primite de stomacul omului. Cu toate acestea, noi nu trebuie să trăim pentru alimente, întrucât acestea au o valoare temporară și nu trebuie să li se acorde un loc primordial în viața credinciosului. Cu alte cuvinte, nu trebuie să trăim ca și când scopul suprem al vieții ar fi satisfacerea apetiturilor noastre. Deși trupul este conceput atât de minunat de Dumnezeu, ca să poată accepta și asimila hrana, un lucru este foarte sigur: trupul nu este pentru desfrânare (imoralitate sexuală), ci pentru Domnul și Domnul pentru trup. Când a conceput trupul omului, Dumnezeu nu a rânduit ca acesta să fie folosit în scopuri murdare sau perverse, ci l-a plănuțit ca să fie folosit spre slava Domnului și în slujba Sa binecuvântată.

Găsim în acest verset un fapt uimitor, ce nu ar trebuie să ne scape. Nu numai că trupul este pentru Domnul, ci, ceea ce e și mai minunat, este faptul că Domnul este pentru trup. Asta înseamnă că pe Domnul îl interesează trupul nostru, bunăstarea lui și folosirea lui corectă. Dumnezeu vrea să-i înfățișăm trupurile noastre ca o jertfă vie, sfântă și acceptabilă (Romani 12:1). Sau, cum se exprimă Erdman: „Fără Domnul, trupul nu va putea niciodată să-și atingă adevărata demnitate și destinul său nemuritor.”

Faptul că Domnul este pentru trup este explicat în continuare în acest verset. Dumnezeu nu numai că L-a înviat pe Domnul Isus din morți, ci ne va învia și pe noi cu puterea Sa. Interesul Său pentru trupul nostru nu încetează în clipa când murim, ci el va învia trupul fiecărui credincios și-l va făuri asemenea trupului slăvit al Domnului Isus. În veșnicie noi nu vom fi duhuri lipsite de trup, ci duhul și sufletul nostru vor fi reunite cu trupul nostru glorificat, pentru a se putea bucura astfel pe veci de gloriile cerului.

Pentru a sublinia și mai mult necesitatea menținerii unei stări de curăție personală în viața noastră și pentru a păzi trupul nostru de necurăție, apostolul ne amintește că trupurile noastre sunt mădulare ale lui Cristos. Fiecare credincios este un mădular al trupului lui Cristos. Prin urmare, s-ar cuveni oare ca să luăm mădularele lui Cristos și să facem din ele mădularele unei prostituate? Răspunsul la această întrebare se desprinde din însăși formularea ei, cum spune Pavel, adăugând un răspicat: „Nicidecum!”

În actul unirii sexuale, cele două trupuri devin una, exact cum s-a afirmat în zorii creației: „Cei doi vor deveni un singur trup” (Geneza 2:24). În lumina acestui adevăr, dacă un credincios se lipește de o prostituată, aceasta ar echivala cu unirea unui mădular al lui Cristos cu o prostituată, cei doi devenind un singur trup.

După cum în cadrul actului fizic se petrece fuziunea celor doi într-un singur trup, tot așa când cineva crede în Domnul Isus Cristos și este unit cu El, credinciosul acela și Cristos devin atât de uniți încât se poate afirma de acum încolo că sunt un singur duh. Este cea mai desăvârșită contopire posibilă a două persoane! Este cel mai intim tip de unire. Argumentul lui Pavel constă, prin urmare, în faptul că cei ce sunt astfel uniți cu Domnul nu au voie să tolereze niciodată vreun fel de alipire sau unire care să intre în conflict cu căsnicia spirituală. Sau, cum arată A. T. Pierson:

Oaia poate să se rătăcească, îndepărtându-se de păstor și mlădița poate fi tăiată din viță; mădularul poate fi îndepărtat din trup, copilul poate fi înstrăinat de tatăl lui, ba chiar și soția de soțul ei; dar atunci când două duhuri fuzionează, devenind unul singur, cine sau ce va putea să le mai despartă? Nici o legătură sau unire externă, chiar a căsniciei, nu se apropie de expresivitatea și perfecțiunea contopirii celor două vieți într-una singură.

Și astfel apostolul le atrage atenția corintenilor să fugă de imoralitatea sexuală. Ei nu au voie să se complacă în ea, să cocheteze cu ea, să negocieze cu ea sau chiar s-o pomenească în vorbirea lor. Singurul lucru care trebuie să-l facă este să fugă de ea! O minunată ilustrare a acestui principiu biblic o găsim în istorisirea de la Geneza 39 despre atitudinea tranșantă a lui Iosif, când acesta nu a stat la tocmeală cu ispita, când a fost urmărit de nevasta lui Potifar. (Sau, cum am spune noi, românii: „Fuga e - poate fi - rușinoasă, dar e sănătoasă! n.tr.)

Apoi Pavel adaugă: „Orice alt păcat pe care-l săvârșește omul este în afara trupului lui, dar cel ce comite imoralitate sexuală păcătuiește împotriva propriului său trup.” Majoritatea păcatelor nu au efect direct asupra trupului cuiva, dar imoralitatea sexuală este unică, în sensul că afectează în mod direct trupul său: o asemenea persoană culege consecințele acestui păcat în trupul său. Dificultatea constă în faptul că versetul afirmă că fiecare păcat pe care-l comite omul e în afara trupului. Dar noi credem că apostolul vorbește aici în sens comparativ. Deși e adevărat că îmbuibarea și beția, de pildă, afectează trupul unei persoane, majoritatea păcatelor nu ating trupul. Și nici chiar îmbuibarea și beția nu afectează trupul atât de direct, de profund sau de destructiv ca imoralitatea. Comiterea unor relații sexuale în afara căsniciei va produce în mod inevitabil și irezistibil haos și pierderi inimaginabile de mari asupra celui vinovat de acest păcat.

Din nou Pavel le amintește corintenilor despre chemarea lor sfântă și demnă. Oare au uitat ei că trupul lor este templul Duhului Sfânt? Acesta e adevărul solemn al Scripturii, anume că în fiecare credincios locuiește Duhul lui Dumnezeu. Prin urmare, cum am putea să ne gândim măcar să luăm un trup în care locuiește Duhul Sfânt și să-l folosim în scopuri murdare. Nu numai că trupul nostru este sanctuarul Duhului Sfânt, dar, noi înșine nu suntem ai noștri, nu ne aparținem nouă înșine! Așadar, nu avem voie să luăm trupul nostru și să facem ce dorim cu el. În ultimă analiză, trupul nu este al nostru, ci al Domnului.

Noi suntem ai Domnului, atât prin actul creației, cât și prin cel al răscumpărării.

Aici se are în vedere al doilea element. Dreptul Lui de proprietate asupra noastră a fost câștigat la Calvar. Noi am fost cumpărați cu un preț. La cruce, vedem eticheta cu prețul pe care ni l-a atribuit Domnul Isus, prin faptul că ne-a considerat atât de valoroși încât a fost gata să plătească prețul cerut, prin însuși sângele Său scump. Ce iubire nepătruns de mare trebuie să fi avut Isus pentru noi, ca să poarte păcatele noastre în trupul Său pe cruce!

Întrucât așa stau lucrurile, eu nu mai am voie să-mi consider trupul ca aparținându-mi. Dacă îmi voi folosi trupul după cum îmi va plăcea mie, atunci voi proceda ca un hoț, însușindu-mi ceea ce nu-mi aparține. Mai degrabă, eu trebuie să folosesc trupul meu pentru a-L slăvi pe Dumnezeu, Stăpânul trupului meu, cum arată și Bates:

Cap! Gândește-te la Cel a cărui frunte a fost brăzdată de spini! Măini! Trudiți neobosite pentru Cel ale cărui mâini au fost pironite pe cruce. Picioare! Purtați-mă, iute, încotro mă vă trimite Cel ale cărui picioare au fost străpunse. Trup al meu! Fii templul Celui al cărui trup a fost sfâșiat în chinuri nespuse de mari. Și apoi trebuie să-L slăvim pe Dumnezeu și cu duhul nostru, întrucât atât componenta materială, cât și cea imaterială a omului aparțin lui Dumnezeu.

Până în acest punct, Pavel s-a ocupat de diversele abuzuri comise în sânul bisericii de la Corint, care i s-au adus la cunoștință de către alții. Acum va răspunde unor întrebări pe care i le-au trimis sfinții din Corint. Prima se referă la căsătorie și celibat. Drept care Pavel stabilește principiul general valabil potrivit căruia este bine pentru bărbat să nu se atingă de femeie. „A se atinge” de o femeie în acest caz înseamnă a avea o legătură fizică. Apostolul nu vrea să spună că starea necăsătorită ar fi mai sfântă decât căsătoria, ci, pur și simplu, că este mai bine să fii necăsătorit, dacă dorești să te consacri slujirii Domnului, întrucât astfel nu vei avea atâtea elemente care să te distragă de la slujirea ta - așa cum se va explica în versetele de mai jos.

Pavel recunoaște însă că starea de necăsătorit incumbă un potențial extraordinar de a fi ispitit să cazi în necurăție. Și astfel el adaugă calificativul: „Totuși, din cauza desfrânării, fiecare să-și aibă soția lui și fiecare femeie să-și aibă soțul ei.” Or, pentru ca un om să aibă o singură soție înseamnă o căsătorie monogamă. Versetul 2 stabilește principiul potrivit căruia pentru copiii lui Dumnezeu continuă să fie valabilă rânduiala din totdeauna lăsată de Domnul, anume ca fiecare soț să aibă o singură soție și viceversa.

În starea de căsătorie, fiecare trebuie să-i dea soțului sau soției ceea ce-i datorează, întrucât în căsătorie funcționează principiul reciprocității. Când se spune: „Soțul să-i dea soției afecțiunea ce i-o datorează”, asta înseamnă: „Să-și îndeplinească obligațiile de soț față de ea.” Evident, și ea trebuie să procedeze la fel față de el. Observați delicatetea lui Pavel în discutarea acestui subiect. Lipsa totală a limbajului vulgar! Ce contrast față de lumea în care trăim!

În cadrul unirii din căsătorie, există o dependență a soției de soțul ei și vice-versa. Pentru a împlini ordinea lăsată de Dumnezeu în cadrul acestei uniri sfinte, atât soțul, cât și soția trebuie să recunoască interdependența lor unul față de celălalt.

Christenson comentează:

Spuse mai pe șleau, aceste cuvinte înseamnă că dacă un partener dorește să aibă raporturi conjugale, celălalt trebuie să răspundă acestei dorințe. Soțul și soția care adoptă această atitudine sănătoasă față de chestiunea sexului vor constata câtă satisfacție va aduce acest aspect în căsnicia lor - pentru simplul fapt că relația dintre ei este ancorată în realitate, și nu într-un ideal artificial sau imposibil de realizat.”

Poate că la început, de îndată ce au fost mântuiți unii din acești corinteni, au crezut cumva că intimitățile din viața de căsătorie nu ar corespunde cu normele de sfințenie ale vieții creștine. De aceea, Pavel intervine pentru a elibera mintea lor de această concepție greșită, spunându-le deschis că cuplurile creștine nu trebuie să se lipsească unul pe celălalt, adică nici unul din soți nu are voie să-i refuze celuilalt drepturile ce-i revin, în privința trupului - cu excepția a două situații. Mai întâi, poate exista o abstenență de comun agreată, pentru ca soțul și soția să se consacre rugăciunii și postului. A doua condiție prevede ca o atare abstenență să fie pe o perioadă limitată de timp. Soțul și soția

trebuie să fie iarăși împreună, pentru ca să nu-i ispitească Satana, din pricina lipsei lor de stăpânire.

Versetul 6 a dat naștere multor speculații și controverse. Pavel spune: „Spun lucrul acesta ca o concesie, nu ca o poruncă.” Astfel, după unii, cele spuse de apostolul mai înainte nu ar fi fost inspirate de Dumnezeu. Dar o atare interpretare este lipsită de temei, întrucât la 1Corinteni 14:37 el afirmă că cele scrise corintenilor au fost însăși poruncile Domnului. Mai degrabă, considerăm că interpretarea corectă a cuvintelor apostolului în această privință este că, în anumite împrejurări, un cuplu putea să se abțină de la actul conjugal, dar că această abținere este o permisiune, și nu o poruncă. Cu alte cuvinte, creștinii nu trebuie să se abțină de la relațiile conjugale, pentru a se consacra în întregime rugăciunii. Alții consideră că versetul 6 se referă la întreg subiectul căsniciei, adică la faptul că creștinilor le este îngăduit să se căsătorească, dar că nu li se poruncește să facă acest lucru.

Pavel începe aici seria de sfaturi adresate celor necăsătoriți. De la bun început, este clar că el a considerat starea necăsătorită preferabilă, dar a recunoscut că ea poate fi adoptată doar în măsura în care Dumnezeu îl învrednicește pe cineva să rămână necăsătorit. Când spune: „Eu aș vrea ca toți oamenii să fie ca mine”, contextul ne arată clar că se referă la starea de necăsătorit. S-a manifestat o mare diversitate de opinie cu privire la întrebarea dacă Pavel a fost celibatar toată viața, sau dacă, pe când scria aceste cuvinte, era văduv. Oricum, pentru ceea ce ne interesează pe noi aici nu are importanță, pentru a afla răspunsul la această întrebare, chiar dacă am putea-o face. Prin cuvintele: „Dar fiecare are de la Dumnezeu darul lui de har, unul într-un fel, altul într-altul,” Pavel se referă la faptul că Dumnezeu le dăruiește unora harul de a rămâne necăsătoriți, în timp ce pe alții în mod clar îi cheamă să se căsătorească. Este o chestiune individuală, neputând fi adoptată nici o legislație generală, care să se aplice uniform la toți.

Prin urmare, Pavel îi sfătuiește pe cei necăsătoriți și pe văduve să rămână ca el.

Dar dacă vor constata că le lipsește puterea de auto-stăpânire în starea de necăsătorit, atunci au voie să se căsătorească. Căci este mai bine să se căsătorească decât să ardă (să fie mistuiți de dorință). Această pasiune mistuitoare presupune pericolul foarte grav de a cădea în păcat.

Următoarele două versete se adresează cuplurilor de căsătoriți, în care ambii soți sunt credincioși. Celor căsătoriți le poruncesc nu eu, ci Domnul - înseamnă că învățătura dată de Pavel credincioșilor nu este alta decât cea pe care ne-a dat-o și Domnul Isus când era pe pământ. Cristos dăduse deja o poruncă explicită în această privință. De pildă, El a interzis divorțul pentru orice alte motive decât infidelitatea (Matei 5:32;19:9). Îndrumarea generală dată de Pavel este: soția să nu se despartă de soț.

Dar el recunoaște că există situații extreme în care ar putea fi necesar ca o soție să-și părăsească soțul. În asemenea cazuri, ea are obligația să rămână necăsătorită sau să se împace cu soțul ei. Despărțirea nu rupe nodul căsătoriei, ci îi dă prilejul Domnului să vindece divergențele care au intervenit între cei doi, restabilind părtășia lor individuală cu El și unul cu altul. Soțului i se poruncește să nu divorțeze de soția lui. Nu se admit nici un fel de excepții în acest caz.

Versetele 12-24 se ocupă de problema căsniciei în care numai unul din soți este credincios. Pavel prefațează acest subiect prin cuvintele: „Celorlalți le zic eu, nu Domnul.” Din nou, trebuie să subliniem apăsător că prin aceste cuvinte nu trebuie să înțelegem că spusele lui Pavel ar reprezenta punctul lui personal de vedere, și nu al Domnului. El explică doar faptul că ceea ce urmează să spună nu ne-a fost dat în prealabil ca învățătură de la Domnul Isus, când se afla El pe pământ. Cu alte cuvinte, nu găsim în evanghelii nici o învățătură similară. Domnul Isus pur și simplu nu s-a ocupat de cazul unei căsătorii în care doar unul din soți este credincios. Dar acum Cristos l-a instruit pe apostolul Lui pe această temă, și astfel ceea ce afirmă Pavel aici este cuvântul inspirat al lui Dumnezeu.

Celorlalți înseamnă acelor cupluri în care unul din soți nu este credincios. Textul de față nu încuviințează căsătoria unui credincios cu o persoană nemântuită, ci, mai degrabă, se referă la situația în care unul din soți a fost mântuit ulterior căsătoriei.

„Dacă un frate are o soție necredincioasă și ea vrea să trăiască înainte cu el, să nu se despartă de ea.” Pentru a aprecia acest text din Biblie la justa sa valoare, e bine să ne amintim care a fost porunca dată de Dumnezeu poporului Său în Vechiul Testament. Când iudeii se căsătoreau cu femei păgâne, având copii de la acestea, li se porunca să-și abandoneze și soția, și copiii - așa cum reiese clar de la Ezra 10:2,3 și Neemia 13:23-25.

Întrebarea care s-a ivit la Corint a fost: ce trebuie să facă o soție ce s-a convertit între timp cu soțul și copiii ei sau ce trebuie să facă un om a cărui soție este necredincioasă. S-o abandoneze? Răspunsul este, evident, nu. Porunca din Vechiul Testament nu se mai aplică copiilor lui Dumnezeu aflați sub har. Dacă un creștin are o soție necreștină, și ea dorește să trăiască cu el, el nu trebuie s-o părăsească. Asta nu înseamnă că este permis ca un om să se căsătorească cu o necredincioasă, ci doar faptul că, întrucât era căsătorit cu ea când a fost convertit, nu trebuie să se despartă acum de ea.

Tot așa, o femeie care are un soț necreștin, care dorește să trăiască cu ea, trebuie să rămână mai departe cu soțul ei. Poate că prin purtarea ei blândă și mărturia evlavioasă pe care o va da, el va putea fi câștigat pentru Domnul.

În realitate, prezența unui credincios într-o familie de necredincioși are o influență sfințitoare. După cum s-a arătat deja, a sfinți înseamnă a pune deoparte. Aici nu se înțelege că soțul necredincios este mântuit prin soția sa, după cum nu înseamnă că el este făcut sfânt. Mai degrabă, înseamnă că el este pus deoparte în ce privește poziția de privilegiu extern de care se bucură, în sensul că are fericirea de a fi căsătorit cu o soție creștină, care se roagă pentru el. Viața și mărturia ei exercită o influență de la Dumnezeu în căminul respectiv. Și apoi, din perspectivă umană, putem afirma că șansele ca omul acela să fie mântuit sunt mai mari atunci când el are o soție creștină, decât dacă ar fi căsătorit cu o necredincioasă. Sau, cum s-a exprimat Vine: „El primește influența spirituală, ce are potențialul de a-l conduce la mântuirea propriu-zisă.” Desigur, situația ar fi identică în cazul unei soții necredincioase căsătorite cu un soț credincios. Soția necredincioasă ar fi sfințită, în acest caz.

Apoi apostolul adaugă aceste cuvinte: „altfel, copii voștri ar fi necurați, pe când acum sunt sfinți.” Am arătat deja că în Vechiul Testament copiii erau părașiți, alături de mama lor păgână. Aici Pavel explică faptul că în dispensația harului, copiii rezultați dintr-o căsătorie în care unul dintre soți este creștin, iar celălalt nu sunt sfinți. Termenul sfânt provine din aceeași rădăcină care ni l-a dat și pe cel de sfințit în acest

verset. El nu înseamnă nicidecum că copiii sunt făcuți sfinți în ei înșiși, respectiv că ei înșiși ar trăi, neapărat, o viață curată. Mai degrabă, înseamnă că ei sunt puși deoparte, în privința privilegiului de care au parte, în sensul că au cel puțin un părinte care îl iubește pe Domnul și îi familiarizează cu conținutul evangheliei. În acest caz, există șanse foarte mari ca acești copii să fie mântuiți, căci ei au privilegiul de a trăi într-o casă în care unul dintre părinți este pătruns de Duhul lui Dumnezeu. În sensul acesta, ei sunt sfințiți. Versetul acesta include și asigurarea că nu este greșit să ai copii când un părinte este creștin iar celălalt nu. Dumnezeu recunoaște căsătoria iar copiii rezultați din ea nu sunt nelegitimi.

Dar care ar trebui să fie atitudinea unui creștin în cazul în care soțul sau soția sa dorește să plece? Răspunsul este că el sau ea trebuie lăsat(ă) să plece. Sintagma „în împrejurarea aceasta, fratele sau sora nu sunt legați” este foarte dificil de explicat, cu precizie. Unii cred că trebuie explicată în sensul că, dacă un necredincios îl părăsește pe partenerul său de căsătorie credincios și există motive a se crede că actul e definitiv, atunci credinciosul este liber să ceară divorț. Cei care aderă la această părere ne atrag atenția că versetul 15 este o paranteză și că versetul 16 este legat de versetul 14, după cum urmează:

1. Versetul 14 afirmă că situația ideală pentru un credincios este să rămână cu partenerul său necredincios, datorită influenței sfințitoare exercitată de un creștin sau o creștină într-o familie.

2. Versetul 16 sugerează că prin faptul că nu pleacă de acasă, partenerul credincios îl poate câștiga pe cel necredincios la Cristos.

3. Versetul 15 este o paranteză, permițându-i credinciosului să divorțeze (și probabil să se recăsătorească), în cazul în care el sau ea este părăsit(ă) de partenerul necredincios.

Speranța că partenerul necredincios va fi mântuit, în cele din urmă, este legată de faptul rămânerii sale mai departe în cadrul căsniciei, mai degrabă decât de părăsirea de către partenerul necredincios a căminului conjugal.

Dar alți cercetători ai Bibliei susțin că versetul 15 se ocupă numai de subiectul despărțirii, și nu și de divorț și recăsătorie. Pentru ei, sensul versetului este doar acela că, dacă partenerul necredincios pleacă de acasă, el trebuie lăsat să facă lucrul acesta în pace. Soția nu are obligația să mențină integritatea căsătoriei dincolo de ceea ce a făcut ea deja. Dumnezeu ne-a chemat la pace, prin urmare, noi nu trebuie să recurgem la izbucniri emotive sau la procese juridice pentru a încerca să-l împiedicăm pe necredincios să plece.

Care este interpretarea corectă? După noi este imposibil de stabilit cu precizie. Totuși ni se pare că Domnul ne-a învățat la Matei 19:9 că divorțul este permis atunci când una dintre părți s-a făcut vinovată de infidelitate (adulter). Noi credem că în acest caz, partea nevinovată este liberă să se recăsătorească. Cât privește textul de la 1Corinteni 7:15, nu avem certitudinea că acesta permite divorțul și recăsătoria, atunci când partenerul necredincios l-a părăsit pe partenerul credincios din cadrul căsniciei. Dar oricine se face vinovat de această formă de părăsire a căminului conjugal în mod inevitabil va încheia numaidecât o nouă legătură cu o altă persoană și astfel unirea inițială a căsniciei se va destrăma, oricum. J. M. Davies comentează pe această temă:

Partenerul necredincios care părăsește căminul conjugal se va căsători, în curând, cu altcineva, destrămând legătura căsniciei. A insista ca partenerul părăsit să rămână necăsătorit ar însemna să punem un jug asupra lui sau a ei, pe care, în majoritatea cazurilor, acest partener nu-l va putea purta.

Modul în care înțelege fiecare versetul 16 depinde, într-o oarecare măsură, de interpretarea versetului 15.

Dacă cineva crede că versetul 15 nu permite divorțul, va cita ca temei, în sprijinul opiniei sale, acest verset și va argumenta că credinciosului trebuie să i se permită despărțirea, dar că nu trebuie să divorțeze de partenerul necredincios, pe motiv că o atare acțiune ar anula posibilitatea refacerii legăturii căsniciei și probabilitatea mântuirii partenerului necredincios. Pe de altă parte, dacă o persoană crede că divorțul este permis atunci când un credincios a fost părăsit, atunci versetul acesta este corelat cu versetul 14, iar versetul 15 este considerat o paranteză.

Se manifestă uneori printre cei convertiți de curând convingerea că este de datoria lor să rupă definitiv cu orice fază a vieții lor anterioare convertirii, inclusiv cu instituția căsniciei, care nu este păcătoasă în sine. Astfel, fiind copleșit de bucuria mântuirii, există pericolul căderii unui credincios de curând întors la Domnul în isпита de a iniția o revoluție, răsturnând cu forța toate temeiurile vieții sale de dinainte de convertire. Or, creștinismul nu recurge la forța revoluției pentru a-și realiza obiectivele, ci schimbările sale se produc prin mijloace pașnice. În versetele 17-24, apostolul stabilește regula generală, potrivit căreia creștinizarea nu presupune asaltarea prin mijloace violente, revoluționare, a legăturilor existente în momentul convertirii. Negreșit, el are în vedere mai întâi legăturile căsniciei, dar suntem convinși că principiul se aplică în egală măsură la relațiile rasiale și sociale.

Fiecare credincios trebuie să umble potrivit cu chemarea pe care i-a făcut-o Domnul. Dacă pe unul l-a chemat la o viață de căsătorie, atunci trebuie să urmeze acest traseu, cu toată frica de Domnul. Dacă Dumnezeu i-a dat cuiva harul să trăiască o viață de celibat, atunci persoana respectivă trebuie să urmeze linia aceea, în viață. În plus, dacă momentul convertirii l-a găsit căsătorit cu o soție necredincioasă, atunci nu trebuie să răstoarne această relație, ci să continue în starea de căsătorie, dându-și toate străduințele să-și aducă soția la mântuire. Cele spuse de Pavel corintenilor nu se aplică doar lor, ci are valabilitate în toate bisericile, după cum arată W. E. Vine:

Când spune Pavel: „Aceasta este rânduiala pe care am așezat-o în toate bisericile”, el nu emite decrete de la vreo agenție centrală, ci doar îi informează pe credincioșii din biserică de la Corint că instrucțiunile date lor sunt identice cu cele pe care le-a împărtășit în toate bisericile.

Pavel se ocupă de subiectul relațiilor rasiale în versetele 18 și 19. Dacă cineva era evreu, în clipa convertirii, purtând în trupul său semnul circumciziei, nu trebuie să recurgă la mijloace violente, revoluționare, pentru a eradica orice semn fizic al fostului său mod de viață. Tot așa, dacă cineva era păgân în clipa când s-a născut din nou, el nu trebuie să încerce să-și ascundă fondul păgân, asumându-și semnele distinctive ale unui evreu.

Am putea interpreta acest verset în sensul că dacă un evreu este convertit, acesta nu trebuie să se teamă să trăiască alături de soția lui evreică sau dacă un ne-evreu este convertit nu trebuie să fugă de fondul din care provine. Asta pentru că nu deosebirile externe sunt cele care contează.

Cât privește esența creștinismului, circumcizia nu este nimic și necircumcizia nu este nimic. Ceea ce contează, cu adevărat, este păzirea poruncilor lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, pe Dumnezeu îl interesează ceea ce este înlăuntrul nostru, nu în afară. Relațiile vieții nu trebuie întrerupte în mod violent, când cineva se creștinează. „Mai degrabă”, spune Kelly, „prin credința creștină credinciosul este înălțat la o poziție superioară, ce transcende toate împrejurările.”

Regula generală este ca fiecare să rămână, cu Dumnezeu, în situația pe care o avea când a fost chemat. Desigur, aceasta se referă doar la acele situații ce nu sunt în ele însele păcătoase. Dacă cineva este angajat într-o afacere necinstită, în clipa convertirii, va trebui, cum este și normal, să iasă din ea! Dar apostolul se ocupă aici de lucrurile care nu sunt greșite în ele însele - fapt dovedit de versetele următoare, unde este discutat subiectul sclavilor.

Ce trebuie să facă un sclav atunci când este mântuit? Să se răscoale împotriva stăpânului, pentru a-și dobândi libertatea? Ne oferă creștinismul temeiul acțiunii de revendicare a așa-numitor „drepturi” pe care le-am poseda? Iată răspunsul lui Pavel: „Ai fost chemat pe când erai rob? Să nu te neliniștești de lucrul acesta.” Cu alte cuvinte, „Erai sclav când a survenit convertirea? Nu-ți fă probleme și nu te frământa degeaba, căci poți rămâne sclav, bucurându-te, în continuare, de cele mai alese binecuvântări ale creștinismului.”

„Dar dacă poți să ajungi liber, folosește-te de acest prilej!” Există cel puțin două interpretări ale acestui text. După unii, Pavel afirmă aici următoarele: „Dacă poți deveni liber, atunci nu mai sta pe gânduri, ci câștigă-ți imediat libertatea.” Alții însă cred că apostolul spune aici că, și dacă un sclav poate să-și dobândească libertatea, creștinismul nu-i cere să profite de acest prilej. Mai degrabă, el ar trebui să folosească starea lui de robie pentru a da prin ea o mărturie despre Domnul Isus. Cei mai mulți oameni vor prefera, cum e și normal, prima interpretare (după toate aparențele, cea corectă), dar acestora nu trebuie să le scape faptul că a doua interpretare ar fi; de fapt, mai în acord cu pilda pe care ne-a lăsat-o Domnul Isus Cristos însuși.

Cel care este chemat în Domnul pe când era sclav este un om eliberat al Domnului. Asta nu se referă la un om care s-a născut liber, ci la unul care a fost eliberat ulterior, adică un sclav ce și-a dobândit libertatea. Cu alte cuvinte, dacă un om era sclav în clipa convertirii, nu trebuie să se necăjească pentru asta, întrucât el este omul eliberat al Domnului. El a fost eliberat de păcatele sale și de robia Satanei. Pe de altă parte, dacă un om era liber în clipa convertirii, el trebuie să-și dea seama că de acum încolo este rob, fiind, „cu trup și suflet”, în întregime, al Mântuitorului!

Fiecare creștin a fost cumpărat cu un preț. De acum încolo el aparține Celui care l-a cumpărat - Domnului Isus. Noi suntem robii lui Cristos și nu ne facem robi ai oamenilor.

Prin urmare, oricare ar fi starea socială a credinciosului, el poate rămâne cu Dumnezeu în acea stare. Aceste două cuvinte: cu Dumnezeu sunt cheia ce dezleagă sensul întregului adevăr. Dacă un om este cu Dumnezeu, atunci până și sclavia poate fi transformată în adevărată libertate, fiind elementul „care înobilează și sfințește orice poziție ocupată de noi în viață.”

În versetele 25-38, apostolul se adresează celor necăsătoriți, de ambele sexe. Cuvântul fecioare se aplică la ambele sexe. Și versetul 25 se înscrie în seria celor folosite de cei care susțin că acest capitol nu ar fi de inspirație divină. Ei merg până acolo încât spun că Pavel, întrucât era celibatar, ar fi dat dovadă de părtinire față de celălalt sex, și că prejudecățile sale s-ar reflecta în spusele sale din această secțiune! A adopta o atare atitudine înseamnă însă a lansa un atac virulent asupra inspirației Scripturii! Când Pavel afirmă că nu are nici o poruncă de la Domnul cu privire la fecioare, înțelege prin asta că în timpul lucrării Domnului Isus pe pământ El nu ne-a lăsat instrucțiuni concrete pe această temă. Și astfel, Pavel ne oferă propria sa judecată, ca unul care a primit de la Dumnezeu harul să fie vrednic de crezare, judecata lui fiind inspirată de Dumnezeu.

În general, este bine să fii necăsătorit, având în vedere strâmtorarea de acum. Prin strâmtorarea de acum se înțelege suferințele pe care le îndurăm pe acest pământ, în general. Poate că în vremea când a redactat Pavel această scrisoare era o stare generală de strâmtorare. Dar starea de strâmtorare a continuat și va continua până va veni Domnul.

Sfatul pe care-l dă Pavel este ca cei ce sunt deja căsătoriți să nu caute să se despartă. Pe de altă parte, dacă cineva este dezlegat de soția lui, să nu caute o soție! Sintagma „dezlegat de soția lui” nu înseamnă doar „rămas văduv/văduvă” sau divorțat, ci, pur și simplu, liber de legătura căsniciei, aici încadrându-se, probabil, și cei ce nu s-au căsătorit niciodată.

Nimic din ceea ce afirmă Pavel aici nu trebuie interpretat în sensul că ar fi păcat ca cineva să se căsătorească. La urma urmelor, căsătoria a fost instituită de Dumnezeu, în grădina Eden, înainte ca păcatul să fi pătruns în lume. Dumnezeu însuși este Cel care a decretat: „Nu este bine ca omul să fie singur” (Geneza 2:18). „Căsătoria să fie ținută în toată cinstea și patul să fie neîntinat” (Evrei 13:4). În altă epistolă Pavel se referă la cei ce interzic căsătoria ca fiind un semn al apostaziei din vremea de pe urmă (1Timotei 4:1-3).

Astfel, Pavel afirmă: „Însă dacă te însori, nu păcătuiești. Dacă fecioara se mărită, nu păcătuiește.” Cei convertiți recent la creștinism nu trebuie să creadă că starea de căsătorie ar fi inerent greșită în sine. Pavel adaugă însă că fetele care se mărită vor avea necazuri pământești - între care ar putea figura și durerile nașterii. Când Pavel spune: „Aș vrea să vi le cruț”, aceasta poate fi o referire la:

(1) faptul că dorește să-i cruțe pe cititori de suferințele fizice care însoțesc starea de căsnicie, în special necazurile vieții de familie, sau

(2) la faptul că dorește să-i scutească pe cititori de enumerarea acestor necazuri.

Pavel ar dori să sublinieze că întrucât timpul s-a scurtat, noi trebuie să subordonăm chiar și aceste relații legitime ale vieții slujirii lui Cristos. Venirea lui Cristos este aproape și deși soții și soțiile trebuie să-și îndeplinească toate îndatoririle lor unul față de altul, cu credincioșie, ei trebuie să se străduiască să-l acorde lui Cristos locul întâi în viața lor, după cum se exprimă Ironsider:

Toți trebuie să se poarte având în vedere că timpul zboară și că venirea Domnului e tot mai aproape. Prin urmare, nu trebuie să îngăduim nici unui confort personal să ne abată de la devotamentul nostru total față de voia lui Dumnezeu.

W. E. Vine spune și el în această privință:

Desigur, sensul acestui text nu este acela că bărbatul căsătorit ar trebui să nu se mai comporte ca un soț, ci doar faptul că relația lui cu soția trebuie să fie intru totul subordonată relației superioare pe care o are cu Domnul... căruia trebuie să-i acorde locul întâi în inima lui, soțul nepermițând nici unei relații naturale să obstrucționeze ascultarea sa față de Cristos.

Nu trebuie să acordăm prea multă atenție întristărilor, bucuriilor și lucrurilor de care avem parte în această viață. Toate acestea trebuiesc subordonate efortului nostru de a folosi orice prilej pentru a-L sluji pe Domnul, câtă vreme este încă viu.

Trăindu-ne viața pe pământ, este inevitabil să nu avem anumite contacte cu atmosfera și elementele care alcătuiesc această lume. Ca credincioși, ne putem folosi fără nici un sentiment de culpabilitate de lucrurile acestei lumi. Numai că Pavel ne atrage atenția ca nu cumva să le dăm o întrebuintă greșită. De pildă, pentru creștin scopul vieții nu poate să-l constituie mâncarea, îmbrăcămintea sau plăcerile lumii. Desigur, se va folosi de alimente și de îmbrăcămintă, pentru acoperirea nevoilor sale esențiale, dar nu va îngădui ca acestea să devină dumnezeul vieții sale. Căsnicia, bunurile materiale, preocupările de ordin comercial, politic, științific, muzical, literar sau artistic în general își au locul lor în lume, dar toate acestea pot constitui o pricină de poticnire, în calea trăirii vieții spirituale la care am fost chemați, dacă le dăm voie acestor activități să ne acapareze.

Sintagma: chipul lumii acesteia trece a fost împrumutată din universul teatral, fiind o referire la schimbarea decorurilor de la o scenă la alta. Ea se referă însă la caracterul vremelnic al tuturor lucrurilor ce ne înconjoară. Vremelnicia tuturor acestor lucruri a fost exprimată cu neîntrecută măiestrie de Shakespeare, în binecunoscutele cuvinte: „Lumea întreagă e o scenă, și toți bărbații și toate femeile actori sunt doar, ba intrând, ba ieșind de pe ea, căci multe roluri îi este dat omului să joace în viață!” (traducere după textul englez: As You Like it, Cum vă place, n.tr.).

Pavel vrea să-i vadă pe creștini trăind fără griji - adică fără acele griji de care s-ar putea lipsi și care îi împiedică să-L slujească pe Domnul. Prin urmare, el explică în continuare că cine este necăsătorit se îngrijește de lucrurile Domnului - cum să placă Domnului. Asta nu înseamnă că toți credincioșii necăsătoriți se consacră intru totul Domnului, ci înseamnă că celibatul îi oferă unui credincios prilejul de a face acest lucru, într-o măsură mult mai mare decât ar putea face dacă ar fi căsătorit.

Iarși trebuie subliniat că textul nu spune că cel căsătorit nu poate să se dedice lucrării Domnului, ci este, mai degrabă, o observație generală, potrivit căreia, viața de căsnicie îl obligă pe un bărbat să facă totul pentru a fi pe placul soției sale. Cu alte cuvinte, are obligații în plus, față de credinciosul necăsătorit. Sau, cum spune W. E. Vine:

„În general, dacă un bărbat este căsătorit, lucrarea sa de slujire este mărginită. Dacă este încă necăsătorit, poate merge oriunde, până la capătul pământului, pentru a vesti evanghelia.”

...Cea nemăritată se îngrijește de lucrurile Domnului, ca să fie sfântă și cu trupul, și cu duhul. Dar cea măritată se îngrijește de lucrurile lumii, cum să placă soțului ei. E nevoie de o explicație în acest punct: Cea nemăritată sau fecioara poate să acorde un timp mai mare din viața ei lucrurilor Domnului. Sintagma: ca să fie sfântă și cu trupul, și cu duhul nu înseamnă că starea de celibat ar fi mai sfântă, ci, pur și simplu, că cea nemăritată poate fi pusă deoparte într-o mai mare măsură, și cu trupul, și cu duhul lucrării Domnului. Ea nu este esențialmente mai curată, ci dispune de mai mult timp pentru a-L sluji pe Domnul.

De asemenea prin sintagma cea măritată se îngrijește de lucrurile lumii nu înseamnă că cea căsătorită ar fi mai lumească decât cea necăsătorită, ci doar faptul că o mare parte din timpul ei zilnic este consacrat treburilor acestei lumi, în special celor legate de gospodărie. Trebuie precizat însă că acestea sunt perfect legitime și Pavel nu le critică, nici nu le disprețuiește, ci doar afirmă că sora necăsătorită are un câmp mai larg de slujire decât cea căsătorită.

Pavel nu ne prezintă aceste învățături cu scopul de a ne pune pe grumaz un jug sau un sistem rigid. Mai degrabă, el îi sfătuiește pe credincioși cu privire la acele lucruri care le pot fi de folos, pentru ca atunci când meditează la viața lor și la slujirea lor pentru Domnul, ei să poată cântări călăuzirea Lui în lumina tuturor acestor îndrumări. Atitudinea apostolului este că celibatul e o stare bună, întrucât îi dă cuiva prilejul de a-L sluji pe Domnul fără să fie distras de alte lucruri. În ce-l privește pe Pavel, credinciosul e liber să aleagă dacă vrea să se căsătorească, sau dacă vrea să rămână celibatar. Apostolul nu dorește să le întindă o cursă, după cum nu vrea să-i înrobească.

Versetele 36-38 sunt poate cele mai răstălmăcite versete din întregul capitol, ba poate chiar din întreaga epistolă, de către un număr surprinzător de mare de oameni. Explicația cel mat des vehiculată este următoarea: Pe vremea lui Pavel, bărbatul avea un grad foarte mare de control asupra familiei sale. Prin urmare, el decidea dacă fiicele lui se măritau sau nu, acestea neputând hotărî singure în această privință. Așadar, potrivit acestei explicații, dacă un om refuză să le permită fiicelor sale să se căsătorească, asta e bine, dar dacă le lasă să se mărite, nu păcătuiește prin această decizie.

Numai că o atare explicație este aproape lipsită de sens, în lumina îndrumărilor date copiilor lui Dumnezeu cu referire la epoca în care trăim. În plus, acest mod de a interpreta versetele 36-38 contravine contextului întregului capitol, fiind o explicație îngrozitor de confuză.

Ediția Revised Standard Version traduce cuvântul „fecioară” cu termenul: „logodnică”, în lumina acestei traduceri, ar însemna că dacă un bărbat se căsătorește cu logodnica sa, nu păcătuiește; dar dacă se abține de la căsătoria cu ea, asta ar fi și mai bine. Iarși, o atare interpretare e plină de dificultăți.

În comentariul său asupra cărții 1Corinteni, William Kelly oferă o altă interpretare, care pare să aibă multă justețe. Kelly crede că termenul parthenos din greacă (fecioară) ar putea fi tradus și prin „virginitate” (cum, de altfel, l-a tradus Azimioară, în versiunea sa, n.tr.). Dar termenul obișnuit din greacă pentru virginitate este substantivul abstract parthenia iar dacă Pavel s-a referit la acesta, atunci ne întrebăm de

ce a folosit termenul simplu pentru „fecioară”, ca la Matei 1:23. Cu alte cuvinte, textul nu s-ar referi la fiicele virgine ale unui om, ci la propria sa virginitate. Conform acestei interpretări, textul afirmă că dacă un om rămâne în starea de celibat, bine face, dar dacă se hotărăște să se căsătorească, nu păcătuiește.

John Nelson Darby adoptă aceeași interpretare în a sa New Translation:

Dar dacă cineva crede că se poartă nepotrivit față de virginitatea sa și dacă a trecut de floarea vârstei, și nevoia o cere, să facă ce dorește, căci nu păcătuiește. Să se căsătorească! Dar cel care rămâne statornic în inima lui, și nu este forțat de nevoie, ci are stăpânire peste voința lui și a hotărât în inima lui să-și păstreze virginitatea, bine face. Astfel, cine se căsătorește bine face; iar cine nu se căsătorește, și mai bine face.

Așadar, examinând mai cu luare aminte versetul 36, vom spune că sensul lui este următorul: dacă un om a ajuns la vârsta deplinei maturități și consideră că nu posedă darul stăpânirii, nu păcătuiește dacă se căsătorește. El resimte nevoia de a proceda astfel și, prin urmare, e bine să facă ce dorește, în acest caz, să se căsătorească.

Dar dacă un bărbat s-a hotărât să-L slujească pe Domnul fără să fie distras de vreun lucru, și dacă posedă suficientă stăpânire de sine, încât să nu fie nevoit să se căsătorească, dacă s-a hotărât să rămână în starea de celibat, datorită dorinței de a-L slăvi pe Dumnezeu prin slujirea sa, atunci bine a procedat.

Concluzia este că cel care se căsătorește („El însuși” a fost adăugat, nefiind prezent în textul grec) bine face, iar cine nu se căsătorește, pentru a-L putea sluji pe Domnul mai mult, și mai bine face.

Ultimele două versete din acest capitol cuprind sfaturi adresate văduvelor. O soție este legată prin lege de soțul ei, atâta timp cât trăiește acesta. Legea din acest verset este legea căsătoriei, instituită de Dumnezeu. Dacă moare soțul unei femei, ea este liberă să se căsătorească cu un alt om. Adevărul acesta este enunțat și la Romani 7:1-3, unde se arată că moartea desface legătura căsniciei. Dar apostolul adaugă aici calificativul că ea este liberă să se căsătorească cu cine dorește, dar numai în Domnul. În primul rând, versetul ne spune că omul cu care se căsătorește această soră trebuie să fie creștin dar sensul versetului nu se oprește aici. În Domnul înseamnă: „după voia Domnului.” Cu alte cuvinte, ea s-ar putea căsători cu un creștin, și totuși să nu procedeze după voia Domnului. Ea trebuie să ceară călăuzirea Domnului în acest aspect important din viața ei, căsătorindu-se cu bărbatul pe care i l-a rânduit Domnul.

Vorbind din nou cu franchețe, Pavel afirmă că o văduvă e mai fericită dacă rămâne necăsătorită. Această afirmație nu contrazice textul de la 1Timotei 5:14, unde Pavel își exprimă părerea că văduvele mai tinere ar trebui să se recăsătorească. Aici, la 1Corinteni 7:40, el exprimă ideea generată, pe când la 1Timotei se referă la un caz concret.

Apoi apostolul adaugă: „Cred că și eu am Duhul lui Dumnezeu.” Unii au interpretat greșit acest verset, în sensul că Pavel nu ar fi fost sigur când a rostit aceste cuvinte! Din nou, protestăm vehement împotriva oricărei interpretări de acest fel. Nu există nici un motiv pentru a pune sub semnul îndoielii inspirația acestui text redactat de Pavel. Mai degrabă, vom spune că apostolul recurge aici la procedeul ironiei. Apostolia sa fusese contestată de unii din corinteni, care susțineau că vorbesc sub inspirația Domnului. Dar Pavel afirmă, de fapt: „Orice ar spune alții despre mine, eu cred că am Duhul lui Dumnezeu. Ei susțin că au Duhul lui Dumnezeu. Nu cred însă că pot merge până într-acolo încât să susțină că ei dețin monopolul asupra Duhului Sfânt.”

Noi știm însă că Pavel, într-adevăr, a avut Duhul lui Dumnezeu în tot ce a scris pentru noi și că drumul spre fericirea noastră constă în a urma îndrumările sale.

Apostolul afirmă, pentru început, că în ce privește lucrurile jertfite idolilor, atât corintenii, cât și el însuși aveau cunoștință, acest subiect nefiindu-le total străin. De pildă, știau cu toții că simplul act al jertfirii unei bucăți de carne idolilor nu schimba cu nimic calitatea ei. Aroma și valoarea ei nutritivă nu se modificau cu nimic. Dar, Pavel arată că cunoștința îngâmfă, pe când dragostea zidește (edifică), vrând să spună prin asta că simpla cunoaștere nu constituie în sine un îndrumar suficient în aceste chestiuni. Dacă cunoașterea ar fi singurul principiu la care s-ar recurge, ea ar conduce la mândrie. În realitate, în toate aceste chestiuni creștinul trebuie să facă apel nu numai la cunoștință, ci și la dragoste. Cu alte cuvinte, nu trebuie să țină cont doar de ceea ce-i este îngăduit lui, ci și de bunăstarea altora.

Iată cum parafrazează W. E. Vine versetul 2:

„Dacă un om își închipuie că a dobândit cunoștința deplină, atunci înseamnă că nici nu a început, de fapt, să știe cum se poate câștiga aceasta.”

Fără dragoste nu poate exista o cunoaștere adevărată. Pe de altă parte, dacă cineva îl iubește pe Dumnezeu, acela este cunoscut de El în sensul că Dumnezeu îl aprobă. Pe de o parte, desigur, Dumnezeu îi cunoaște pe toți oamenii, dar pe de altă parte, El îi cunoaște în mod deosebit pe cei ce sunt credincioși. Dar aici termenul „a cunoaște” are conotația de „a fi aprobat” sau „a câștiga bunăvoința cuiva.” Așadar, dacă cineva va lua deciziile sale privitoare la chestiuni cum ar fi consumul alimentelor închinare idolilor pornind de la dragostea sa pentru Dumnezeu și pentru aproapele, și nu doar pe baza cunoștinței sale, atunci persoana respectivă va câștiga bunăvoința lui Dumnezeu.

Cât privește lucrurile jertfite idolilor, credincioșii știu că un idol nu este un dumnezeu adevărat și că nu are putere, cunoștință sau dragoste. Pavel nu neagă aici existența idolilor, întrucât el era conștient de existența unor asemenea obiecte sculptate din lemn sau piatră. Mai târziu el recunoaște că în spatele acestor idoli se află puteri demonice. Dar ceea ce subliniază el aici este că zeii pe care pretind acești idoli că-i reprezintă nu există în realitate. Nu este decât un singur Dumnezeu, adică Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Cristos.

Pavel recunoaște că există mulți așa-numiți „dumnezei” în mitologia păgână, cum ar fi Jupiter, Juno și Mercur. Unii din acești zei locuiau, chipurile, în cer, pe când alții, cum ar fi Ceres și Neptun, locuiau aici pe pământ. În acest sens, sunt mulți „dumnezei” și mulți „domni”, adică ființe mitologice cărora li se închină oamenii și de care sunt robiți.

Credincioșii știu că este un singur Dumnezeu: Tatăl, de la care vin toate și pentru care trăim și noi. Asta înseamnă că Dumnezeu, Tatăl nostru, este Izvorul sau Creatorul tuturor lucrurilor și că noi am fost creați pentru El. Cu alte cuvinte, El este scopul existenței noastre, țelul suprem al vieții noastre. De asemenea, știm că există un singur Domn, adică Isus Cristos, prin care sunt toate lucrurile și prin care trăim noi. Sintagma prin care sunt toate lucrurile îl descrie pe Domnul Isus ca Mediator sau Agent al lui Dumnezeu, iar sintagma prin Care trăim noi arată că prin El am fost creați și răscumparați.

Când Pavel spune că este un singur Dumnezeu, Tatăl și un singur Domn Isus Cristos, nu afirmă că Domnul Isus Cristos nu ar fi Dumnezeu, ci arată doar rolurile pe care le-au îndeplinit aceste două Persoane ale Dumnezeirii în procesul creației și al răscumparații.

Dar nu toți creștinii - și, în special, noii convertiți - înțeleg libertatea de care au parte în Cristos Isus. Întrucât ei provin din medii păgâne, în care se practică idolatria, și întrucât ei înșiși s-au obișnuit cu idolii, ei cred că au comis un act de idolatrie, atunci când consumă carne jertfită unui idol. Asta pentru că, în opinia lor, un idol este o realitate și, întrucât conștiința lor este slabă, se întinează.

Sintagma slabă nu înseamnă slăbiciune fizică, nici slăbiciune spirituală, ci se referă la cei ce manifestă o scrupulozitate ieșită din comun față de lucruri lipsite de conținut moral. De pildă, din punctul de vedere al lui Dumnezeu, creștinul nu comite un păcat când consumă carne de porc. Alta era situația pentru iudeul din Vechiul Testament, pentru care era păcat să mănânce carne de porc, dar creștinul din epoca nou-testamentală este pe deplin liber să se hrănească cu această carne. Dar un iudeu ce s-a convertit la creștinism ar putea avea scrupule față de o atare acțiune, considerând că este păcat să stea la masă și să mănânce friptură de porc. Biblia îl numește pe acesta un frate slab, adică unul care nu beneficiază de toată libertatea pe care i-o acordă creștinismul. Și, trebuie precizat, că dacă acesta consumă carne de porc, fiind convins că nu are voie s-o consume, atunci în cazul lui s-ar comite un păcat dacă ar trece totuși peste conștiința lui, mâncând carne de porc. Asta se înțelege prin sintagma: conștiința lor, fiind slabă, se întinează. Dacă mă mustră conștiința cu privire la o anumită faptă, și totuși eu săvârșesc această faptă, atunci am păcătuیت. „Tot ce nu vine din credință este păcat” (Romani 14:23).

Nu hrana în sine contează la Dumnezeu. Abținerea de la consumul anumitor alimente nu ne acordă un loc special în bunăvoința lui Dumnezeu, după cum nici consumul acestor alimente nu ne face să fim creștini mai buni.

Numai că, pe când nu am câștiga foarte mult prin consumul acestor alimente, am avea, în schimb, mult de pierdut, dacă prin asta l-am face pe un creștin slab să se poticnească. În acest punct trebuie să intervină principiul dragostei. Un creștin are libertatea de a consuma carne ce a fost jertfită anterior idolilor, dar ar fi o mare greșeală, dacă prin consumul acestei cărnii, el ar leza un frate sau o soră care sunt slabi.

Pericolul constă în a-l încuraja pe un frate slab să procedeze împotriva conștiinței sale, atunci când acesta îl vede pe un alt creștin făcând o faptă ce lui i se pare neîngăduita. În acest verset, apostolul condamnă statul la masă într-un templu de idoli, datorită efectului pe care l-ar produce asupra altora. Desigur, prin statul la masă într-un templu de idoli Pavel se referă la o manifestație, o festivitate sau o nuntă. Sub nici o formă nu ar fi îngăduit ca un creștin să mănânce la masă într-un asemenea templu, dacă în cadrul acelei festivități s-ar practica orice formă de închinare la idoli - activitate pe care Pavel o condamnă în capitolul 10:15-26.

Sintagma: dacă te vede cineva pe tine, care ai cunoștință înseamnă dacă te vede cineva pe tine, care ai măsura deplină a libertății creștine, și care știi că carnea jertfită idolilor nu este curată sau necurată în sine, etc. Principiul important ce se desprinde de aici este că nu trebuie să ținem seama doar de efectul pe care îl are o atare acțiune asupra noastră, ci - lucru și mai important - de efectul pe care îl va avea produce asupra altora.

Cineva ar putea să facă paradă de cunoștința pe care o posedă cu privire la ceea ce îi este îngăduit unui creștin, într-o manieră care l-ar face pe un frate în Cristos să se poticnească. Când se spune în acest verset că acesta va pieri, asta nu se referă la pierderea mântuirii sale veșnice, ci doar la pierderea bunăstării sale. Mărturia unui astfel de frate slab ar fi periclitată iar viața lui ar fi negativ afectată, pierzându-și capacitatea de a fi utilă pentru Dumnezeu. Gravitatea extraordinară pe care o implică lezarea unui asemenea frate slab în Cristos reiese și din cuvintele: pentru care a murit Cristos. Conform argumentului clădit de Pavel, din moment ce Domnul Isus Cristos l-a iubit pe acest om atât de mult încât a fost gata să moară pentru El, noi nu avem voie să contemplăm măcar vreo acțiune ce ar putea periclita progresul său spiritual sau l-ar face să se poticnească. Nu se merită să comitem o faptă atât de gravă, doar pentru niște felii de carne!

Nu se pune doar problema păcătuirii împotriva unui frate în Cristos sau lezării conștiinței lui slabe, ci o atare acțiune ar constitui un păcat comis chiar împotriva lui Cristos, căci tot ce facem celui mai mic (mai neînsemnat) dintre frații Lui, Lui i-am făcut! Tot ce vătămă unul din mădularele Trupului va vătăma și Capul. W. E. Vine arată că în tratarea fiecăreia dintre aceste teme, apostolul îi ajută pe cititori să privească lucrurile în lumina morții ispășitoare a lui Cristos. Bames spune: „Este un apel ce izvorăște dintr-o dragoste profundă, plină de duioșie, din însăși suferințele și suspinele Fiului lui Dumnezeu, pe când murea pe cruce.” Păcatul împotriva lui Cristos este numit de Godet: „cea mai mare crimă posibilă.” Deci, fiind conștienți de acest lucru, trebuie să fim cu multă băgare de seamă, cercetându-ne acțiunile în lumina efectului pe care îl vor produce asupra altora, abținându-ne de la orice lucru care l-ar putea leza pe un frate.

Întrucât este păcat împotriva lui Cristos să-l faci pe un frate să se poticnească, Pavel afirmă că el nu va mai mânca carne, dacă această acțiune l-ar face pe fratele lui să se poticnească. Lucrarea lui Dumnezeu în viața altei persoane este mult mai importantă decât o friptură la cuptor! Deși chestiunea alimentelor jertfite idolilor nu constituie o problemă pentru majoritatea creștinilor din zilele noastre, principiile pe care ni le oferă Duhul lui Dumnezeu în acest pasaj au o valoare permanentă. În vremea de acum există multe lucruri în viața unui creștin care, deși nu sunt interzise de Dumnezeu, ar constitui o pricină de poticnire pentru alți creștini mai slabi, fiind, prin urmare, lucruri de care ne putem lipsi. Deși poate că am avea dreptul să participăm la aceste activități, avem însă dreptul și mai mare de a renunța la ele, în favoarea bunăstării spirituale a celor pe care îi iubim în Cristos: frații și surorile noastre de credință.

După cum știm, la Corint erau unii care contestau autoritatea lui Pavel, spunând că el nu făcea parte din rândul celor doisprezece și, prin urmare, nu era un apostol autentic. La care Pavel răspunde că este liber de orice autoritate umană, fiind un apostol veridic al Domnului Isus. Afirmatia lui se întemeiază pe două fapte: Mai întâi, el l-a văzut pe Isus Cristos Domnul nostru în înviere. Asta a avut loc pe drumul Damascului. De asemenea, Pavel îi citează pe corinteni, ca dovadă elocventă a apostoliei sale, întrebând: „Oare nu sunteți voi lucrarea mea în Domnul?” Dacă se mai îndoiau de calitatea sa de apostol, nu aveau decât să se cerceteze pe ei înșiși. Erău ei mântuiți? Bineînțeles că erau! - ar fi răspuns ei. Ei bine, atunci, cine i-a îndrumat spre Cristos? Desigur, apostolul Pavel! Așadar, ei înșiși constituiau dovada faptului că Pavel

este un apostol autentic al Domnului.

Poate că alții nu-i recunoșteau calitatea de apostol, dar corintenilor nu le era permisă o astfel de greșeală, întrucât ei constituiau pecetea apostoliei sale în Domnul.

Versetul 3 se referă, probabil, la ceea ce se petrecuse deja (și nu la ceea ce urmează, cum reiese din punctuația ediției NKJV). Pavel spune că spusele sale constituie apărarea sa în fața celor care îl examinează, sau pun sub semnul îndoielii autoritatea sa de apostol.

În versetele 4-14, apostolul discută dreptul ce i s-ar cuveni de a fi întreținut financiar de alții, în calitatea sa de apostol. Ca unul pe care l-a trimis Domnul Isus, Pavel avea dreptul să primească o remunerație din partea credincioșilor. Dar el nu a uzat întotdeauna de acest drept, ci adesea a muncit cu mâinile șale, în meseria de confecționare a corturilor, pentru ca astfel să le poată vesti oamenilor și femeilor evanghelia fără plată. Cum era și de așteptat, criticii lui au profitat de asta, sugerând că la baza deciziei de a nu accepta remunerație ar fi stat conștiința faptului că Pavel nu este un apostol adevărat. Pavel se ocupă de acest subiect, punând întrebarea: „N-avem noi dreptul să mâncăm și să bem? - adică, fără să trebuiască să muncim pentru asta? Oare nu ni se cuvine nouă să fim întreținuți de biserică?”

N-avem noi dreptul să ducem cu noi o soră ca soție, cum fac ceilalți apostoli, și frații Domnului, și Chifa? Probabil unii din criticii lui Pavel susțineau că el nu s-a căsătorit tocmai pentru că se temea că el și soția lui nu ar fi beneficiat de suportul financiar al bisericilor. Petru și ceilalți apostoli erau căsătoriți, cum erau, de altfel, și frații Domnului.

Aici apostolul afirmă că și el ar fi avut același drept de a se căsători și a beneficia de sprijinul financiar al creștinilor, atât pentru el, cât și pentru soția lui. Sintagma: „să ducem cu noi o soră ca soție (o soție credincioasă)” se referă nu numai la dreptul de a se căsători, ci și la dreptul soțului și soției de a beneficia de sprijin financiar. Frații Domnului se referă probabil la frații Săi vitregi, în sens pământesc, sau poate la verii Săi. Textul nu conține soluția integrală a problemei, deși din alte versete din Biblie deducem că Maria a mai avut și alți copii, după Primul ei născut, Isus (Luca 2:7; vezi Matei 1:25;12:46;13:55;Marcu 6:3;Ioan 12:12;Galateni 1:19).

Apostolul și-a întemeiat primul argument, referitor la dreptul său de a fi întreținut financiar, pe exemplul celorlalți apostoli. Acum el sprijină acest argument cu temeiuri luate din domeniul relațiilor umane. Astfel, un ostaș nu va fi trimis să lupte pe front pe cheltuiala lui. Tot așa, cine sădește o vie se poate aștepta să fie răsplătit din rodul ei. Iar un păstor nu poate fi trimis să păzească turma fără să aibă dreptul de a se hrăni și el din laptele obținut. Deducem că slujirea creștină se aseamănă cu războiul, cu agricultura și cu viața de păstor, ea presupunând lupta împotriva vrăjmașului, îngrijirea pomilor lui Dumnezeu și slujirea oilor Sale, pe care le păstoriim sub oblăduirea Marelui Păstor. Dacă oamenii, încă din zorii istoriei, au recunoscut dreptul celor ce se îndeletnicesc cu asemenea ocupații în folosul obștei, de a fi întreținuți de societate, cu cât mai mult au acest drept cei ce-L slujesc pe Domnul!

Pavel își sprijină argumentul și cu exemple din Vechiul Testament. El pare să spună: „Oare sunt eu nevoit să mă rezum la temeiurile pe care mi le oferă lucrurile din viața actuală, cum ar fi războiul, agricultura sau păstoritul? Nu spune Scriptura același lucru?”

La Deuteronom 25:4 se spune clar că gura boului care treieră grâul nu trebuie legată. Cu alte cuvinte, animalul folosit la seceriș trebuie lăsat să se înfrupte din o parte a roadelor. De boi Se ocupă Dumnezeu aici? Adevărul e că Dumnezeu se îngrijește și de boi, dar El nu a lăsat ca aceste lucruri să fie așternute în Vechiul Testament doar de dragul unor animale necuvântătoare, ci la mijloc s-a aflat un principiu spiritual, pe care trebuie să-l aplicăm în viața și în slujirea noastră.

Sau vorbește înadins pentru noi?

La care vom răspunde printr-un „da” apăsător, căci într-adevăr binele nostru l-a avut Domnul în vedere, când a lăsat să fie scrise aceste cuvinte. Când un om se apucă de arat, el o face cu gândul că va fi remunerat pentru asta. Tot așa, când un om treieră, el trebuie să fie convins că va avea parte, ca răsplătit, de o parte a recoltei. Slujirea creștină se aseamănă cu aratul și treieratul, întrucât Dumnezeu a decretat ca cei ce sunt angajați în aceste aspecte ale slujirii pentru Domnul să nu trebuiască să se întrețină singuri.

Pavel se definește pe sine ca unul care a semănat... cele duhovnicești între creștinii de la Corint. Cu alte cuvinte, el a venit la Corint predicându-le evanghelia și predându-le adevăruri spirituale de mare preț. Întrucât așa stau lucrurile, li se cere oare prea mult ca ei să aibă grijă, la rândul lor, de nevoile sale financiare sau de alte aspecte materiale? Principiul care stă la baza acestui argument este că „remunerația pe care o primește un predicator este cu mult inferioară prestației sale de mare valoare. Beneficiile materiale sunt neînsemnate, când sunt puse alături de binecuvântările spirituale.”

Pavel era conștient că biserica de la Corint îi întreținea pe alți predicatori ce-și desfășurau activitatea în acel oraș. Corintenii recunoșteau astfel obligația lor față de alții, dar nu și față de apostolul Pavel, ceea ce-l determină să întrebe: „Dacă alții au parte de acest drept asupra voastră, nu îl avem noi cu mult mai mult?” Dacă ei recunoșteau dreptul altora de a fi întreținuți financiar, oare nu s-ar fi convenit ca tatăl lor în cele duhovnicești să aibă și el, (chiar în măsură mai mare) acest drept? Negreșit, printre cei întreținuți de biserica de la Corint se aflau și unii învățători cu tendințe iudaizante. Pavel adaugă că, deși el a avut acest drept, el nu a uzat de el în rândul corintenilor, ci a răbdător tot, ca să nu pună vreo piedică Evangheliei lui Cristos. În loc să-și revendice dreptul său de a beneficia de sprijin financiar din partea lor, apostolul a îndurat tot felul de privațiuni și greutăți, pentru ca evangheliei să nu i se pună nici un fel de piedici.

În continuare, Pavel își sprijină argumentul pe exemplul slujitorilor din templul iudaic din Vechiul Testament, care erau întreținuți financiar de alții. Cei cărora li s-au întredințat anumite îndatoriri oficiale în legătură cu bunul mers al slujbelor de la templu erau întreținuți din contribuțiile financiare strânse la templu. În felul acesta, ei trăiau din lucrurile de la templu. Tot așa, și preoții care slujeau la altar primeau o parte din jertfele aduse pe altar. Cu alte cuvinte, atât leviții, care erau însărcinați cu îndeplinirea serviciilor de ordin comun, pe lângă templu, cât și preoții, cărora li se încredințaseră îndatoriri mai sacre, își desfășurau lucrarea de slujire fiind întreținuți de alții.

În fine, Pavel introduce acum însăși porunca clară primită chiar din partea Domnului, care a poruncit ca cei ce predică evanghelia să trăiască din evanghelie. Asta ar fi o dovadă suficientă, menită să pună capăt oricăror argumente, că lui Pavel i se cuvenea întreținerea din partea corintenilor. Numai că asta dă naștere întrebării: atunci de ce nu a pretins Pavel întreținerea din partea lor? Răspunsul la această întrebare îl

găsim dezvoltat în versetele ce urmează, 15-18.

Pavel explică faptul că nu s-a folosit de nici unul din aceste lucruri, adică nu și-a revendicat drepturile, după cum nu a scris aceste lucruri pentru a-i determina să-i trimită bani. Mai bine murea, decât să-i dea cuiva prilejul de a-i răpi lauda aceasta.

Pavel spune că nu se poate lăuda cu faptul că predică evanghelia, întrucât asupra lui planează o obligativitate divină. Predicarea evangheliei nu este o vocație, pe care și-a ales-o el singur. Ci a simțit că-l bate Cineva pe umăr și că ar fi fost cel mai nenorocit dintre oameni, dacă nu ar fi dat curs chemării și împuterniciei divine. Asta nu înseamnă că apostolul ar fi predicat evanghelia din obligație, fără să fi fost pătruns de dorința proprie de a face acest lucru, ci doar că decizia de a predica nu i-a aparținut lui însuși, ci a venit din partea Domnului.

Dacă apostolul Pavel predica evanghelia de bună voie, era normal să se aștepte să aibă parte de răsplata care însoțește o atare slujire, adică dreptul de a fi întreținut. De la un capăt la altul al Scripturii, atât în Vechiul, cât și în Noul Testament, ni se predă foarte limpede învățătura potrivit căreia slujitorilor Domnului li se cuvine întreținerea din partea copiilor Domnului. În pasajul de față, Pavel nu afirmă că el ar fi fost un slujitor al Domnului fără tragere de inimă, ci doar ține să sublinieze că peste apostolia sa fusese imprimată pecetea obligativității divine. El accentuează această idee în ultima parte a versetului. Dacă predica împotriva voinței lui, adică dacă predica sub impulsul unui foc mistuitor din lăuntrul ființei lui, ce nu-i dădea astămpăr până nu predica evanghelia, asta însemna că i s-a încredințat isprăvnicia evangheliei. Cu alte cuvinte, el acționa în deplină supunere de ordinele primite, prin urmare, nemaivând nici un motiv de a se lăuda cu fapta sa.

Deși, trebuie s-o recunoaștem, versetul 17 nu este din cele mai ușor de interpretat, sensul său pare însă a fi că Pavel nu uza de dreptul de a fi întreținut de corinteni pentru că lucrarea lui nu constituia o ocupație sau o profesie pe care și-a ales-o, ci i-a fost dăruită direct din mână Domnului. Învățătorii falși de la Corint nu aveau decât să pretindă întreținere din partea sfinților. În ce-l privea însă pe Pavel, el aștepta răsplata din altă sursă.

Iată cum traduce Knox acest verset: „Pot pretinde o răsplată pentru ceea ce fac, ca urmare a propriei mele alegeri; dar atunci când acționez în urma unei constrângeri, nu fac altceva decât să-mi îndeplinesc misiunea ce mi s-a încredințat.” Ryrie comentează și el:

Pavel nu putea scăpa de convingerea responsabilității ce-i revenea de a predica evangheliei, datorită faptului că i se încredințase o isprăvnicie (o responsabilitate) și că i se dăduse ordinul de a predica, chiar dacă nu i se dădea nici o plată (Luca 7:10).

Prin urmare, dacă Pavel nu putea să se laude cu faptul că predica evanghelia, cu ce se putea lăuda, totuși? Cu un lucru ce-i aparținea în exclusivitate, anume cu faptul că prezenta evanghelia lui Cristos fără plată. Era un lucru pe care-l stabilise el însuși. El singur hotărâse să le predice corintenilor evanghelia, câștigându-și singur existența, nefăcând astfel uz de dreptul său deplin ce i se cuvenea de a trăi din evanghelie.

Rezumând argumentul lui Pavel din aceste versete, vom spune că el trage o linie de separație netă între lucrurile obligatorii și cele opționale. Ideea care se desprinde limpede este că nu predica evanghelia cu reticiență, ci cu toată bucuria. Dar, dincolo de asta, era pătruns de obligația solemnă ce i se pusese pe umeri de a face acest lucru. Așa se explică de ce nu exista nici un motiv de laudă în îndeplinirea acestei obligații. În acțiunea de propovăduire a evangheliei, el ar fi putut pretinde, cu deplină legitimitate, să fie întreținut financiar de creștini, dar n-a făcut-o, ci s-a decis să le prezinte corintenilor evanghelia fără plată. Or, întrucât această decizie depindea întru totul de voința lui, cu asta putea să se laude. Cum am arătat, criticii lui Pavel insinuau că Pavel de aceea se întreținea singur, prin confecționarea de corturi, pentru că nu s-ar fi considerat un apostol adevărat. Dar Pavel răstoarnă argumentul acestor critici, demonstrând prin faptul că se întreținea singur că era totuși un apostol în cel mai deplin sens al cuvântului și că apostolia lui era, de fapt, de cea mai înaltă și mai nobilă factură.

În versetele 19-22, Pavel citează exemplul renunțării la drepturile legitime ce i s-ar fi convenit, de dragul evangheliei. Când studiem acest pasaj, e bine să ținem cont de faptul că Pavel niciodată nu a sacrificat principii importante din Cuvântul lui Dumnezeu. El nu credea deloc în concepția că scopul scuză mijloacele. În versetele de față el se ocupă de chestiuni lipsite de conținut moral (sau neutre din punct de vedere moral). El s-a acomodat la obiceiurile și datinile celor cu care colabora, pentru ca prin aceasta să-i facă pe oameni mai receptivi la predicarea evangheliei. Dar în toate acestea el niciodată nu a făcut nici un lucru care ar fi putut în vreun fel compromite adevărul evangheliei.

Pe de o parte, el era liber față de toți oamenii. Nimeni nu putea să-și exercite jurisdicția asupra lui sau să-l constrângă în vreun fel. Cu toate acestea, el însuși s-a supus tuturor oamenilor, pentru ca prin asta să poată câștiga și mai mulți din rândurile lor. Dacă era posibil ca apostolul să facă vreo suferință, ce nu presupunea sacrificarea nici unui adevăr divin, atunci el o făcea cu dragă inimă, pentru ca astfel să poată câștiga (și mai multe) suflete pentru Cristos.

Pentru iudei el a devenit ca un iudeu, ca să câștige pe iudei. Nu putem deduce de aici că s-a supus din nou Legii lui Moise, pentru ca prin aceasta să-i câștige pe iudei, ci versetul constituie o ilustrare a acțiunii pe care a înfăptuit-o Pavel în legătură cu circumcizia lui Timotei și a lui Tit. În cazul lui Tit, erau unii care insistau că dacă acesta nu era circumcis, nu putea fi mântuit. Conștient că această acuză constituia un afront adus direct evangheliei harului lui Dumnezeu, Pavel a refuzat categoric să-l circumcidă pe Tit (Galateni 2:3), pe când, în cazul lui Timotei, se pare că nu s-a pus problema unui atac împotriva evangheliei, ceea ce l-a determinat pe apostol să-și dea consimțământul pentru circumcizia lui Timotei, dacă această acțiune însemna o sporire a receptivității față de evanghelie (Fapte 16:3).

Cu cei care sunt sub lege m-am făcut ca și când aș fi fost sub lege (măcar că nu sunt sub lege), ca să câștig pe cei care sunt sub lege. Cei care sunt sub lege se referă la iudei, la poporul evreu. Dar Pavel se referise deja la relațiile lui cu iudeii în prima parte a versetului. De ce repetă această idee aici? Explicația cel mai des vehiculată este că atunci când se referă la iudei în prima parte a versetului aceasta e o referire la tradițiile lor naționale, pe când aici se referă la viața lor religioasă.

În acest punct e nevoie de o scurtă explicație: Ca evreu, Pavel se născuse sub lege. El se străduise să obțină bunăvoința lui Dumnezeu prin păzirea legii, constatând însă că era neputincios în acest efort. Căci legea nu făcea altceva decât să-i arate ce păcătos deznădăjduit de mare este, în același timp osândindu-l. În cele din urmă a învățat că legea nu fusese rânduită de Dumnezeu să constituie calea mântuirii, ci doar să-i descopere omului păcătoșenia lui și faptul că are nevoie de un Mântuitor. Apoi Pavel și-a pus încrederea în Domnul Isus Cristos și prin asta s-a eliberat de glasul legii, ce-l osândise fără încetare până atunci. Penalizarea cerută de legea pe care o călcase el a fost plătită de

Domnul Isus pe Crucea de la Calvar.

După convertirea sa, apostolul a învățat că legea nu era calea mântuirii, nici principiul de conduită în viața celor ce au fost deja mântuiți. Credinciosul nu se află sub lege, ci sub har. Asta nu înseamnă că de-acum poate face tot ce-i place, (fără să-i pese de consecințe). Ci, mai degrabă, înseamnă că, întrucât acum este pătruns de realitatea harului lui Dumnezeu, nu-și va mai putea permite să comită aceste fapte rele. De acum el va dori să trăiască o viață sfântă, nu de teama că va fi pedepsit pentru că a călcat legea, ci din dragostea ce i-o poartă lui Cristos, care a murit pentru el și a înviat. Sub lege, frica era singura motivație. Dar dragostea este o motivație cu mult mai presus de frica. Niciodată n-ai să-i poți determina pe oameni să facă, din frică, faptele pe care te vor face ei înșiși, de bună voie, atunci când sunt îmboldiți de dragoste, după cum se exprimă Amot:

Metoda la care recurge Dumnezeu pentru a obține ascultarea sufletelor de El este identică cu metoda folosită de El în menținerea astrilor pe orbitele lor - să le dea drumul, să zboare libere. Nu vedem nici un lanț care să lege aceste lumi strălucitoare și să le împiedice să-și părăsească gravitația în jurul axei lor. Ci ele sunt ancorate în virtutea unui principiu invizibil... Și prin aceeași legătură invizibilă a dragostei - a iubirii pentru Domnul care le-a cumpărat - ființele omenești răscumpărate sunt constrânse să trăiască cu scumpătate și neprihănire și evlavie.

După această incursiune în fondul problemei, să ne întoarcem acum la ultima parte a versetului 20. Cu cei ce sunt sub lege m-am făcut ca și când aș fi fost sub lege (textul NU adaugă aici nota explicativă: „eu însumi nefiind sub lege”) (măcar că nu sunt sub lege), ca să câștig pe cei ce sunt sub lege. Când era în compania iudeilor, Pavel se comporta ca iudeu, în chestiunile neutre din punct de vedere moral. De pildă, el mânca mâncărurile specifice poporului evreu și evita consumul altora, cum era carnea de porc, ce li se interzicea iudeilor s-o mănânce. De asemenea Pavel se ferea să lucreze în ziua de sabbat, conștient că, procedând astfel, avea mai multe șanse de a-i face pe iudei receptivi la mesajul evangheliei.

Ca credincios în Domnul Isus, născut din nou, apostolul Pavel nu era sub lege, în privința principiilor de conduită ale vieții sale. El doar se adapta la obiceiurile, datinile și prejudecățile oamenilor, pentru ca să-i poată câștiga pentru Domnul.

Ryrie scrie:

Pavel nu dă dovadă de fățărnicie sau duplicitate, ci mai degrabă trădează o permanentă auto-disciplină restrictivă, pe care și-o impunea cu scopul de a putea sluji toate categoriile de oameni. După cum un jet de apă, forțat să curgă printr-un jgheab îngust, e mai puternic decât apa stătătoare a unei mlaștini întinse, tot așa libertatea căreia i s-au impus restricții devine o mărturie mai puternică pentru Cristos.

Cu cei care sunt fără lege Pavel s-a purtat ca unul care este el însuși fără lege (deși știm că el nu era fără lege față de Dumnezeu, ci supus legii lui Cristos). Sintagma cei care sunt fără lege nu se referă la nelegiuiri sau la cei certați cu legea ori la rebeli, ce nu recunosc nici o lege, ci îi definește în general pe ne-evrei, adică Neamurile. Legea ca atare a fost dată poporului evreu, și nu Neamurilor. Astfel, când Pavel s-a aflat între Neamuri, el s-a conformat obiceiurilor și sentimentelor lor, în măsura în care aceasta nu a contravenit loialității Sale față de Mântuitorul. Apostolul a explicat că și atunci când a acționat astfel, fără lege, el nu a fost totuși fără lege față de Dumnezeu. El nu s-a considerat liber să se poarte după bunul lui plac, ci a fost supus legii lui Cristos (sau sub legea lui Cristos în alte versiuni, n.tr.). Cu alte cuvinte, el a fost hotărât să-L iubească, să-L cinstească, să-L slujească și să-L fie plăcut Domnului Isus, de data aceasta nu prin Legea lui Moise, ci prin legea iubirii. El a fost astfel „legiuit” față de Cristos. Avem (în limba engleză, n.tr.) zicala: „Când ești la Roma, poartă-te ca romanii.”

Pavel afirmă aici același lucru: că atunci când a fost în mijlocul Neamurilor, s-a adaptat la felul lor de viață, atât cât i-a permis loialitatea sa față de Cristos. Trebuie să ținem, însă, cont de faptul că acest pasaj se ocupă doar de chestiuni ce țin de cultură, nu și de doctrină sau de morală.

Versetul 22 se referă la cei ce sunt slabi sau prea mult tributari unor scrupule. Ei se preocupau peste măsură de chestiuni lipsite de importanță. Cu cei slabi Pavel s-a făcut ca (textul NU omite „ca”, dar el pare important pentru argumentația lui Pavel - el nu a devenit realmente slab) slab, ca să-i câștige. S-ar fi făcut chiar vegetarian, pentru a nu-i ofensa pe unii ce se opuneau consumului de carne. Pe scurt, Pavel s-a făcut toate lucrurile pentru toți oamenii, pentru ca prin orice mijloace să-i mântuiască pe unii. Aceste versete nu trebuie să fie niciodată folosite în încercarea de a justifica sacrificarea unor principii biblice. Mai degrabă, ele descriu disponibilitatea apostolului de a se acomoda la obiceiurile și datinile oamenilor, pentru a le câștiga receptivitatea pentru propovăduirea vestei bune a mântuirii. Când Pavel afirmă: pentru ca prin orice mijloace să-i pot mântui pe unii, nu s-a gândit nici o clipă că el însuși l-ar putea mântui pe cineva, deoarece el știa că numai Domnul Isus este singura Persoană care poate mântui. În același timp, ce minunat este să vedem că cei ce-L slujesc pe Cristos prin vestirea evangheliei se identifică într-atâta cu El încât El le îngăduie chiar să recurgă la cuvântul a mântui când descriu lucrarea în care sunt ei înșiși angajați. Ce poziție de înălțare, noblețe și demnitate îi conferă aceasta lucrării de vestire a evangheliei!

Versetele 23-27 descriu pericolul ce ne pândește de a ne pierde răsplata, dacă nu veghem și nu exercităm autodisciplină. Pentru Pavel refuzul de a accepta ajutor financiar din partea corintenilor a fost o formă de disciplină rigidă, auto-impusă.

Și fac aceasta de dragul evangheliei, ca să fiu părtaș la ea împreună cu voi.

În versetele precedente, Pavel arătase că subordonează drepturile și dorințele sale lucrării Domnului. Motivul pentru care a procedat așa? De dragul evangheliei, pentru ca, într-o zi, să poată împărtăși biruințele evangheliei.

Poate că pe când așternea cuvintele din versetul 24, Pavel și-a adus aminte de jocurile istmice ce se țineau la mică distanță de Corint („serbări la vechii greci care se organizau din doi în doi ani în Istmul Corintic, în timpul cărora aveau loc întreceri de lupte, alergări, aruncarea discului și a suliței etc. Dict. Etimologic, n.tr.). Credincioșii corinteni erau familiarizați cu aceste întreceri sportive. Pavel le amintește că deși la o cursă mulți aleargă, nu toți primesc premiul. Viața creștină este ca o cursă de alergări, în care participanții trebuie să dea dovadă de multă autodisciplină și să depună eforturi susținute. Totuși versetul 24 nu susține că în alergarea creștină doar unul poate câștiga premiul, ci ne spune doar că toți trebuie să alergăm ca niște învingători. Toți trebuie să practicăm aceeași lepădare de sine de care a dat dovadă apostolul Pavel. E limpede că premiul de aici nu este mântuirea, ci răsplata pentru slujirea cu credincioșie. Nicăieri nu se afirmă că mântuirea ar fi rezultatul credincioșiei cu care alergăm în cursa creștină. Mântuirea este darul fără plată al lui Dumnezeu, prin credința în Domnul Isus

Cristos.

În acest verset, Pavel trece la o altă analogie, cu luptele greco-romane. El le amintește cititorilor că toți cei ce concurează în cadrul jocurilor, adică cei ce participă la aceste lupte, exercită stăpânire de sine, în toate privințele. Un sportiv de elită la luptele greco-romane l-a întrebat odată pe antrenorul său: „Nu este posibil să fumez, să beau și să mă distrez, și totuși să concurez la lupte?” „Ba da!” a răspuns antrenorul, „dar nu și să câștigi!” Având în minte imaginea concurenților la aceste jocuri, Pavel parcă îl vede pe câștigătorul ce pășește în față, să primească premiul. În ce constă acest premiu? Într-o cunună pieritoare, adică o ghirlandă de flori ce se va vesteji în curând. Prin comparație cu premiul de la luptele pământești, Pavel menționează cununa nepieritoare ce li se va acorda tuturor celor care au fost credincioși în slujirea lor față de Cristos.

Îți mulțumim, Doamne, pentru cununa gloriei și a vieții; Nu doar o biată ghirlandă dăruită omului pentru muritoarele lui lupte; Ci cununa cerească, nepieritoare ca Tronul împărăției Dumnezeului nostru și al Fiului Său întrupat.

Horatius Bonar

Având în vedere această cunună nepieritoare, Pavel afirmă că, prin urmare, el aleargă nu cu nesiguranță și se luptă nu ca unul care lovește în vânt. Slujirea lui nu a fost nici inutilă, nici lipsită de un țel precis. El a avut mereu în față obiectivul misiunii sale, conștient fiind că fiecare acțiune a sa a contat, că nu-și putea permite să facă risipă de energie. Pe apostol nu l-au interesat rateurile.

Mai degrabă, el și-a disciplinat trupul, aducându-l la o stare de supunere, pentru ca nu cumva după ce el le-a predicat altora, el însuși să fie respins sau descalificat. În viața creștină, e nevoie de multă stăpânire de sine, de înfrânare și de disciplină. Noi trebuie să practicăm arta stăpânirii de sine.

Apostolul Pavel și-a dat seama de pericolul groaznic ca după ce el însuși a predicat altora, să fie chiar el descalificat. S-au iscat multe dezbateri pe marginea acestui verset. Unii susțin că în lumina acestui verset e posibil ca o persoană să fie mântuită iar după aceea să se piardă. Desigur, asta contravine volumului mare de învățături din Noul Testament, potrivit cărora nici o oaie adevărată a lui Cristos nu va pieri niciodată.

Alții spun că termenul tradus prin descalificat (o mare parte a problemei rezultă din folosirea de către ediția KJV a lui „castaway” (lepădat). Dar termenul din greacă adokimos nu înseamnă altceva decât „neaprobat”. Ca termen din domeniul atletismului, se pretează foarte bine la varianta modernă „descalificat”) ar fi un cuvânt puternic, cu referire la eterna condamnare. Dar ei nu susțin că Pavel ar afirma aici că o persoană odată mântuită ar putea să fie descalificată în sensul de a-și pierde mântuirea, ci doar aceea că cel ce nu a reușit să dea dovadă de stăpânire de sine nu a fost niciodată mântuit cu adevărat. Gândindu-se la învățătorii falși și la toate poftele și plăcerile în care se complăceau aceștia, Pavel stabilește principiul general că dacă cineva nu-și ține trupul în supunere, asta e dovadă că nu a fost niciodată născut din nou și că, și dacă ar putea predica altora, el însuși va fi descalificat.

O a treia explicație este că Pavel nu se referă aici la mântuire, ci la slujire. El nu sugerează că și-ar putea pierde vreodată mântuirea, ci că nu ar putea trece proba slujirii și că ar putea fi respins, în final, când se dau premiile. Această interpretare se potrivește de minune cu sensul termenului descalificat și cu întreg contextul sportiv. Pavel recunoaște groaznica posibilitate ca, după ce el însuși le-a predicat altora, chiar el să fie pus pe raft, ca să spunem așa, de către Domnul, ca instrument de care El nu se mai poate folosi.

În orice caz, avem în față un pasaj cât se poate de serios, care ar trebui să-i facă să se cerceteze din toată inima pe cei ce doresc să-L slujească pe Domnul Cristos. Fiecare din noi să aibă grijă, prin harul lui Dumnezeu, să nu ajungă în situația de a cunoaște sensul acestui cuvânt pe propria-i piele.

Apostolul le amintește corintenilor că toți părinții iudaici au fost sub nor și că toți au trecut prin mare. Accentul cade aici pe cuvântul toți. El se duce cu gândul înapoi, la vremea izbăvirii lor din Egipt, la modul miraculos în care au fost călăuziți ei printr-un stâlp de nor ziua și printr-un stâlp de foc noaptea. El se gândește, de asemenea, la clipele când au traversat Marea Roșie, scăpând de primejdie în pustia ce se întindea de la celălalt mal al mării. În ce privește privilegiul, toți au beneficiat de călăuzirea divină și izbăvirea divină.

Nu numai atât, dar toți au fost botezați în Moise, în nor și în mare. A fi botezați în Moise înseamnă a se identifica cu el și a-i recunoaște rolul de conducător. În timp ce i-a condus Moise pe copiii lui Israel, după ce au fost scoși din Egipt, spre țara făgăduinței, întreaga națiune a Israelului a făgăduit că-i va fi loială lui Moise la început, recunoscând în el salvatorul lor rânduit de Dumnezeu. S-a afirmat că expresia „sub nor” se referă la ceea ce i-a identificat cu Dumnezeu, în vreme ce expresia „prin mare” . ar fi o descriere a ceea ce-i separa de Egipt.

Cu toții au mâncat aceeași hrană spirituală. Asta se referă la mana ce le-a fost pusă la dispoziție în chip miraculos israeliților, în timpul peregrinărilor lor prin pustiu. Expresia hrană spirituală nu înseamnă că ar fi fost imaterială, după cum nu înseamnă că ar fi fost invizibilă sau ireală. Mai degrabă, spirituală se referă doar la faptul că hrana materială a fost un tip, un simbol a hrănirii spirituale și că cel ce a scris aceste cuvinte a avut în vedere realitatea spirituală. S-ar putea ca să fie vorba și de ideea potrivit căreia hrana aceasta le-a fost dată pe cale supranaturală.

Prin toate peregrinările lor prin pustiu, Dumnezeu le-a pus la dispoziție, în chip miraculos, apă de băut, care, iarăși, a fost apă reală, dar este numită băutură spirituală, în sensul că a întruchipat învierea spirituală și modul miraculos în care li s-a dat. Ei ar fi murit de sete de multe ori, dacă Domnul nu le-ar fi dat această apă în chip miraculos. Expresia: au băut din acea Stâncă spirituală care îi urma nu înseamnă că o stâncă reală, fizică i-ar fi însoțit pe tot parcursul călătoriilor lor. Stânca semnifică râul care a curs din ea și i-a urmat pe israeliți. Stânca era Cristos în sensul că El a fost Cel care le-a dat-o și Cel care o reprezintă, asigurând apă vie copiilor Săi.

După ce a enumerat toate aceste privilegii minunate de care au avut ei parte, apostolul le amintește corintenilor că cei mai mulți dintre israeliți nu au fost plăcuți lui Dumnezeu, căci trupurile lor au fost împrăștiate în pustie. Deși toți israeliții au părăsit Egiptul și toți au promis că sunt alături de liderul lor, Moise, cu trup și suflet, totuși realitatea tristă a fost că deși cu trupul se aflau în pustiu, cu inima continuau să se afle în Egipt. Ei au gustat izbăvirea fizică din robia lui Faraon, dar în inima lor poșteau mai departe plăcerile păcătoase ale țării din care

fuseseră scoși. Dintre toți luptătorii peste vârsta de douăzeci de ani care au plecat din Egipt numai doi - Caleb și Iosua - au ajuns în țara făgăduinței. Cadavrele celorlalți au căzut în pustiu, ca mărturie a dezaprobării lui Dumnezeu față de ei.

Observați contrastul dintre cuvântul „toți” din primele patru versete, și „cei mai mulți” din versetul 5. Ei au fost cu toții privilegiați, dar cei mai mulți dintre ei au pierit. Godet se întreabă cu uimire:

Ce spectacol trebuie să fi fost cel pe care îl înfățișa apostolul înaintea ochilor corintenilor, cei plini de satisfacție de sine: toate acele trupuri moarte, sătule de hrană și băutura, zăcând acum împrăștiate pe întinderea deșertului!

În evenimentele petrecute pe vremea Exodului, vedem o învățătură cu aplicație la noi înșine. Copiii lui Israel au fost realmente exemple pentru noi, arătându-ne ce ni se va întâmpla dacă și noi vom pofti după lucrurile rele, așa cum au făcut ei. Citind Vechiul Testament, nu trebuie să-l considerăm doar un manual de istorie, ci o carte de învățătură, plină de importanță practică pentru viața noastră, a celor de acum.

În versetele care urmează, apostolul va înșira câteva păcate concrete în care au căzut israeliții. E demn de remarcat că multe din aceste păcate sunt legate de satisfacerea apetitelor trupului.

Versetul 7 se referă la închinarea în fața vițelului de aur și la ospățul care a urmat, incident consemnat la Exod 32. Când Moise s-a coborât de pe Muntele Sinai, a constatat că oamenii și-au făcut un vițel de aur, căruia i se închinau. Citim în Exod 32:6 cum oamenii s-au așezat să mănânce și să bea, ridicându-se să danseze.

Păcatul menționat în versetul 8 se referă la perioada în care fiii lui Israel s-au căsătorit în afara națiunii lor, cu fiicele Moabului (Numeri 25). Seduși de profetul Balaam, ei nu au ascultat de cuvântul Domnului, căzând în imoralitate. Citim în versetul 8 că într-o singură zi douăzeci și trei de mii dintre ai au fost răpuși. În Vechiul Testament se spune că douăzeci și patru de mii au căzut răpuși de ciumă (Numeri 25:9). Criticii Bibliei au citat de multe ori acest verset ca exemplu de presupusă contradicție în cadrul Sfintelor Scripturi. Dar dacă ar fi citit mai cu atenție textul sacru, ar fi observat că nu este nici o contradicție. Aici se spune doar că douăzeci și trei de mii au căzut într-o singură zi. În Vechiul Testament, cifra de douăzeci și patru de mii se referă la numărul total al celor care au pierit uciși de ciumă.

După asta Pavel se referă la vremea când israeliții s-au plâns cu privire la alimentație, punând la îndoială bunătatea Domnului. Atunci Dumnezeu a trimis șerpi în mijlocul lor, și mulți dintre ei au pierit (Numeri 21:5,6). Din nou, se observă că satisfacerea apetitului pentru hrană a fost cauza căderii lor.

Păcatul lui Core, Datan și Abiram este amintit în acest verset (Numeri 16:14-47). Din nou, israeliții s-au plâns împotriva Domnului, datorită situației alimentelor (Numeri 16:14). Israeliții nu au practicat stăpânirea de sine față de trupurile lor. Ei nu și-au disciplinat trupurile, nici nu și le-au ținut într-o stare de supunere. Mai degrabă, ei au dat curs liber poftelor firii pământești, care le-au adus prăbușirea.

Următoarele trei versete ne oferă aplicația practică a acestor evenimente. Mai întâi, Pavel arată că sensul acestor evenimente nu se mărginește la valoarea lor istorică, ci ele au o semnificație profundă pentru noi, cei din vremea de acum. Ele au fost scrise ca avertisment pentru noi, cei ce trăim în epoca de după încheierea erei iudaice și în timpul erei evangheliei, „nouă, celor cărora ne revin binefacerile epocilor apuse,” cum se exprimă Rendall Harris, atât de frumos.

Ele constituie un avertisment la adresa celor care se încred în ei înșiși: Cel căruia i se pare că stă în picioare să ia seama să nu cadă. Poate că asta se referă în special la credinciosul puternic, care crede că poate flirta cu satisfacerea plăcerilor, fără ca aceasta să aibă urmări asupra sa. O asemenea persoană se află într-un pericol cât se poate de grav de a cădea sub disciplina lui Dumnezeu.

După aceste avertismente, Pavel adaugă un cuvânt minunat de încurajare pentru toți cei ce sunt ispițiți, arătându-ne că punerile la probă, încercările și ispitele pe care le înfruntăm sunt comune, nouă, tuturor. Dar Dumnezeu este credincios, care nu va permite ca noi să fim încercați dincolo de ceea ce suntem în stare să ducem. El nu promite că ne va izbăvi de ispită sau de încercare, dar promite că va limita intensitatea ei. De asemenea ne promite că ne va pune la dispoziție o cale de scăpare, pe care s-o putem îndura. Citind acest verset, nu putem să nu fim izbiți de mângâierea extraordinară de mare pe care a adus-o sfinților încercați de-a lungul veacurilor. Cei tineri în credința s-au ținut cu tot dinadinsul de această făgăduință, ca de un colac de salvare, iar credincioșii mai maturi s-au odihnit pe ea, rezemându-și capul pe această binecuvântată pernă. Poate că unii din cititorii cărora le-a fost inițial adresată această epistolă treceau, pe vremea aceea, prin cumplitele ispite de a reveni la viața de idolatrie de care se desprinseseră. Pavel voia să-i mângâie cu gândul că Dumnezeu nu va îngădui să vină peste ei nici o ispită pe care să n-o poată suporta. În același timp, ei trebuiau să fie preveniți că nici ei nu trebuiau să se expună pericolelor ispitelor.

Secțiunea de la 10:1-4 la 11:1 revine la tema cârnii jertfite idolilor, de care se ocupă mai amănunțit aici. Mai întâi, Pavel ridică întrebarea dacă este potrivit ca credincioșii să participe la ospetele ținute în templele idolilor (versetele 14-22).

De aceea, iubiții mei, fugiți de idolatrie. Poate că pentru credincioșii din Corint era o adevărată punere la probă, când erau invitați să participe la sărbătorile idolatre din temple. Unii credeau că sunt mai tari decât ispita. Poate și-au spus că nu poate fi nici un rău în a participa măcar o dată la un asemenea ospăț. Dar apostolul, vorbind sub inspirație divină, le spune să fugă de idolatrie. El nu le spune să stea să se gândească la ea, să se aclimatizeze cu ea, sau să cocheteze cu ea, în vreun fel, ci doar să fugă în direcția opusă!

Pavel știe că se adresează unor oameni inteligenți, care înțeleg ce le spune el. În versetul 16 el se referă la Cina Domnului. El le spune mai întâi tuturor: „Paharul binecuvântării, pe care îl binecuvântăm, nu este el părtașia sângelui lui Cristos?” Paharul binecuvântării se referă la paharul de vin folosit în cadrul Cinei Domnului. Este un pahar ce ne amintește despre extraordinara binecuvântare de care am beneficiat prin moartea lui Cristos. De aceea este numit paharul binecuvântării. Sintagma pe care îl binecuvântăm înseamnă „pentru care mulțumim”. Când luăm paharul acesta și-l aducem la buze, noi afirmăm, prin asta, că suntem cu toții participanți la toate binefacerile ce decurg din sângele lui Cristos. Prin urmare, am putea parafraza acest verset astfel:

Paharul care ne amintește despre extraordinarele binecuvântări ce ne-au parvenit prin sângele Domnului Isus, și același pahar pentru care aducem mulțumiri, oare ce este el, dacă nu o mărturie a faptului că toți credincioșii sunt părtași ai binefacerilor ce decurg din sângele lui Cristos?

Același lucru este valabil și în cazul pâinii pe care o frângem, din cadrul Cinei Domnului. Mâncând pâinea, noi afirmăm, de fapt, că am fost mântuiți cu toții prin jertfirea trupului Său pe crucea Calvarului și că acum suntem cu toții mădulare ale trupului Său. Pe scurt, paharul și pâinea exprimă părtășia cu Cristos, participarea în glorioasa Sa lucrare pentru noi.

Unii au întrebat de ce sângele este amintit primul în acest verset, în vreme ce în instituția Cinei Domnului pâinea este amintită mai întâi. Un răspuns posibil ar fi că Pavel se referă aici la ordinea evenimentelor, când intrăm în părtășia creștină. De obicei, un nou convertit înțelege valoarea sângelui trupului lui Cristos, și abia după aceea recunoaște adevărul privitor la alcătuirea trupului unic. Astfel acest verset ar putea reda ordinea în care înțelegem noi mântuirea.

Toți credincioșii, deși mulți, sunt un singur trup în Cristos, reprezentați prin acea unică pâine. Toți se împărtășesc dintr-o singură pâine, în sensul că toți se împărtășesc din binefacerile ce decurg din jertfirea trupului lui Cristos.

Pavel spune în aceste versete că participarea la Cina Domnului semnifică părtășia cu El. Tot așa a fost și cu acei israeliți care s-au înfruptat din jertfe, acest gest însemnând că ei aveau părtășie cu altarul. Desigur, este o referire la jertfa de pace. Oamenii își aduceau jertfele la templu. O porțiune din jertfa era arsă pe altar cu foc; o altă porțiune le era rezervată preoților; dar a treia parte era pusă deoparte pentru cel ce aducea jertfa și prietenii acestuia. Ei mâncau din jertfă în aceeași zi. Pavel subliniază că toți cei ce mâncau din jertfă se identificau cu Dumnezeu și cu națiunea Israel; și, pe scurt, cu toți cei despre care vorbea altarul.

Dar cum se potrivește asta cu porțiunea din Scriptură pe care o studiem în prezent? Răspunsul este cât se poate de simplu. După cum împărtășindu-ne din Cina Domnului exprimăm părtășia cu Domnul, și după cum israeliții, prin împărtășirea din jertfa de pace, exprimau părtășia cu altarul lui Iehova, tot așa a mânca la un ospăț în cinstea unui idol la templu exprima părtășia cu idolii respectivi.

Deci ce zic eu? Că un lucru jertfit idolilor este ceva? Sau că un idol este ceva? Vrea oare Pavel să spună prin toate acestea că carnea jertfită idolilor își schimbă caracterul sau calitatea? Sau poate vrea să spună că un idol este real, că aude, vede și are putere? Evident, răspunsul la ambele întrebări este „nu”.

Ceea ce vrea să sublinieze Pavel aici este că lucrurile pe care le jertfesc Neamurile le jertfesc demonilor. În chip misterios și ciudat, închinarea la idoli are legătură cu demonii. Folosindu-se de idoli, demonii controlează, inimile și mințile celor care li se închină acestor idoli. Există un singur diavol, Satan, dar apoi sunt mulți demoni, care sunt solii și agenții lui. Pavel adaugă: „Nu vreau să aveți părtășie cu demonii.”

Nu puteți bea paharul Domnului și paharul demonilor; nu puteți lua parte la masa Domnului și la masa demonilor. În versetul acesta, paharul Domnului este o expresie figurată, prin care se exprimă binefacerile de care avem parte prin Cristos. Este o figură de stil numită metonimie, în cadrul căreia se numește vasul, pentru a denota conținutul său (sau, conform dicționarului de neologisme: o figură de stil constând în înlocuirea unui termen prin altul, legat de primul printr-un oarecare raport, de la cauză la efect, de la abstract la concret, n.tr.)- Tot așa aici expresia masa Domnului este folosită cu sensul figurat, nefiind același lucru cu Cina Domnului, deși ar putea-o include pe aceasta din urmă. O masă este un obiect de mobilier, pe care se așează alimentele și în jurul căruia oamenii au părtășie. Aici masa Domnului înseamnă suma totală a binecuvântărilor de care avem parte în Cristos.

Când Pavel spune că nu puteți bea paharul Domnului și paharul demonilor, că nu puteți să luați parte la masa Domnului și la masa demonilor, el nu vrea să spună că este o imposibilitate fizică. Căci fizic ar fi posibil ca un credincios să meargă, de pildă, la un templu idolesc și să participe la ospățul de acolo. Dar ceea ce vrea să spună Pavel este că acest lucru ar fi incompatibil din punct de vedere moral cu poziția credinciosului. Ar fi un act de trădare și neloialitate față de Domnul Isus, să-l mărturisești, pe de o parte, credință și loialitate, iar pe de alta să te duci și să ai părtășie cu cei ce aduc jertfe idolilor! Ar fi o dovadă de cumplită inconsecvență morală, ca să nu mai spunem că ar fi total greșit!

Nu numai atât, dar nu ar putea să procedeze cineva în felul acesta, fără a nu-L provoca pe Domnul la gelozie. După cum s-a exprimat Kelly:

„Dragostea nu poate fi decât geloasă față de alunecările pe plan afectiv, căci nu ar mai fi dragoste, dacă nu i-ar repugna infidelitatea.”

Creștinul trebuie să se teamă ca nu cumva să-l fie astfel neplăcut Domnului, ca nu cumva să-l provoace dreapta-l indignare. Ne închipuim oare că suntem mai puternici decât El? Adică, îndrăznim să-L întristăm și să riscăm atragerea judecății Sale disciplinare asupra noastră?

Apostolul își îndreaptă acum atenția asupra temei participării la ospetele idolești, reliefând câteva principii generale ce ar trebui să guverneze viața de zi cu zi a creștinilor. Când afirmă el că toate lucrurile sunt îngăduite, nu înțelege prin asta toate lucrurile, în sens absolut. De pildă, el nu lasă să se înțeleagă deloc faptul că i-ar fi îngăduit să comită crima de omor sau să se îmbete! Din nou, trebuie să înțelegem sintagma ca o referire strict legată de aspectele neutre din punct de vedere moral. Există o zonă din viața creștinului în care lucrurile sunt perfect legitime în ele însele, și totuși, din anumite motive, nu ar fi înțelept ca un creștin să se angajeze în aceste lucruri. Astfel Pavel afirmă: „Toate lucrurile îmi sunt îngăduite, dar nu toate lucrurile sunt de folos.” De pildă, un anumit lucru ar fi perfect legitim pentru un anumit credincios, dar ar fi o lipsă de înțelepciune să practice acel lucru, dacă în contextul cultural al altui popor în mijlocul căruia trăiește acel lucru ar fi nepermis. De asemenea, lucrurile care sunt îngăduite (legale) în ele însele s-ar putea să nu fie și edificatoare. Adică un lucru de acest fel poate că nu l-ar zidi pe un frate în credința lui cea mai sacră. Voi da eu, prin urmare, dovadă de semeție, afirmându-mi drepturile de care dispun, sau, dimpotrivă, voi avea în vedere ce este mai de folos pentru edificarea fratelui meu în Cristos?

În toate deciziile pe care le luăm, nu trebuie să ne gândim, la modul egoist, doar la ceea ce ne va aduce nouă înșine folos, ci mai degrabă ar trebui să ne gândim la bunăstarea aproapelui nostru. Principiile pe care le studiem în această secțiune ar putea fi aplicate, în egală măsură, la chestiuni ce țin de îmbrăcăminte, de mâncare și băutură, de norme de conduită și de distracțiile în care ne angajăm.

Dacă un credincios se ducea la piața de carne să cumpere carne, el nu avea obligația de a-l întreba pe comerciant dacă carnea respectivă a fost în prealabil jertfită idolilor. Carnea propriu-zisă nu ar fi afectată în nici un fel și nu s-ar pune problema loialității față de Cristos.

Explicând sfatul acesta, Pavel citează din Psalmul 24:1: „Al Domnului este pământul și tot ce cuprinde el.” Gândul care se desprinde de aici este că hrana pe care o mâncăm ne-a fost asigurată, în harul lui Dumnezeu, pentru a ne fi de folos. Heinrich ne spune că aceste cuvinte din Psalmul 24 sunt folosite de obicei între iudei, ca formă de mulțumire pentru darurile de mâncare așezate pe masă.

Aici Pavel se ocupă de o altă situație care le-ar putea trezi credincioșilor semne de întrebare. Să spunem că un necredincios îl invită pe un credincios la masă, în locuința sa. Este credinciosul liber să accepte o asemenea invitație? Da. Dacă ești invitat la masa în casa unui necredincios, și dorești să te duci, ai libertatea să mănânci tot ce ți se pune în față, fără să pui întrebări legate de conștiință.

Dacă, în timpul mesei, este de față un alt creștin, cu un cuget slab, care te informează că carnea pe care o mănânci a fost închinată idolilor, mai poți s-o mănânci? Nu. Nu ai voie să te complaci, deoarece dacă ai proceda așa, ai constitui o pricină de poticnire pentru acel frate, răbindu-i conștiința. Tot așa, nu ar trebui să mănânci, dacă procedând așa, un necredincios ar fi împiedicat să-L primească pe Domnul. La sfârșitul versetului 28, este citat din nou Psalmul 24:1: „Al Domnului este pământul și tot ce cuprinde el.”

În cazul citat mai sus te-ai abține de la mâncarea respectivă nu din cauza propriei tale conștiințe, întrucât, în ce te privește pe tine, ca credincios, ai deplina libertate să consumi carne. Dar pe fratele slab care stă alături de tine îl muștră conștiința dacă mănâncă această carne. Prin urmare, vei renunța și tu la această mâncare, din respect pentru conștiința lui.

Întrebarea: „Căci de ce să fie judecată libertatea mea de conștiința altuia?” ar putea fi parafrazată în felul următor: De ce să fac eu paradă, în mod egoist, de libertatea mea de a mânca carne, dacă - procedând așa - aș fi judecat de conștiința altuia? De ce să-mi expun libertatea, pentru ca aceasta să fie condamnată de conștiința lui? De ce să permit binelui meu să fie vorbit de rău? (vezi Romani 14:16).

Poate fi o bucată de carne atât de importantă încât eu să-l fac să se poticnească pe un frate de credință în Domnul Isus Cristos? (Trebuie precizat însă că, în opinia unor comentatori, Pavel nu ar face altceva aici decât să menționeze obiecțiile ridicate de corinteni sau, spun ei, formulează doar o întrebare retorică, la care răspunde în versetele următoare.)

Ceea ce pare să spună apostolul aici este că lui i se pare o contradicție între a-l da mulțumiri lui Dumnezeu, pe de o parte, când, prin acest act l-ar leza pe un frate. Mai bine este să-ți refuzi un drept legitim, decât să-l mulțumești lui Dumnezeu pentru un lucru ce-i va determina pe alții să te vorbească de rău. William Kelly comentează că este „mai bine să renunți la eul tău, nelăsând ca libertatea ta să fie condamnată de altul sau lucrul pentru care aduci mulțumiri să fie vorbit de rău.” Ce rost are să te folosești de libertatea ta, dacă prin asta vei aduce vătămare altcuiva? Cum mi-aș putea permite ca actul meu de mulțumire către Dumnezeu să fie supus unor interpretări greșite sau, și mai rău, să fie considerat un sacrilegiu sau un scandal?

Există două mari principii călăuzitoare în toată viața noastră de credință. Primul este slava lui Dumnezeu și al doilea este binele semenilor noștri. Pavel expune, pe larg, primul principiu în cuvintele următoare: „Deci, fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu.” Mai ales tinerii creștini sunt confrunțați adesea cu nevoia de a lua o decizie cu privire la un anumit curs de acțiune, căutând să stabilească dacă e bine sau nu să procedeze în acel fel. În asemenea situații, putem pune decizia noastră în lumina principiului enunțat: Va da oare acțiunea mea slavă lui Dumnezeu? Vei putea să-ți pleci capul, înainte de a întreprinde fapta respectivă sau de a participa la acțiunea preconizată, rugându-te ca Domnul să fie preamărit prin ceea ce intenționezi să faci?

Al doilea principiu călăuzitor este binele semenilor noștri. Nu trebuie să fim o pricină de poticnire nici pentru iudei, nici pentru greci, nici pentru Biserica lui Dumnezeu. Aici Pavel îi împarte pe toți oamenii în trei categorii. Prima - iudeii - se referă, desigur, la poporul Israel. Grecii reprezintă Neamurile neconvertite, pe când în Biserica lui Dumnezeu intră toți credincioșii adevărați în Domnul Isus Cristos, proveniți fie dintre iudei, fie dintre Neamuri. Într-o anumită privință, nu se poate să nu-i facem să se poticnească pe alții și să nu le trezim mânia, dacă le vom aduce cu credincioșie mărturia creștină. Dar textul nu se referă la această poticnire inevitabilă, ci apostolul se referă la pricinile de poticnire ce pot fi evitate. El ne atrage atenția să nu facem uz de drepturile noastre în așa fel încât să-i facem pe alții să se poticnească.

Pavel a putut afirma cu toată sinceritatea că a căutat să placă tuturor oamenilor, în toate lucrurile, necăutând folosul lui, ci folosul multora. Puțini oameni vor fi trăit o viață atât de altruistă, consacrată binelui altora, cum a trăit marele Apostol Pavel!

Versetul 1 din capitolul 11 s-ar cădea să facă parte din capitolul 10. Pavel s-a referit până acum la încercarea sa de a face ca toate acțiunile sale să fie dozate în așa fel încât să țină cont de efectul pe care-l vor produce asupra altora. Acum el le spune corintenilor să-l imite pe el, după cum și el l-a imitat pe Cristos. Astfel el a renunțat la drepturile și avantajele sale personale, de dragul celor din jurul lui, pe care a dorit să-i ajute. Corinteni trebuie să procedeze la fel, nefăcând paradă în mod egoist de libertățile lor, nepunând astfel piedici evangheliei lui Cristos și nefiind o pricină de poticnire pentru fratele mai slab.

Mai întâi de toate, apostolul îi elogiază pe corinteni, pentru modul în care și-au adus aminte de el în toate lucrurile și s-au ținut cu strânsnicie de datinile pe care li le-a încredințat el. Prin datini se înțelege aici nu obiceiurile și practicile ce s-au născut de-a lungul vremii în sânul bisericii, ci, în acest caz, instrucțiunile de inspirație divină pe care le-a dat apostolul Pavel corintenilor.

Pavel se ocupă acum de subiectul propriu-zis al acoperirii capului femeilor. În spatele instrucțiunilor sale pe această temă stă faptul că orice societate demnă de respect e întemeiată pe acești doi piloni de bază: existența unei autorități și supunerea în fața acelei autorități. Nu poate exista o societate în care lucrurile să meargă bine dacă nu sunt respectate aceste două principii de bază.

Mai întâi, capul oricărui bărbat este Cristos; Cristos este Domn iar bărbatul i se supune Lui.

În al doilea rând, capul femeii este bărbatul; bărbatului i s-a dat să fie capul, femeia aflându-se sub autoritatea lui.

În al treilea rând, capul lui Cristos este Dumnezeu; chiar în cadrul Dumnezeirii, O Persoană deține poziția de conducător iar Alta ocupă de bunăvoie poziția de subordonare. Aceste exemple privitoare la căpetenie și la supunere au fost concepute de însuși Dumnezeu, fiind

fundamentale în modul în care a alcătuit El universul.

De la bun început trebuie subliniat că supunerea nu presupune inferioritate. Cristos este supus lui Dumnezeu Tatăl, dar nu îi este inferior. Tot așa, nici femeia nu este inferioară bărbatului, chiar dacă i se subordonează.

Orice bărbat care se roagă sau prorocște cu capul acoperit necinstește Capul său, adică pe Cristos. O atare acțiune ar echivala cu nerezunoașterea din partea celui bărbat că Cristos este capul lui, fiind, prin urmare, o totală lipsă de respect față de El!

Dar orice femeie care se roagă sau prorocște cu capul descoperit își necinstește capul, adică pe bărbat. Prin asta ea nu face altceva decât să afirme că nu recunoaște poziția de cap, pe care i-a acordat-o Dumnezeu bărbatului, și că nu i se supune (reiese clar din versetele 4 și 5 că în situații în care sunt implicate rugăciunea și prorocia, o femeie trebuie să-și acopere capul, iar pentru aceste situații capul unui bărbat trebuie să fie descoperit. Femeile cărora le este greu să știe ce trebuie să facă și când s-o facă ar trebui să urmărească exemplul bărbatului, făcând exact opusul).

Dacă acesta ar fi singurul verset din Biblie pe această temă, atunci s-ar putea deduce că femeia poate să se roage sau să prorocască în adunare, atâta timp cât își acoperă capul cu un văl sau o altă învelitoare. Dar Pavel ne învață în alte locuri că femeile trebuie să tacă în adunare (1Corinteni 14:34), că nu le este îngăduit să-i învețe pe bărbați, nici să aibă autoritate asupra lor, ci Să rămână în tăcere (1Timotei 2:12).

De fapt, chestiunea străngerilor adunării nu intră pe tapet decât în versetul 17, ceea ce înseamnă că instrucțiunile date în legătură cu acoperirea capului în versetele 2-16 nu se mărginesc doar la întrunirile bisericii, ci se aplică oricărei situații în care o femeie se roagă sau profețește. Ea se roagă în tăcere, în adunare, întrucât textul de la 1Timotei 2:8 le rezervă doar bărbaților dreptul de a se ruga în public (textual: „celor de parte bărbătească”). Ea se roagă cu voce tare sau în gând cu alte ocazii. Ea profețește atunci când le învață pe alte femei (Filipeni 2:3-5) sau când le predă copiilor învățături din Biblie la școala duminicală.

Dacă o femeie nu-și acoperă capul, mai bine ar fi să se tundă! Dar dacă este rușinos pentru o femeie să fie tunsă ori rasă, să se acopere! Capul descoperit al unei femei e tot atât de rușinos ca și când ar fi tunsă de tot. Desigur, apostolul nu recomandă aici ca femeile să se ducă, realmente, la frizer, să li se radă capul, ci accentuează latura morală pe care ar presupune-o respectarea principiului consecvenței!

În versetele 7-10, Pavel predă învățătura despre subordonarea femeii în fața bărbatului, făcând o incursiune în pilda lăsată de creație. Acest verset ar trebuie să constituie un temelie suficient de puternic pentru a respinge orice idei vehiculate de unii, după care învățătura lui despre acoperirea capului femeilor ar fi avut o valoare limitată, raportată la cultura dominantă a epocii sale, tară să se aplice celor din vremea noastră! Poziția de cap a bărbatului și supunerea femeii au fost și sunt întotdeauna rânduiala lăsată de Dumnezeu, chiar de la început.

Mai întâi de toate, bărbatul este imaginea și slava lui Dumnezeu. Asta înseamnă că bărbatul a fost așezat pe pământ ca reprezentant al lui Dumnezeu, să exercite stăpânirea asupra lui. Capul descoperit al bărbatului constituie o mărturie tăcută a acestei realități. Femeii nu i s-a dat însă niciodată poziția de cap, ci ea este, în schimb, slava bărbatului, în sensul că ea „evidențiază autoritatea bărbatului,” cum spune W. E. Vine.

Într-adevăr, bărbatul nu trebuie să-și acopere capul la rugăciune, căci dacă ar face așa, ar acoperi cu un văl slava lui Dumnezeu, or, asta ar fi o insultă adusă Majestății Divine!

Apoi Pavel ne amintește că nu bărbatul a fost creat din femeie, ci femeia a fost creată din bărbat. Bărbatul a fost primul, după care femeia a fost luată din coasta lui. Prioritatea bărbatului întărește temeinicia învățăturii despre poziția de cap a bărbatului, propovăduită de apostolul Pavel.

Pentru a sublinia și mai mult ideea enunțată anterior, se face acum o referire la scopul creației. Și nu bărbatul a fost creat pentru femeie, ci, mai degrabă, femeia pentru bărbat. Domnul spune clar în Geneza 2:18: „Nu este bine ca omul (bărbatul) să fie singur. De aceea, îi voi face un ajutor comparabil cu el.”

Datorită poziției ei de subordonare față de bărbat, femeia trebuie să aibă pe cap un semn al autorității asupra ei. Simbolul autorității este acoperirea capului, ce indică aici nu autoritatea ei proprie, ci supunerea față de autoritatea soțului.

De ce adaugă Pavel aici cuvintele: din cauza îngerilor? În opinia noastră, pentru că îngerii sunt spectatorii lucrurilor ce se petrec actualmente pe pământ, așa cum au asistat ei odinioară la evenimentul creației. În cadrul primei creații, ei au văzut cum femeia a uzurpat locul de căpetenie ce i se cuvenea soțului, căci femeia a luat decizia pe care bărbatul trebuia s-o ia. Ca urmare a acestui act, păcatul a pătruns în cadrul omeniului, aducând cu el groaznicele consecințe de mizerie și nespasă suferință. Dumnezeu nu vrea ca ceea ce s-a întâmplat în cadrul primei creații să se repete în cazul noii creații. Când îngerii privesc jos pe pământ, El dorește ca ei să vadă femeia purtându-se supusă bărbatului, indicând această supunere prin semnul exterior al acoperirii capului ei.

Poate că ar trebui să ne oprim aici pentru a sublinia că acoperirea capului nu este decât un semn exterior, care capătă valoare doar atunci când este însoțit de semnul interior, al harului. Cu alte cuvinte, o femeie poate să-și acopere capul, și totuși să nu fie supusă soțului ei. În asemenea caz, nu ar avea nici o valoare dacă și-ar acoperi capul. Cel mai important lucru este de a se asigura că este sincer supusă cu inima. Abia atunci acoperirea capului femeii capătă sensul ei adevărat.

Pavel nu vrea să spună aici că bărbatul este cu totul independent de femeie, drept care adaugă: „Totuși, nici bărbatul nu este independent de femeie, nici femeia nu este independentă de bărbat, în Domnul.” Cu alte cuvinte, bărbatul și femeia depind unul de altul. Ei au nevoie unul de altul și ideea subordonării nu intră în nici un conflict cu ideea interdependenței lor reciproce.

Femeia a venit din bărbat în cadrul creației, adică a fost creată din coasta lui Adam, Dar Pavel scoate în evidență că și bărbatul vine prin femeie, referindu-se la procesul nașterii. Femeia dă naștere copilului de parte bărbătească. Astfel Dumnezeu a creat acest echilibru perfect, prin care arată că unul nu poate exista fără celălalt. Toate lucrurile sunt de la Dumnezeu înseamnă că El a rânduit în chip divin toate aceste

lucruri, așa încât nu avem nici un motiv ca să ne plângem. Nu numai că aceste relații au fost create de Dumnezeu, dar scopul pentru care le-a creat El este să-l dea slavă. Toate acestea ar trebui să-l facă pe bărbat smerit iar pe femeie mulțumită.

Apostolul îi îndeamnă acum pe corinteni să judece ei singuri dacă este cuviincios ca o femeie să se roage lui Dumnezeu cu capul descoperit. El apelează astfel la judecata lor instinctivă. Gândul care se desprinde de aici este că nu e cuviincios sau respectuos ca o femeie să intre în prezența lui Dumnezeu cu capul descoperit.

Nu se precizează în ce mod natura însăși ne învață că este o rușine pentru un bărbat să aibă părul lung. Unii susțin că lăsat să crească natural, părul unui bărbat nu va crește tot atât de lung ca codițele unei femei. În primul rând, dacă un bărbat își lasă părul să crească, el capătă înfățișarea feminină. La cele mai multe culturi, bărbatul poartă părul mai scurt decât al femeii.

Versetul 15 a fost înțeles greșit de mulți. Unii au sugerat că întrucât părul femeii i-a fost dat pentru acoperirea capului ei, nu este nevoie ca ea să se mai acopere cu altceva. Dar o atare învățătură violează grav întregul context din acest capitol al Scripturii, întreg pasajul devine extrem de confuz, dacă nu recunoaștem că este vorba de două acoperitori - fapt ce poate fi demonstrat dacă citim din nou versetul 6: „Dacă o femeie nu-și acoperă capul, să se și tundă (de tot).” Potrivit acestei interpretări, sensul versetului ar fi: „Dacă o femeie nu are păr, mai bine s-ar tunde” - ceea ce, desigur, este fără sens, căci dacă n-are păr, atunci cum s-ar mai putea tunde?

Forța argumentului din versetul 15 constă în faptul că între domeniul spiritual și cel natural există o analogie. Dumnezeu i-a dat femeii o acoperitoare naturală a slavei într-o manieră în care nu i-a dat-o bărbatului. Și aici este o semnificație spirituală, care ne învață că atunci când femeia se roagă lui Dumnezeu, ea trebuie să poarte pe cap o acoperitoare. Ceea ce este adevărat în sfera naturală trebuie să fie adevărat și în sfera spirituală.

Apostolul încheie această secțiune cu afirmația: „Dar dacă cineva ar vrea să se certe, noi nu avem un astfel de obicei, și nici bisericile lui Dumnezeu.” Prin urmare, se mai poate oare afirma - așa cum susțin unii - că lucrurile discutate de Pavel nu sunt destul de importante pentru a merita să te cerți pentru ele? Oare vrea el să spună că nu exista obiceiul ca femeile să-și acopere capul în biserici? Spune el cumva că aceste învățături sunt opționale și că femeile nu ar trebui îndemnate să li se conformeze, ca unor porunci din partea Domnului? Ni se pare ciudat ca cineva să ofere asemenea interpretări, de la bun început, și totuși exact asta fac unii din vremea noastră. Or, a accepta asemenea interpretări, ar însemna că Pavel considera aceste instrucțiuni ca lipsite de valoare reală și că, de fapt, a risipit o jumătate de capitol din Sfânta Scriptură, pentru a le expune!

Există cel puțin două explicații posibile ale acestui verset, care sunt în ton cu restul Scripturii. Prima: apostolul spune, probabil, aici că se aștepta ca unii să dea naștere la certuri cu privire la aceste chestiuni, drept care el adaugă că noi nu avem astfel de obicei, adică obiceiul de a ne certa cu privire la aceste lucruri. Noi nu polemizăm pe marginea acestor lucruri, ci le acceptăm ca pe învățături date de Domnul. O altă interpretare, preferată de William Kelly, este că Pavel afirmă prin acest verset că bisericile lui Dumnezeu nu aveau obiceiul potrivit căruia femeile să se roage sau să proorocească cu capul descoperit.

Apostolul îi mustră pe corinteni pentru faptul că se iscau dezbinări între ei, atunci când se strâneau laolaltă (versetul 17-19). Observați repetarea expresiei „când vă strângeți laolaltă”, precum și cuvintele înrudite (1Corinteni 11:17,18,20,33,34;14:23,26). La 11:12 Pavel avusese prilejul de a-i lauda pentru păstrarea tradițiilor pe care li le-a încredințat el, dar era totuși o chestiune cu privire la care nu putea să-l laude și tocmai de această chestiune ne vom ocupa aici. Când ei se adunau împreună, pentru a se închina în public, ei se strâneau nu pentru mai bine, ci pentru mai rău. Este o serioasă atenționare la adresa noastră, potrivit căreia este posibil ca să plecăm de la un serviciu ținut în biserică într-o stare mai rea decât am venit.

Primul motiv pentru care îi mustră Pavel este existența dezbinărilor sau a schizmelor. Asta nu înseamnă că din biserică s-ar fi desprins anumite partide, care au înființat adunări separate, ci, mai degrabă, că existau clici sau facțiuni în sânul adunării. O schizmă este o partidă formată în interiorul unei grupări, pe când o sectă este o partidă nouă, care se formează în afara comunității din care s-a desprins. Pavel avea motive să creadă veștile primite despre dezbinările din sânul lor, deoarece știa că corintenii sunt într-o stare firească (sau carnală) și avusese prilejul anterior, în epistola de față, să-i mustră din pricina dezbinărilor lor. Iată ce scrie F. B. Hole în această privință:

Pavel era pregătit să dea - cel puțin parțial - crezare veștilor despre dezbinările din sânul bisericii de la Corint, întrucât știa că, datorită stării lor firești, nu se putea să nu se ivească în sânul lor facțiuni cu păreri foarte înrădăcinate.

Aici Pavel își formulează dinainte raționamentele, stabilind legătura între starea lor și acțiunile care vor urma, negreșit. Știindu-i carnali, ca unii care se purtau doar ca niște oameni pământești, el era convins că ei vor cădea victimă tendinței înrădăcinate în mintea omenească de a-și forma opinii foarte rigide, în jurul cărora se clădesc facțiuni, care duc, în cele din urmă, la schizme și dezbinări. El mai știa și aceea că Dumnezeu putea învinge nechibzuința lor, profitând de situația creată pentru a-i scoate în evidență pe cei ce erau aprobați de El, ce umblau călăuziți de Duhul și nu de oameni, evitându-se astfel întreaga problemă a dezbinărilor.

Pavel a prevăzut că schizmele declanșate deja la Corint aveau să crească în intensitate, provocând ulterior multe probleme. Deși, în general, acest lucru are un efect negativ asupra bisericii, totuși ele aveau și o latură pozitivă, întrucât cei ce erau cu adevărat duhovnicești și aprobați de Dumnezeu aveau să fie recunoscuți în mijlocul corintenilor. Când Pavel afirmă în versetul acesta: „căci trebuie să fie și partide (facțiuni) (în greacă este *haireseis*, dar aici nu are sensul dobândit ulterior, de „erezii”. Vezi nota de la Tit 3:10) între voi, ca să se arate cei aprobați printre voi,” asta nu înseamnă că este o necesitate morală (de obicei în greacă se folosește *opheilo* pentru necesitate morală. Aici Pavel folosește termenul obișnuit pentru necesitate logică, adică *dei*). Dumnezeu nu își dă acordul pentru diviziunile ivite în sânul bisericii de aici. Mai degrabă, Pavel vrea să spună că, datorită condiției firești a creștinilor corinteni, era inevitabil să nu apară facțiuni. Dezbinările demonstrează eșecul unora de a discerne gândirea Domnului Isus.

Pavel își îndreaptă acum a doua sa mustrare împotriva abuzurilor comise în legătură cu Cina Domnului. Când creștinii se adunau la un loc, chipurile pentru a lua Cina Domnului, purtarea lor era atât de deplorabilă, încât Pavel spune că ei nu își mai aminteau deloc de Domnul în felul în care rânduiseră El. Chiar dacă îndeplineau toate procedurile exterioare ale Cinei Domnului, adevărata lor purtare trăda lipsa de considerație pentru Domnul și cinstirea Numelui Său.

În perioada primară a bisericii, creștinii sărbătoreau așa-numită „agapă” sau masă a iubirii, cu ocazia luării Cinei Domnului. Această agapă consta dintr-o masă obișnuită, în cadrul căreia se serveau bucate obișnuite, luate însă într-un spirit de dragoste și părtășie. La sfârșitul agapei, creștinii adesea încheiau cu pomenirea morții Domnului, luând Cina propriu-zisă, constând din pâinea și paharul de vin. Dar nu după multă vreme, au început să apară abuzuri în cadrul acestei mese a iubirii. Așa cum reiese din versetul acesta, masa iubirii și-a pierdut semnificația inițială de curăție și evlavie. Nu numai că creștinii nu se mai așteptau unii pe alții, dar, cei bogați îi puneau într-o poziție jenantă pe frații mai săraci, aducând bucate foarte alese, pe care nu le împărțeau cu aceștia. Unii plecau astfel flămânzi, în timp ce alții ajungeau de-a dreptul să se îmbete! Și pentru că Cina Domnului adesea avea loc după masa propriu-zisă, oamenii aceștia participau la Cina Domnului încă în stare de ebrietate.

Apostolul își ridică glasul, indignat, împotriva unei conduite atât de necorespunzătoare, spunându-le, de fapt, corintenilor, că, dacă au de gând să continue aceste practici, atunci să aibă măcar bunul simț de a face acest lucru într-alt loc, nu în cadrul întrunirilor bisericii. Căci practicarea acestei totale lipse de stăpânire în cadrul unei ocazii solemne cum este Cina Domnului și de rușinare a fraților mai săraci este în totală contradicție cu principiile credinței creștine. Pavel nu poate să-i laude pe sfinții de la Corint pentru acest fel al lor de a se purta. Implicit, faptul că nu-i laudă constituie o puternică condamnare la adresa lor.

Pentru a demonstra contrastul dintre purtarea lor și sensul real al Cinei Domnului, Pavel recapitulează condițiile în care a fost instituită Cina Domnului, arătând că nu a fost o masă obișnuită sau un ospăț, ci o ordonanță (rânduială) solemnă a Domnului. Pavel a primit cunoștințele sale cu privire la aceasta direct din partea Domnului. El amintește acest lucru pentru a arăta că orice încălcare a spiritului și practicii Cinei Domnului constituie un act de încălcare a ei și de neascultare față de Domnul. Prin urmare, învățătura apostolului Pavel i-a fost dată prin revelație.

Mai întâi de toate, el amintește cum Domnul Isus în însăși noaptea în care a fost vândut a luat pâine. Textul original spune: „pe când era vândut (sau „trădat”)” Pe când afară se desfășura complotul murdar de a-L vinde, Domnul Isus s-a întrunit în odaia de sus cu ucenicii Săi și a luat pâinea.

Faptul că acest lucru a avut loc noaptea nu înseamnă că Cina Domnului trebuie ținută neapărat noaptea. Pe vremea aceea (și, se pare, chiar și astăzi), odată cu apusul soarelui la iudei începea o nouă zi. Pe când la noi, ziua începe cu răsăritul soarelui. De asemenea unii au făcut observația că este o deosebire între exemplul apostolic și preceptele apostolice. Noi nu suntem obligați să facem tot ce au făcut apostolii, dar în mod cert suntem obligați să ascultăm de toate învățăturile pe care ni le-au predat ei.

Domnul Isus a luat mai întâi pâine și a mulțumit pentru ea. Întrucât pâinea reprezenta trupul Său, El i-a mulțumit, prin aceasta, lui Dumnezeu pentru că l-a dat un trup uman în care să vină și să moară pentru păcatele lumii.

Când a spus Mântuitorul: „Acesta este trupul Meu,” a afirmat El oare că pâinea realmente a devenit trupul Său, în realitate? Prin așa-numita doctrină a transubstanțierii, Biserica Catolică insistă că pâinea și vinul se transformă literalmente în trupul și în sângele lui Cristos. Iar doctrina luterană a consubstanțierii susține că adevăratul trup și sânge al lui Cristos sunt în, cu și sub pâinea și vinul de la Cina Domnului.

Ca răspuns la aceste concepții, e de ajuns să ne amintim că atunci când Domnul Isus a instituit acest serviciu memorial, trupul Lui nu fusese încă dat, după cum sângele Lui nu fusese încă vărsat. Când Domnul a spus: „Acesta este trupul Meu,” a vrut să spună prin aceste cuvinte: „Este un act simbolic pentru trupul Meu” sau „Aceasta e o imagine a trupului Meu, care se frânge pentru voi.” A mânca pâinea înseamnă a ne aduce aminte de El în moartea Lui ispășitoare pentru noi. Este o tandrețe inexprimabilă în aceste cuvinte ale Domnului: „să faceți acest lucru în amintirea Mea.”

Tot astfel (în aceeași manieră) după cină Domnul Isus a luat paharul, zicând: „Acest pahar este legământul cel nou în sângele Meu; să faceți lucrul acesta în amintirea Mea, ori de câte ori veți bea din el.” Cina Domnului a fost instituită imediat după masa pascală. De aceea se spune că Domnul Isus a luat paharul după cină. În legătură cu paharul, El a spus că acesta este legământul cel nou în sângele Său. Asta se referă la legământul pe care Dumnezeu l-a promis națiunii Israel la Ieremia 31:31-34. Acest legământ este o promisiune necondiționată, prin care Dumnezeu s-a angajat să fie îndurător față de ei, în pofida necredincioșiei lor și să nu-și mai aducă aminte de fărâdelegile lor. Termenii noului legământ sunt prezentați și la Evrei 8:10-12. Legământul este în vigoare la ora actuală, dar necredința poporului Israel îl împiedică să se bucure de el. Toți cei care se încred în Domnul Isus primesc binefacerile făgăduite. Când israeliții se vor întoarce la Domnul, ei se vor bucura de binecuvântările noului legământ - lucru ce se va întâmpla în domnia Sa de o mie de ani pe pământ. Noul legământ a fost ratificat prin sângele lui Cristos, ceea ce explică de ce numește El paharul drept legământul cel nou în sângele Lui. Temelia noului legământ a fost așezată prin intermediul crucii.

Versetul 26 se referă la frecvența cu care ar trebui luată Cina Domnului. Ori de câte ori mâncați... și beți... Nu ni se dau astfel nici un fel de reguli rigide, nici o anumită dată. Din Fapte 20:7 reiese clar că ucenicii aveau obiceiul să se adune în prima zi a săptămânii, pentru a-și aduce aminte de Domnul. Faptul că această ordonanță nu a fost destinată doar ucenicilor din perioada primară a bisericii este demonstrat concludent de sintagma până va veni El. Godet scoate în evidență că Cina Domnului este „legătura dintre cele două venituri ale Sale, monumentul uneia și angajamentul celeilalte.”

În toate aceste învățături cu privire la Cina Domnului este remarcabil faptul că nu se pomenește nici un cuvânt despre vreun preot sau păstor care să officieze acest act. El este un simplu serviciu de pomenire, care a fost încredințat tuturor copiilor lui Dumnezeu. Creștinii se adună pur și simplu ca credincioși și preoți, vestind astfel moartea Domnului până va veni El.

După ce a discutat originea și scopul Cinei Domnului, apostolul își îndreaptă acum atenția asupra consecințelor participării la acest act în mod necorespunzător. Oricine mănâncă pâinea sau bea paharul Domnului în chip nevrednic va fi vinovat cu privire la trupul și la sângele Domnului. Cu toții suntem nevrednici să participăm la această Cină solemnă. În sensul acesta suntem nevrednici de oricare din îndurările sau binefacerile Domnului către noi. Dar nu despre asta este vorba aici. Apostolul nu se referă aici la propria noastră nevrednicie. Curățiți prin sângele lui Cristos, noi ne putem apropia de Dumnezeu în toată vrednicia Fiului Său preaiubit. Dar Pavel se referă aici la purtarea necorespunzătoare ce-i caracteriza pe corinteni când se strângeau aceștia la Cina Domnului, întrucât ei se făceau vinovați de nepăsare și lipsă de respect. Or, a te purta astfel înseamnă a te face vinovat de trupul și sângele Domnului.

Când ne apropiem de Cina Domnului trebui să ne judecăm pe noi înșine. Păcatul trebuie mărturisit și uitat. Trebuie înapoiat obiectul sustras. Trebuie cerut iertare. În general, trebuie să ne asigurăm că suntem într-o stare bună, cu sufletul.

A mânca și a bea într-o manieră necorespunzătoare ar însemna a ne mânca și a bea propria judecată, prin faptul că nu discernem trupul Domnului. Trebuie să ne dăm seama că trupul Domnului a fost dat pentru îndepărtarea păcatelor noastre. Dacă persistăm în păcat, participând, în același timp, la Cina Domnului, înseamnă că trăim o minciună. F. G. Patterson scrie, în această privință: „Dacă mâncăm Cina Domnului purtând asupra noastră vreun păcat ce nu a fost osândit, înseamnă că nu discernem trupul Domnului, care a fost frânt pentru a îndepărta acel păcat.”

Eșecul unora din credincioșii bisericii din Corint de a se judeca singuri a atras asupra lor judecata lui Dumnezeu, prin care El i-a disciplinat. Mulți erau slabi și bolnavi și nu puțini dormeau. Cu alte cuvinte, peste unii căzuse boala fizică iar alții fuseseră luați acasă, în cer. Datorită faptului că nu au judecat păcatul în viața lor, Domnul a fost nevoit să inițieze o acțiune disciplinară împotriva lor.

Pe de altă parte, dacă ne judecăm singuri, El nu va mai fi nevoit să ne disciplineze.

Dumnezeu se poartă cu noi ca și cu proprii Săi copii. El ne iubește prea mult ca să ne permită să ne afundăm în păcat. Și astfel, curând vom simți că suntem atrași înapoi la El de cârligul toiașului Său de păstor. Sau, cum s-a exprimat cineva: „Se poate ca sfinții să fie adecvați pentru cer (în Cristos), dar nu și pentru a mai rămâne aici pe pământ, ca să-l aducă mărturie.”

Când credincioșii se adună să ia masa iubirii sau agapa, ei trebuie să se aștepte unul pe altul, nu să mănânce de unii singuri, fără să le pese de ceilalți sfinți. „Așteptați-vă unul pe altul” contrastează cu „fiecare ia cina adusă de el, înaintea altuia”, din versetul 21.

Dacă-i este foame cuiva, să mănânce acasă. Cu alte cuvinte, masa iubirii, întrucât se servea în legătură cu Cina Domnului, nu trebuia confundată cu o masă obișnuită. Orice nesocotire a caracterului ei sacru însemna că ei se adunau spre judecată.

Iar celelalte lucruri le voi pune în ordine când voi veni. Negreșit mai erau și alte lucruri ce i se aduseseră la cunoștința apostolului în scrisoarea pe care o primise de la corinteni. El îi asigură aici că se va ocupa de aceste chestiuni personal, când va veni la ei.

El nu vrea ca sfinții de la Corint să fie în necunoștință cu privire la chestiunea manifestărilor spirituale sau a darurilor. „în ce privește manifestările duhovnicești, fraților, nu voiesc să fiți în necunoștință.” Majoritatea traducerilor adaugă cuvântul „manifestările” sau „darurile” înainte de „duhovnicești”, pentru a face sensul mai clar. Dar din versetul următor reiese că Pavel s-a gândit, probabil, nu numai la manifestările Duhului Sfânt, ci și la cele ale duhurilor rele.

Înainte de a se converti, corintenii fuseseră închinători la idoli, robiți de duhurile rele. Ei trăiseră cu frica de aceste duhuri, fiind conduși de aceste influențe diabolice. Ei asistaseră la manifestări supranaturale ale lumii duhurilor și auziseră rostiri inspirate de aceste duhuri rele. Sub influența duhurilor rele, ei și-au predat uneori controlul asupra lor înșiși, spunând și făcând lucruri ce depășeau capacitățile lor normale.

Acum, după ce fuseseră mântuiți, credincioșii trebuiau să știe cum să judece toate manifestările duhurilor, adică să facă deosebire între vocea duhurilor rele și vocea autentică a Duhului Sfânt. Piatra de încercare este mărturia cu privire la Domnul Isus.

Dacă cineva spune: „Isus să fie anatema!”, poți fi sigur că vorbește sub inspirația demonilor, întrucât duhurile rele de regulă blasfemiează și blestemă numele lui Isus. Duhul lui Dumnezeu niciodată nu ar putea să-l călăuzească pe cineva să se exprime cu asemenea cuvinte la adresa Mântuitorului. Lucrarea Duhului Sfânt este să-L preamărească pe Domnul Isus. El îi conduce pe oameni să spună că Isus este Domnul, nu doar cu buzele lor, ci și cu o mărturie caldă și puternică, izvorâtă din inima și din viața lor.

Observați că cele trei Persoane ale Trinității sunt menționate în versetul 3 și în versetele 4-6.

În continuare Pavel arată că deși există o varietate de daruri ale Duhului Sfânt în cadrul bisericii, există o unitate tripartită, de bază, cuprinzând cele trei Persoane ale Dumnezeirii.

Mai întâi, sunt felurite daruri, dar același Duh. Corintenii se purtau de parcă nu ar fi existat decât un singur dar - cel al vorbirii în limbi. Pavel spune: „Nu așa, fraților, căci unitatea voastră nu constă în posedarea unui singur dar comun, ci în a avea Duhul Sfânt, care este Izvorul tuturor darurilor.”

Apoi Apostolul arată că există felurite slujbe sau servicii în cadrul bisericii. Nouă nu ni s-a încredințat aceeași lucrare, la toți. Dar trăsătura comună care ne caracterizează pe toți este faptul că tot ceea ce facem este pentru același Domn și având în vedere slujirea altora, nu a noastră personală.

Din nou, deși există o diversitate de activități, legate de darurile spirituale, este același Dumnezeu care îl împuternicește pe fiecare credincios. Dacă are un dar mare mai reușit sau mai spectaculos sau mai puternic decât altul, asta nu se datorează superiorității persoanei care posedă aceste daruri, ci Dumnezeu este Cel care dăruiește puterea.

Duhul Se manifestă în viața fiecărui credincios, dăruindu-i unul sau mai multe daruri. Nu există credincios care să nu aibă de îndeplinit vreo funcție. Iar darurile sunt dăruite spre folosul tuturor, respectiv al întregului trup. Ele nu au fost dăruite credincioșilor pentru ca aceștia să se fâlească sau să facă paradă de ele, în scopul gratificării lor personale, ci pentru a fi de ajutor altora. Acesta este punctul central, pivotul întregii discuții.

Cu această precizare absolut esențială, ne sunt prezentate, în continuare, câteva din darurile Duhului:

Cuvântul de înțelepciune este puterea supranaturală de a vorbi sub inspirație divină, fie în rezolvarea unor probleme dificile, fie în apărarea credinței sau în aplanarea unor conflicte, în acordarea unor sfaturi practice sau în pledarea cauzei cuiva în fața unor autorități ostile. Ștefan a dat dovadă de cuvântul înțelepciunii, cu atâta putere încât adversarii lui „nu s-au putut împotrivi Duhului cu care vorbea el.” (Fapte 6:10).

Cuvântul cunoașterii este puterea de a transmite informații dăruite prin revelație divină. Exemple ale „cuvântului cunoașterii” le găsim în sintagma: „Iată, vă spun o taină” (1Corinteni 15:51) și „Căci vă spun aceasta prin cuvântul Domnului” (1Tesalonicieni 4:15). Luat în înțelesul acesta primar, de transmitere a unor noi adevăruri, „cuvântul cunoașterii” a încetat, întrucât credința creștină a fost dată o dată pentru totdeauna sfinților (Iuda 3). Corpul de doctrină creștină este acum încheiat. Dar în sens secundar, cuvântul cunoașterii continuă să ne fie dăruit și în vremea noastră. Domnul continuă să transmită, în chip tainic, cunoștințe divine celor care trăiesc în părtășie strânsă cu El (vezi Psalmul 25:14). Împărtășirea acestor cunoștințe la alții constituie cuvântul cunoașterii.

Darul credinței este capacitatea divină de a muta din loc munți de greutate, atunci când cineva este angajat în împlinirea voii lui Dumnezeu (1Corinteni 13:2), precum și capacitatea de a înfăptui lucrări mari pentru Dumnezeu, ca răspuns la o poruncă sau promisiune pe care a primit-o cineva de la Dumnezeu, așa cum se găsește aceasta în Cuvântul Său sau în descoperirea pe care i-a făcut-o Dumnezeu în mod particular acelei persoane. George Muller este, în această privință, un exemplu clasic al omului înzestrat cu darul credinței. Fără să fi adus nevoile sale la cunoștința vreunui om, ci doar lui Dumnezeu, el a îngrijit de 10.000 de orfani, timp de șaizeci de ani.

Puterea să facă minuni ar putea cuprinde scoaterea demonilor, transformarea materiei dintr-o formă în alta, învierea morților și exercitarea puterii asupra elementelor naturii. Filip a făcut minuni în Samaria, trezind astfel receptivitatea unora pentru ascultarea evangheliei (Fapte 8:6,7).

Darul prorociei în sensul său primar, însemna că o persoană primea revelații directe de la Dumnezeu, pe care le transmitea apoi altora. Uneori prorocii preziceau evenimentele viitoare (Fapte 11:27,28;21:11); dar de cele mai multe ori ei exprimau pur și simplu gândurile lui Dumnezeu. Asemenea apostolilor, ei erau preocupați de temelia bisericii (Efeseni 2:20). Nu ei înșiși erau temelia, ci doar puneau temelia, prin învățăturile pe care le dădeau oamenilor cu privire la Domnul Isus. De îndată ce a fost pusă temelia, a încetat necesitatea existenței prorocilor. Lucrarea lor a fost consemnată pentru noi în paginile Noului Testament. Întrucât Biblia este acum completă, noi respingem orice așa-zis proroc sau profet care pretinde că posedă adevăruri suplimentare din partea lui Dumnezeu (o mare parte din ceea ce unii oameni numesc în vremea noastră „prorocie” este fie o redare cu alte cuvinte a textelor din Biblie, fie prezentarea unor învățături greșite, ce nu se împlinesc în realitate. Ambele sunt adesea redade într-o nereușită imitație a englezei King James, ca și când Dumnezeu nu ar putea să comunice în limbajul actual, al zilelor noastre!).

Într-un sens mult mai general, folosim termenul „proroc” (sau „profet”) când ne referim la un predicator, ce vestește cuvântul lui Dumnezeu cu autoritate, în mod incisiv și eficace. În prorocie am putea include și slăvirea lui Dumnezeu (Luca 1:67,68), îmbărbătarea și întărirea copiilor Săi (Fapte 15:32).

Deosebirea (discernerea) duhurilor se referă la puterea de a sesiza dacă un proroc sau oricare altă persoană vorbește inspirat de Duhul Sfânt, sau de Satan. Persoana înzestrată cu acest dar are capacitatea deosebită de a discerne, de pildă, dacă cineva este un impostor sau un oportunist. În felul acesta a putut Pavel să-l demaște pe Simon ca unul care era otrăvit de răutate și cuprins de lanțurile fărâdelegii (Fapte 8:20-23).

Darul limbilor, așa cum am arătat deja, este capacitatea de a vorbi într-o limbă străină, fără s-o fi învățat. Limbile au fost date ca semn, în special pentru Israel.

Interpretarea limbilor este puterea miraculoasă de a înțelege o limbă pe care cineva n-o cunoștea înainte și de a transmite mesajul respectiv bisericii locale.

Nu este la voia întâmplării faptul că lista darurilor începe cu cele care au legătură mai mult cu intelectul și se încheie cu cele care se ocupă în principal de emoții. Corinteni inversaseră însă ordinea lăsată de Dumnezeu, în gândirea lor, ridicând în slăvi darul vorbirii în limbi, mai presus de toate celelalte daruri. Asta datorită concepției lor, potrivit căreia cu cât era mai plin cineva de Duhul Sfânt, cu atât era mai „transportat” de o putere din afara lui. Ei confundau puterea cu spiritualitatea.

Toate darurile menționate în versetele 8-10 sunt produse și controlate de același Duh. Din nou, vedem aici că El nu dăruiește același dar tuturor, ci le distribuie fiecăruia, în parte, cum îi place. Este încă un principiu important, de care trebuie să ținem seama: că Duhul repartizează darurile după voia Lui suverană. De îndată ce vom pricepe acest adevăr, vom scăpa, în primul rând, de mândrie, constatând că nu avem nici un lucru pe care să nu-l fi primit. Pe de altă parte, va pieri starea de nemulțumire, întrucât Dumnezeu, în nespusa Lui înțelepciune și iubire, a hotărât ce dar să primim și decizia Lui este desăvârșită. Ar fi greșit ca toți să dorească să aibă același dar. Dacă toți ar cânta la același instrument, n-am mai avea orchestră simfonică. Iar dacă trupul cuiva ar fi alcătuit doar din limbă, ar fi o monstruozitate!

Trupul uman este o ilustrație adecvată a unității și diversității. Trupul este unul, dar are multe mădulare. Deși toți credincioșii se deosebesc între ei și îndeplinesc funcții diferite, toți alcătuiesc însă, laolaltă, o singură unitate: trupul.

Tot așa este și Cristos ar putea fi tradus mai exact: „Tot așa este și Cristosul, prin „Cristosul” înțelegându-se nu numai Domnul Isus Cristos, glorificat în cer, ci și Capul sau Căpetenia din cer și mădularele Sale de pe pământ. Toți credincioșii sunt mădularele Trupului lui Cristos. După cum trupul omenesc este vehiculul prin care se exprimă o persoană față de alții, tot așa Trupul lui Cristos este vehiculul de pe pământ prin care El binevoiește să Se facă cunoscut lumii. Este o dovadă minunată a harului faptul că Domnul a îngăduit ca prin expresia „Cristosul” din acest verset să fim cuprinși și noi, cei care suntem mădularele trupului Său.

Pavel explică în continuare cum am devenit mădulare ale Trupului lui Cristos. Printr-un (sau într-un) singur Duh, (termenul din greacă pentru en poate fi tradus prin in, cu sau prin, toate fiind exacte, în funcție de context, dar noi considerăm că „în” este traducerea cea mai „literală”, întrucât are legătură cu grecescul en) noi toți am fost botezați într-un singur trup. O traducere mai literală a acestui text ar fi: „într-un singur Duh” prin asta înțelegându-se că Duhul este elementul în care am fost botezați, după cum apa este elementul în care suntem cufundați, la botezul credinciosului. Sau ar putea însemna că Duhul este Agentul care efectuează botezul, acesta fiind cel mai probabil și mai accesibil sens.

Botezul Duhului Sfânt a avut loc în Ziua de Rusalii. Atunci s-a născut biserica. Noi ne însușim binefacerile acelui botez atunci când suntem născuți din nou, devenind membri ai Trupului lui Cristos.

Trebuie să subliniem câteva lucruri importante aici: Mai întâi, botezul Duhului Sfânt este acea operație divină care îl așează pe credincios în Trupul lui Cristos. Nu este identic cu botezul cu apă, cum reiese clar de la Matei 3:11; Ioan 1:33; Fapte 1:5. Nu este o lucrare a harului ulterioară mântuirii, prin care credincioșii ar deveni mai spirituali. Toți corintenii fuseseră botezați în Duhul, dar Pavel îi mustră pentru că sunt firești (sau „carnali”) - adică neduhovnicești (1Corinteni 3:1). Nu este adevărat că vorbirea în limbi ar fi semnul distinctiv sau indispensabil al faptului că cineva a fost botezat de Duhul, căci se spune clar în textul de față că toți corintenii au fost botezați în Duhul, dar nu toți vorbeau în limbi (1Corinteni 12:30). Există, în situații de criză, unele experiențe ale Duhului Sfânt, atunci când un credincios se predă cu totul controlului Duhului, fiind apoi umplut cu putere de sus. Dar o atare experiență nu e totuna cu botezul cu Duhul Sfânt și nu trebuie confundată cu acesta.

Versetul spune în continuare că credincioșii au fost adăpați dintr-un singur Duh. Asta înseamnă că se împărtășesc cu toții din Duhul lui Dumnezeu în sensul că îl primesc, ca Persoană ce locuiește în ei, gustând și din binefacerile lucrării Sale în viața lor.

Fără diversitatea de mădulare, nu am avea trupul uman. Trebuie să fie multe mădulare, deosebite unul de celălalt și conlucrând în ascultare de capul trupului și în cooperare unele cu altele.

De îndată ce am înțeles că diversitatea este esențială pentru orice trup normal și sănătos, vom fi în măsură să ne păzim de două pericole: acela de a ne subestima (versetul 15-20) și de a-i subestima pe alții (versetul 21-25). Ar fi absurd ca piciorul să se simtă neînsemnat, doar pentru că nu poate efectua lucrarea mâinii. La urma urmelor, piciorul ajută trupul să stea, să umble, să alerge, să urce, să danseze, să lovească și să efectueze o sumedenie de alte operații.

Urechea nu trebuie să se simtă exclusă, doar pentru că nu este un ochi. Nu dăm importanța cuvenită urechilor noastre, până când asurzim. Abia atunci ne dăm seama ce funcție utilă joacă ele în organism.

Dacă tot trupul ar fi ochi, am avea o monstrozitate bună doar pentru circ. Sau dacă trupul ar avea numai urechi, nu ar mai avea nasul, care să-l ajute să detecteze prezența unei scurgeri de gaz și, în felul acesta, în curând nici nu ar mai putea auzi, pentru că și-ar pierde cunoștința sau, poate și mai rău, ar deceda.

Ideea pe care vrea s-o sublinieze Pavel aici este că dacă trupul ar fi format numai din limbă, ar fi ceva hidos. Și totuși, corintenii subliniau atât de excesiv acest dar al limbilor încât, practic, creau o părășie locală de credincioși care tindea să fie numai o limbă. Cu alte cuvinte, putea vorbi, dar nu prea mai putea face altceva!

Dumnezeu nu poate fi acuzat de a fi creat asemenea monstrozități. În înțelepciunea Sa nemărginită, El a aranjat diversele mădulare în trup... după cum l-a plăcut. Noi trebuie să-l acordăm creditul ce l se cuvine, pentru că a știut ce face! Și trebuie să-i fim profund recunoscători pentru orice dar pe care ni l-a dat, folosindu-l spre slava Lui și spre zidirea altora. A-l invidia pe cineva pentru darul pe care-l are acesta este păcat, răzvrătire împotriva planului desăvârșit al lui Dumnezeu pentru viața noastră.

Este imposibil de conceput un trup alcătuit dintr-un singur mădular. Tot așa, și corintenii trebuie să-și aducă aminte că dacă toți ar avea darul limbilor, atunci nu ar mai avea un trup funcțional. Alte daruri, deși mai puțin spectaculoase și mai puțin senzaționale, sunt, totuși, necesare.

Dumnezeu a rânduit să existe multe mădulare, dar un singur trup. Aceste fapte ne sunt evidente, în legătură cu trupul omenesc, și ar trebui să fie tot atât de evidente în legătură cu slujirea noastră în cadrul bisericii.

După cum este o nebulie ca cineva să jinduiască la darul altuia, tot așa este o nebulie la fel de mare ca cineva să subaprecieze darul altuia sau să considere că nu are nevoie de alții. Ochiul nu poate să zică mâinii: „Nu am nevoie de tine”; nici capul nu poate să zică picioarelor: „N-am nevoie de voi.” Ochiul vede lucrurile care trebuiesc făcute, dar nu le poate face, depinzând de mână, pentru realizarea lor. Tot așa, capul poate ști că trebuie să se ducă într-un anumit loc, dar depinde de picioare ca să-l ducă acolo.

Unele mădulare ale trupului... par mai slabe decât altele. De pildă, rinichii nu par să fie tot atât de puternici ca brațele. Dar rinichii sunt indispensabili, pe când brațele nu sunt. Noi putem trăi fără brațe și fără picioare, sau chiar fără limbă, dar nu putem trăi fără inimă, plămâni, ficat sau creier. Totuși aceste organe vitale nu se afișează niciodată pe ele însele, ci își desfășoară funcțiile în mod neostentativ.

Unele mădulare ale organismului sunt atrăgătoare, pe când altele nu sunt prea elegante. Noi compensăm această deficiență, îmbrăcându-le pe cele ce nu sunt atât de frumoase. Astfel există o anumită grijă reciprocă între mădulare, care minimizează diferențele dintre ele.

Acele părți ale trupului care sunt prezentabile nu au nevoie de atenție în plus. Dar Dumnezeu a combinat toate măduarele diferite ale trupului într-o singură structură organică. Unele mădulare sunt plăcute, altele mai puțin plăcute. Unele se descurcă minunat în public, altele nu prea bine. Totuși Dumnezeu ne-a dăruit instinctul de a prețui toate măduarele, de a ne da seama că toate sunt interdependente și de a contrabalansa deficiențele celor care nu sunt atât de atrăgătoare.

Grija reciprocă de mădulare preîntâmpină dezbinarea în trup. Un mădular îi dă altuia ceea ce are nevoie, primind, în schimb, ajutorul pe care numai acel mădular poate să i-l dea. Tot așa trebuie să fie și în cadrul bisericii. Supraestimarea unui singur dar al Duhului va duce la conflicte și dezbinări.

Ceea ce afectează un mădular le va afecta pe toate. Este un fapt binecunoscut al trupului uman. De pildă, febra nu se limitează la un singur mădular al trupului, ci afectează întregul organism. Tot așa este și cu alte tipuri de boală și durere. Un medic oculist adesea va detecta o tumoră pe creier, o boală de rinichi sau o infecție la ficat prin simpla privire la ochiul pacientului. Motivul pentru care poate face lucrul acesta este că, deși toate aceste mădulare sunt distincte și separate, ele alcătuiesc părți componente din același trup, fiind legate în chip atât de vital unele de altele încât ceea ce va afecta unul dintre aceste mădulare va avea influență asupra tuturor. Prin urmare, în loc să fim nemulțumiți de soarta noastră sau, pe de altă parte, în loc să avem sentimentul unei independențe de alții, trebuie, mai degrabă, să avem simțământul adevăratei solidarități cu Trupul lui Cristos. Tot ce vatămă un alt creștin trebuie să ne producă o adâncă durere. Tot așa, dacă îl

vedem pe alt creștin că este cinstit, nu trebuie să fim geloși, ci să ne bucurăm împreună cu el.

Pavel le amintește corintenilor că sunt trupul lui Cristos. Asta nu înseamnă însă trupul, lui Cristos în totalitatea Lui, nici un trup al lui Cristos, întrucât nu este decât un singur Trup al lui Cristos. Mai degrabă, ei formează, la modul colectiv, un microcosm sau o miniatură a Trupului lui Cristos. Fiecare în parte este un mădular al acelei mărețe societăți cooperative. Ca atare, fiecare trebuie să-și îndeplinească funcția ce i-a fost încredințată, fără trufie, independență, invidie sau vreun sentiment de nevrednicie.

Apostolul ne oferă acum o altă listă de daruri. Nici una din aceste liste nu trebuie considerată completă. Și Dumnezeu a rânduit în biserică mai întâi apostoli. Cuvântul mai întâi indică faptul că nu toți sunt apostoli. Cei doisprezece au fost bărbați împuterniciți de Domnul să-l fie mesageri. Ei au umblat cu El în timpul lucrării Sale pe acest pământ (Fapte 1:21,22) și, cu excepția lui Iuda, L-au văzut după învierea Lui (Fapte 1:2,3,22). Dar au mai fost și alți apostoli, pe lângă cei doisprezece, cel mai cunoscut dintre ei fiind Pavel. Apoi a fost Barnaba (Fapte 14:4,14); Iacov, fratele Domnului (Galateni 1:19). Împreună cu profeții Noului Testament, apostolii au pus temelia doctrinară a bisericii, prin ceea ce au predat despre Domnul Isus Cristos (Efeseni 2:20). În sensul strict al cuvântului, noi nu mai avem apostoli, printre noi. În sens mai larg, avem încă soli și săditori de biserici, trimiși de Domnul. Prin faptul că-i numim misionari, în loc de apostoli, noi evităm crearea impresiei că ei ar avea autoritatea și puterea extraordinară pe care o aveau apostolii din primele zile ale bisericii.

Apoi urmează prorocii. Deja am arătat că prorocii (sau „profeții”) au fost purtători de cuvânt ai lui Dumnezeu, bărbați care au rostit chiar cuvântul lui Dumnezeu în zilele anterioare dării acestui cuvânt în forma sa finală, scrisă.

Învățătorii sunt cei care iau cuvântul lui Dumnezeu și-l explică oamenilor, într-o manieră inteligibilă.

Minunile ar putea fi o referire la învierea morților, scoaterea demonilor, etc.

Vindecările au de a face cu vindecarea instantanee a bolilor trupești, așa cum s-a arătat deja.

Ajutorările (sau „ajutoarele”) se referă de obicei la lucrarea diaconilor, a celor cărora li s-au încredințat treburile materiale ale bisericii.

Pe de altă parte, darul administrărilor se referă de obicei la presbiteri (bătrâni) sau episcopi, adică la bărbații care poartă de grijă, duhovnicește, de biserica locală, cu toată evlavia înaintea lui Dumnezeu.

Ultimul dar din lista de mai sus este cel al limbilor. Noi credem că nu întâmplător a fost așezat acest dar la sfârșitul listei! Pavel se referă mai întâi la apostoli și în cele din urmă la limbi. Corintenii puneau limbile pe planul întâi, disprețuindu-l, în schimb, pe apostol!

Când apostolul întreabă dacă fiecare credincios are același dar - adică, apostol, profet, învățător, făcător de minuni, vindecător, ajutor, administrator, vorbitor în limbi, interpretei limbilor - forma gramaticală din original presupune răspunsul negativ (aceste întrebări încep cu *me* în greacă, sugerând o parafrază de genul: „Negreșit, nu toți vorbesc în limbi”). Prin urmare, orice sugestie, exprimată sau doar subînțeleasă, că toți ar trebui să vorbească în limbi, este contrară cuvântului lui Dumnezeu, fiind străină de întreg conceptul trupului, cu numeroasele mădulare ale sale fiecare îndeplinindu-și funcția proprie.

Prin urmare, dacă așa cum se arată aici, nu toți au darul limbilor, atunci este greșit să răspândească cineva învățătura că limbile ar constitui un semn al Botezului cu Duhul Sfânt. Căci, în acest caz, nu toți ar putea să se aștepte la acel botez. Dar adevărul este că toți credincioșii au fost botezați deja de către Duhul (versetul 13).

Când spune Pavel: „Să doriți cu înflăcărare darurile cele mai bune,” el se referă la corinteni ca biserică locală, nu ca credincioși individuali. Știm că este așa datorită prezenței verbului la plural, în original. El spune că ei, ca adunare, trebuie să dorească să aibă în mijlocul lor un mănunchi bogat de daruri care să-i zidească. Cele mai bune daruri sunt cele cu utilitate maximă, mai degrabă decât un grad de spectaculozitate. Toate darurile sunt dăruite de Duhul Sfânt și nici unul nu trebuie disprețuit. Totuși realitatea este că unele sunt de mai mare folos trupului decât altele. Acestea sunt darurile pe care fiecare părtășie locală de credincioși ar trebui să-L roage pe Domnul să le ridice în sânul adunării.

Și totuși eu vă voi arăta o cale nespuns mai bună. Cu aceste cuvinte Pavel introduce Capitolul Iubirii (1Corinteni 13). Ceea ce spune el aici este că simpla posesie a darurilor nu este atât de importantă ca exercitarea acestor daruri în dragoste. Dragostea se gândește la alții, nu la ea însăși. Ce minunat este să vedem un om cu înzestrări deosebite ale Duhului Sfânt. Dar și mai minunat este să vedem un om care folosește acel dar pentru zidirea altora, în credință, mai degrabă decât pentru a atrage atenția oamenilor spre el.

Oamenii au tendința de a rupe capitolul 13 de contextul în care a fost dat. Ei îl consideră o paranteză, menită să spargă tensiunea creată în legătură cu subiectul limbilor în capitolele 12-14. Dar nu așa stau lucrurile. Capitolul 13 este o parte vitală a argumentării lui Pavel, stabilind continuitatea acesteia.

Abuzurile comise în legătură cu vorbirea în limbi se pare că provocaseră multe disensiuni în sânul adunării. Folosind darurile de care dispuneau cu scopul de a se afișa pe ei înșiși, de a se zidi pe ei înșiși și a-și face lor pe plac, „charismaticii” nu acționau în dragoste. Ei dobândeau satisfacție din faptul că vorbeau în public într-o limbă pe care n-o învățaseră niciodată, dar pentru cei din jurul lor era foarte greu să stea și să asculte cuvinte pe care nu le înțelegeau. Pavel insistă că toate darurile trebuie să fie exercitate în duhul dragostei. Țelul urmărit de dragoste este de a-i ajuta pe alții, și nu de a-și face sieși pe plac.

Și poate că „ne-charismaticii” făcuseră și ei anumite excese, acționând fără dragoste. Ba, poate că merseseră până acolo încât să spună că orice vorbire în limbi era de la diavolul. Poate că limba lor grecească era mai rea decât limbile „charismaticilor”! Lipsa lor de dragoste era poate mai rea decât abuzurile comise de cei ce vorbeau în limbi.

Prin urmare, Pavel le amintește, cu înțelepciune, la toți că și unii, și alții au nevoie de dragoste. Dacă ar proceda cu dragoste unii față de alții, problema ar fi, în mare, rezolvată, căci nu e o problemă care să reclame excluderea din biserică sau dezbinarea, ci este nevoie doar de dragoste.

Chiar dacă o persoană ar putea vorbi toate limbile, omenești și îngerești, dar nu ar folosi această capacitate extraordinară în folosul altora, nu i-ar fi mai de folos decât sunetul zăngănitor al unor metale ce se bat unele de altele. Acolo unde cuvântul rostit nu este înțeles nu e nici un folos. Este doar un sunet care te calcă pe nervi și nu aduce nimic bun. Pentru ca limbile să poată fi de folos, ele trebuie interpretate. Chiar și atunci, ceea ce se spune trebuie să fie edificator (ziditor).

Limbile îngerilor ar putea să se refere metaforic la vorbirea exaltată, dar nu înseamnă neapărat o limbă necunoscută, întrucât ori de câte ori îngerii le-au vorbit oamenilor în Biblie au recurs la vorbirea obișnuită, lesne de înțeles.

Tot așa, cineva ar putea primi revelații minunate de la Dumnezeu. Ar putea înțelege tainele mărețe ale lui Dumnezeu, adevărurile extraordinare ce nu au fost descoperite până acum, dar care i-au fost revelate acum acelei persoane. Ori ar putea primi o mare revelație de cunoștință divină, transmisă lui pe căi supranaturale. Ar putea chiar primi credința eroică ce e în stare să mute munții. Totuși, dacă aceste daruri minunate sunt folosite doar în folosul lui propriu, și nu pentru zidirea celorlalte mădulare ale Trupului lui Cristos, ele nu-i sunt de nici un folos real, cel care le deține nefiind nimic, adică nefiind de nici un folos pentru ceilalți.

Dacă apostolul și-ar da toată averea pentru hrana săracilor sau chiar dacă și-ar da trupul să fie ars, aceste acte de mare curaj nu i-ar aduce nici un folos, dacă nu ar fi făcute într-un duh de dragoste. Dacă nu ar face altceva decât să încerce să atragă atenția oamenilor asupra sa, și să-și creeze un renume, atunci toată parada lui de virtute ar fi iară nici o valoare.

Cineva a spus: „Acest capitol nu a fost scris inițial cu intenția de a constitui un tratat despre dragoste, dar, asemenea celorlalte giuvaere literare din Noul Testament a fost introdus inițial în legătură cu o situație locală.” Hodge a scos în evidență că corintenii erau impaciențați, nemulțumiți, invidioși, îngâmfați, egoiști, necuviincioși, neatenți față de simțămintele și interesele altora, suspicioși, plini de resentimente și dornici să-i cenzureze pe alții.

Iată-l însă pe apostol contrastând toate aceste trăsături negative de caracter cu minunatele calități ale dragostei adevărate.

Mai întâi de toate, dragostea este îndelung răbdătoare și plină de bunătate. Dragostea îndelung răbdătoare este putința de a îndura, când ești provocat. Bunătatea de aici este activă, însemnând să te duci și să faci ceva în interesul altora.

Dragostea nu este invidioasă față de alții, ci, mai degrabă, se bucură când alții sunt cinstiți și înălțați.

Dragostea nu face paradă de ea însăși (nu se laudă) și nu se umflă de mândrie, ci își dă seama că tot ce are a primit în dar de la Dumnezeu și că în om nu locuiește nici un lucru de care să poată fi mândru. Chiar darurile Duhului Sfânt sunt dăruite în mod suveran de Dumnezeu și nu trebuie să-l umple pe cineva de mândrie, indiferent cât de spectaculos ar fi acel dar.

Dragostea nu se poartă necuviincios. Dacă o persoană acționează cu adevărat în dragoste, va fi curtenitoare și amabilă, plină de considerație față de alții.

Dragostea nu caută folosul ei, ci este interesată în tot ce va fi de folos pentru alții.

Dragostea nu se aprinde de mânie, ci este dispusă să îndure insultele și umilințele.

Dragostea nu se gândește la rău, adică nu le atribuie altora motive greșite. Nu le suspectează acțiunile. Este fără vicleșug.

Dragostea nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr. Există această trăsătură de răutate în natura omenească, de a se bucura de ceea ce este nelegiuit, în special dacă actul respectiv pare să-i aducă folos acelei persoane. Nu tot așa este duhul dragostei. Dragostea se bucură de orice biruință a adevărului.

Expresia suferă toate (suportă toate) ar putea însemna că dragostea îndură cu răbdare toate lucrurile sau că ascunde greșelile altora. Cuvântul suferă ar putea fi tradus și „acoperă”. Dragostea nu dă în vileag, fără rost, scădințele altora, deși trebuie să dea dovadă de fermitate, atunci când, în dragoste, va trebui să aplice disciplina.

Dragostea crede toate lucrurile, adică, încearcă să pună în cea mai bună lumină acțiunile și evenimentele.

Dragostea speră toate lucrurile în sensul că dorește cu ardoare ca toate lucrurile să iasă bine.

Dragostea îndură toate lucrurile în cazul persecuțiilor sau al maltratărilor.

După ce a descris calitățile ce-i caracterizează pe cei ce-și exercită darul primit de la Domnul în dragoste, apostolul se ocupă acum de permanența dragostei, în contrast cu caracterul temporar al darurilor. Dragostea nu dă greș niciodată (sau dragostea nu pierde niciodată). De-a lungul întregii veșnicii, dragostea va continua în sensul că noi vom continua să-L iubim pe Domnul și să ne iubim unii pe alții. Pe de altă parte, aceste daruri sunt de durată limitată, sunt vremelnice.

Există două interpretări principale asupra versetelor 8-13. Părerea tradițională este că darurile profeției, limbilor și cunoștinței vor înceta, când credinciosul va intra în starea sa eternă. Cealaltă părere susține că aceste daruri au încetat deja și că lucrul acesta s-a petrecut atunci când s-a încheiat Canonul Scripturii. Pentru a prezenta ambele concepții, vom parafraza versetele 8 la 12 sub două rubrici:

STAREA ETERNĂ

Dragostea nu va pieri (nu va înceta) niciodată. În contrast cu ea, profețiile care există în vremea de acum se vor sfârși când copiii lui Dumnezeu vor merge în cer. Deși acum există darul cunoștinței, acesta va înceta când vom ajunge la consumarea finală a lucrurilor, în slavă. (Când Pavel spune că cunoștința va avea sfârșit, el nu afirmă însă că în cer nu va exista cunoștință, ci s-a referit probabil la darul cunoașterii prin care este dăruit cuiva adevărul divin în mod supranatural.)

CANONUL ÎNCHEIAT

Dragostea nu va înceta niciodată. Deși sunt profeții (pe vremea lui Pavel), nevoia unor asemenea revelații directe avea să înceteze până la încheierea ultimei cărți din Noul Testament. Vorbirea în limbi era în uz pe vremea lui Pavel, dar avea să înceteze de la sine, după încheierea celor șaizeci și șase de cărți ale Bibliei, deoarece ele nu mai erau necesare pentru a confirma propovăduirea apostolilor și a profeților (Evrei 2:3,4). Cunoașterea adevărului divin le era dată apostolilor și profeților, dar și aceasta avea să înceteze de îndată ce va fi fost dat, o dată pentru totdeauna, întregul corp de doctrină creștină.

STAREA ETERNĂ

În viața aceasta cunoașterea noastră este, în cel mai bun caz, parțială. Tot așa este și cu profețiile noastre. Există multe lucruri pe care nu le înțelegem în Biblie, și multe taine în providența lui Dumnezeu.

CANONUL ÎNCHEIAT

Noi, adică apostolii, cunoaștem în parte (în sensul că continuăm să primim cunoștințe inspirate prin revelație directă de la Dumnezeu) și profețim în parte (pentru că nu putem exprima decât revelațiile parțiale pe care le primim).

STAREA ETERNĂ

Dar atunci când va veni ce este desăvârșit, adică atunci când vom ajunge în starea perfectă din lumea eternă, atunci darurile cunoașterii parțiale și ale profeției parțiale vor înceta.

CANONUL ÎNCHEIAT

Dar când ceea ce este perfect va fi venit, când se va fi terminat Canonul, prin adăugarea ultimei cărți la Noul Testament, atunci revelația periodică sau bucată cu bucată a revelațiilor adevărului divin va înceta, după cum va înceta afirmarea acestui adevăr. Nu va mai fi nevoie de revelații parțiale, întrucât va fi disponibil întregul cuvânt al lui Dumnezeu.

STAREA ETERNĂ

Viața aceasta ar putea fi comparată cu copilăria, când vorbirea noastră, înțelegerea și gândurile noastre erau foarte limitate și imature. Starea cerească se poate compara însă cu starea de maturitate, de adult. Atunci condiția noastră de copil va fi din domeniul trecutului.

CANONUL ÎNCHEIAT

Darurile exprimate prin semne au fost asociate cu starea de copilărie a bisericii. Darurile în sine nu au fost copilărești. Ele au fost darurile necesare ale Duhului Sfânt. Dar de îndată ce deplina revelație a lui Dumnezeu a devenit disponibilă în cadrul Bibliei, darurile miracolelor nu au mai fost necesare și au fost puse deoparte. Cuvântul copil înseamnă aici un prunc care nu poate să vorbească încă pe deplin.

STAREA ETERNĂ

Atâta timp cât suntem pe pământ, noi vedem lucrurile în chip încețoșat, neclar, ca și când am privi într-o oglindă defectă. Prin contrast, cerul va fi ca și când am vedea față în față, adică fără nici un impediment care să împiedice vederea. Acum cunoaștința noastră este parțială, dar atunci vom cunoaște după cum suntem cunoscuți și noi - adică mult, mult mai deplin. Niciodată nu vom avea cunoaștință perfectă, nici chiar în cer. Numai Dumnezeu este atotștiutor. Dar cunoașterea noastră va fi mult mai vastă decât este în prezent.

CANONUL ÎNCHEIAT

Acum (în timpul perioadei apostolilor) noi vedem ca într-o oglindă, vag. Nici unul dintre noi (apostolii) nu a primit deplina revelație a lui Dumnezeu. Ea ne este dată pe porțiuni, ca elementele alcătuitoare ale unui mozaic. Când se va încheia Canonul Scripturii, va fi îndepărtată obscuritatea și vom vedea tabloul în totalitatea lui. Cunoaștința noastră (de apostoli și profeți) este în prezent parțială. Dar atunci când ultima carte va fi fost adăugată la Noul Testament, noi vom cunoaște mai deplin și mai intim decât oricând.

Credința, nădejdea și dragostea sunt ceea ce Kelly numește „principalele principii morale ce caracterizează creștinismul.” Aceste haruri ale Duhului sunt superioare darurilor Duhului, fiind, în același timp, și mai durabile. Pe scurt, roadă Duhului este mai importantă decât darurile Duhului. Iar dragostea este cea mai mare dintre haruri, deoarece este cea mai de folos pentru alții. Ea nu este egocentristă, ci „spre alții” - centristă.

Acum, înainte de a părăsi acest capitol, trebuie să mai facem câteva observații. După cum s-a arătat mai sus, o interpretare foarte răspândită a versetelor 8-12 este că ar constitui un contrast între condițiile predominante în viața de acum cu cele din starea eternă.

Dar mulți creștini evlavioși aderă la concepția CANONULUI ÎNCHEIAT, crezând că scopul darurilor cu rol de semne a fost acela de a confirma propovăduirea apostolilor înainte de a fi fost dat cuvântul lui Dumnezeu în forma sa finală, scrisă, și că nevoia pentru aceste daruri miraculoase a încetat, de îndată ce s-a încheiat Noul Testament. Deși părerea aceasta din urmă merită să fie luată serios în considerare, nu se poate dovedi că este cea definitivă. Chiar dacă noi credem că darurile cu rol de senine au cam luat sfârșit pe la sfârșitul erei apostolice, nu putem afirma cu finalitate că Dumnezeu nu S-ar putea folosi din nou - dacă ar dori - de aceste daruri în vremea de acum. Indiferent la care opinie aderăm, lecția permanent valabilă este că, dacă darurile Duhului sunt parțiale și vremelnice, atunci roadă Duhului este eternă și mult mai excelentă. Dacă vom practica dragostea, ea ne va păzi de pericolul folosirii greșite a darurilor și de gâlceava și dezbinările ce s-au ivit ca urmare a folosirii for greșite.

Legătura cu capitolul precedent este evidentă. Creștinii trebuie să urmărească dragostea - ceea ce înseamnă că întotdeauna vor căuta să-i slujească pe alții. De asemenea ei trebuie să dorească cu înflăcărare darurile spirituale pentru adunarea lor. Deși e adevărat că darurile sunt distribuite de Duhul după cum vrea El, tot atât de adevărat este că și noi putem cere daruri care să fie de cea mai mare valoare pentru părtășia locală. De aceea Pavel sugerează că darul profeției este printre cele mai de dorit. El explică apoi de ce profeția este, de pildă, un dar mult mai de folos decât vorbirea în limbi.

Cine vorbește într-o limbă, fără să tălmăcească, nu vorbește spre folosul adunării. Dumnezeu înțelege ce spune acest om, dar ceilalți din jurul lui nu înțeleg, pentru că pentru ei este o limbă străină. Poate persoana respectivă rostește adevăruri minunate, ce nu au fost revelate până acum, dar ce folos, pentru că ele nu sunt inteligibile.

Omul care proroceste, în schimb, îi zidește pe cei din jurul lui, îi îmbărbătează și-i mângâie. Și asta pentru că vorbește pe înțelesul tuturor. Aici este deosebirea. Când Pavel afirmă că prorocul zidește, îmbărbătează și leagă rănilor, el nu oferă o definiție nouă, ci spune doar că aceste rezultate vor urma de la sine, ori de câte ori mesajul este transmis într-o limbă înțeleasă de oameni.

Mulți se folosesc de versetul 4 pentru a justifica recurgerea la vorbirea în limbi în particular, pentru edificarea proprie a persoanei respective. Dar faptul că termenul „biserica” apare de nouă ori în acest capitol (versetele 4,5,12,19,23,28,33,34,35) e o dovadă suficientă a faptului că Pavel nu se ocupă aici de viața particulară de închinăciune a cuiva, ci de folosirea limbilor în adunarea locală. Contextul arată că, departe de a recomanda folosirea limbilor pentru edificarea proprie, apostolul condamnă orice folosire a darului vorbirii în limbi în biserică, dacă acesta nu duce la ajutorarea altora. Dragostea se gândește la alții, și nu la sine. Dacă darul vorbirii în limbi e folosit cu dragoste, el va aduce foloase altora, nu doar persoanei care vorbește în limbi.

Cine proroceste edifică biserica. El nu face paradă de darul ce-l posedă, în interesul lui propriu, ci vorbește constructiv într-o limbă pe care adunarea o înțelege.

Pavel nu disprețuiește darul limbilor, fiind conștient că este un dar de la Duhul Sfânt. El nu poate și nu vrea să disprețuiască nici un lucru care vine de la Duhul. Când spune El: „Aș dori ca toți să vorbiți în limbi,” el renunță la orice dorință egoistă de a limita darul la el însuși și la câțiva favoriți. Dorința lui este similară cu cea exprimată de Moise: „De-ar fi ca tot poporul Domnului să fie alcătuit din proroci și Domnul să-și pună Duhul Lui peste ei!” (Numeri 11:29b) Dar, spunând aceasta, Pavel știa că Domnul nu voia ca toți credincioșii să aibă același dar (vezi 12:29,30).

Mai degrabă, el voia ca corintenii să prorocască, pentru că dacă făceau așa, ei se zideau unii pe alții, pe când dacă vorbeau în limbi, fără să tălmăcească nimeni, ascultătorii nu înțelegeau și, prin urmare, nu puteau beneficia de această vorbire în limbi. Pavel prefera edificarea oricărui afișaj. „Ceea ce uimește este mult mai puțin important pentru mintea spirituală decât ceea ce edifică,” spune Kelly.

Sintagma: „afară numai dacă nu și interpretează” ar putea însemna „afară numai dacă cel ce vorbește în limbi nu și interpretează” sau „afară doar dacă nu cumva cineva va interpreta.”

Chiar dacă Pavel însuși ar veni la Corint vorbind în limbi, corintenilor nu le-ar fi de folos, dacă n-ar înțelege ce spune el. Ei ar trebui să fie în stare să recunoască spusele lui ca descoperire și cunoștință sau prorocie și învățătură. Comentatorii sunt de acord că descoperire și cunoștință au de a face cu receptarea lăuntrică a mesajului, pe când prorocie și învățătură au de a face cu predarea mesajului. Ideea subliniată de Pavel în acest verset este că, pentru ca biserica să aibă un folos real, mesajul trebuie să fie înțeles - fapt demonstrat de el în versetele următoare.

Mai întâi, el folosește ilustrația instrumentelor muzicale. Dacă flautul sau harpa nu dau sunete distincte, nimeni nu va ști ce se cântă cu flautul sau cu harpa. Însăși ideea unei muzici plăcute presupune existența unei variații de note, a unui ritm distinct și a unui anumit grad de claritate.

Același lucru este adevărat în cazul trompetei. Chemarea la luptă trebuie să fie limpede și distinctă, deoarece, în caz contrar, nimeni nu se va pregăti de luptă. Dacă trompetistul se scoală în picioare și dă un semnal lung și monoton, nimeni nu se va urni din loc.

Tot așa este și cu limba omului. Dacă cuvintele pe care le rostim nu sunt inteligibile, nimeni nu va ști ce se spune. În acest caz, ar fi tot atât de inutil ca și când am vorbi în vânt. (În versetul 9, „limbă” se referă la organul vorbirii, nu la o limbă străină.) În toate acestea, avem o aplicație practică, și anume că lucrarea de vestire a cuvântului sau de predare trebuie să fie clară și simplă. Dacă este „adâncă”, depășind înțelegerea oamenilor, atunci nu le va fi de nici un folos. În acest caz, mesajul ar putea aduce o anumită satisfacție vorbitorului, dar nu ar fi de nici un folos copiilor Domnului.

Pavel trece acum la altă ilustrație a adevărului pe care îl prezintă în acest capitol, referindu-se la numeroasele feluri diferite de limbi din lume. Aici subiectul e mai amplu decât cel al limbilor omenești, cuprinzând și modurile de a comunica ale altor creaturi. Poate că Pavel se gândește la diversele sunete scoase de păsări și de alte viețuitoare. Așa, de pildă, știm că păsările scot sunete distincte, în funcție de activitatea pe care o efectuează: când se împreunează, când migrează sau când se hrănesc. De asemenea, animalele scot un anumit sunet distinct când trag semnalul de alarmă. Pavel spune aici doar că toate aceste voci au un sens bine definit.

Nici una dintre ele nu are un sunet fără înțeles. Fiecare voce e folosită pentru a transmite un anumit mesaj.

Tot așa este și în cazul vorbirii omului. Dacă cineva nu vorbește cu sunete articulate, nimeni nu-l va înțelege, pentru că li se va părea că le vorbește în cimilituri. Puține experiențe sunt mai frustrante decât aceea de a încerca să comunici cu cineva care nu-ți înțelege limba.

Având în vedere toate acestea, corintenii trebuie să îmbine râvna lor pentru daruri spirituale cu dorința lor de a zidi (edifica) biserica. „Faceți din edificarea bisericii țelul vostru, în această dorință de a excela” este traducerea pe care o dă Moffatt acestui verset. Observați că Pavel niciodată nu-i descurajează în râvna lor pentru daruri spirituale, ci doar caută să-i călăuzească și să-i instruiască, pentru ca prin folosirea acestor daruri ei să atingă țelul cel mai înalt.

Dacă un om vorbește într-o limbă, el trebuie să se roage ca să poată interpreta. Sau sensul versetului ar putea fi că el trebuie să se roage ca cineva să poată traduce (dar nu există nici un indiciu în original că subiectul lui „ar putea interpreta” ar fi diferit de cel al lui „vorbește”). Se poate ca cineva care are darul vorbirii în limbi să aibă și darul interpretării, dar asta e excepția, mai degrabă decât regula. Analogia cu trupul uman sugerează existența unor funcții diferite pentru organele sale.

De pildă, dacă cineva se roagă într-o limbă la una din strângerile adunării, duhul lui se roagă în sensul că sentimentele sale își găsesc expresia, chiar dacă nu în limbajul obișnuit. Dar înțelegerea lui este fără rod în sensul că nu-i aduce nimănui vreun folos. Adunarea nu știe ce spune persoana respectivă. Așa cum vom explica în notele de la 14:19, noi suntem de părere că prin cuvintele înțelegerea mea se înțelege „felul cum mă înțeleg alții.”

Prin urmare, care este concluzia? Este, pur și simplu, următoarea: Pavel se va ruga nu numai cu duhul, ci și în așa manieră încât să fie înțeles. Asta se înțelege prin sintagma: „Mă voi ruga și cu înțelegere.” Nu înseamnă că se va ruga cu propria lui înțelegere, ci, mai degrabă, că se va ruga în așa fel încât să-i ajute pe alții să înțeleagă.

Că acesta e sensul corect al pasajului reiese foarte clar din versetul 16. Dacă Pavel ar mulțumi cu duhul lui, dar nu într-o manieră care să fie înțeleasă de alții, cum ar putea cineva, care nu înțelege limba respectivă, să spună la sfârșit: „Amin”?

Cel care ocupă locul celor neinformați (în ediția Azimioară: cel simplu, n.tr.) înseamnă acea persoană din cadrul asistenței care nu înțelege limba celui care vorbește, între altele, acest verset autorizează folosirea corectă a cuvântului „Amin” în adunările publice ale bisericii.

Vorbind într-o limbă străină, cineva poate aduce mulțumiri lui Dumnezeu, dar alții nu sunt edificați, dacă nu înțeleg ceea ce se spune.

Se pare că apostolul posedă capacitatea de a vorbi mai multe limbi străine decât toți la un loc. Știm că Pavel învățase mai multe limbi, dar textul de aici se referă mai degrabă la darul vorbirii în limbi.

În pofida acestei performanțe lingvistice evident superioare, Pavel spune că mai degrabă ar spune cinci cuvinte cu înțelegere, adică cuvinte înțelese de alții, decât zece mii de cuvinte într-o limbă străină. Pe el nu-l interesa folosirea acestui dar în scopuri de afișaj. Scopul principal urmărit de el era să-i ajute pe copiii lui Dumnezeu. Prin urmare, el s-a hotărât ca atunci când va vorbi să procedeze în așa fel încât să-l înțeleagă.

Sintagma: înțelegerea mea (din original) este un exemplu al așa-numitului „genitiv obiectiv”(redarea literală este: „under-standing of me” (înțelegere a mea), în care „a mea” este în cazul genitiv, fiind obiectul acțiunii sugerate de substantiv. Aceeași formă” poate fi și genitiv subiectiv. Contextul stabilește care formă trebuie folosită). Ea nu înseamnă „ceea ce înțeleg eu însumi”, ci „ceea ce înțeleg alții când vorbesc eu.”

Hodge demonstrează că ideea care se desprinde din context nu se referă la înțelegerea de către Pavel a ceea ce rostea el însuși în limbi, ci ce înțelegeau alții când vorbea el în limbi:

Ideea potrivit căreia Pavel i-ar mulțumi lui Dumnezeu că era înzestrat mai mult cu darul limbilor, dacă acel dar consta în capacitatea de a vorbi în limbi pe care el însuși nu le înțelegea, a căror folosire, plecând de la această premisă, nu i-ar fi de folos nici lui, nici altora, nu poate fi acceptată. Rezultă tot atât de limpede din acest verset că a vorbi în limbi nu însemna a vorbi într-o stare de inconștientă mentală. Învățătura cea mai răspândită cu privire la natura darului este singura care e în ton cu contextul pasajului. Pavel spune că deși el ar putea vorbi în limbi străine mai mult decât corintenii, el preferă să vorbească cinci cuvinte cu înțelegerea sa, adică într-un mod inteligibil, decât zece mii de cuvinte într-o limbă necunoscută. În biserică, adică, în adunare, ca să-i pot învăța pe alții (katecheo), adică să-i instruiesc oral, Galateni 6:6. Asta arată ce se înțelege prin a vorbi cu înțelegere: a vorbi în așa fel încât a da învățătură.

În continuare, Pavel îi îndeamnă pe corinenți să depășească această fază de imaturitate în gândirea lor. Copiilor le place mai mult joaca, decât munca, ei preferând lucrurile strălucitoare, celor stabile. Pavel spune: „Nu vă bucurați, ca niște copii, de aceste daruri spectaculoase de care faceți atâta paradă. Copii trebuie să fiți doar într-o singură privință: aceea a răutății. Dar în toate celelalte privințe, trebuie să gândiți matur, ca niște oameni mari.”

În continuare apostolul citează din Isaia, pentru a arăta că limbile sunt un semn pentru necredincioși, mai degrabă decât pentru credincioși. Dumnezeu a spus că, întrucât copiii lui Israel au respins mesajul Lui și și-au bătut joc de El, El le va vorbi acum într-o limbă străină (Isaia 28:11). Împlinirea acestei profeții a avut loc atunci când asirienii au invadat țara Israelului, și israeliții au auzit vorbinduli-se în limba asiriană. Or, asta era pentru ei un semn că au respins cuvântul lui Dumnezeu.

Argumentul folosit aici este că întrucât Dumnezeu a lăsat limbile ca semn pentru necredincioși, corintenii nu ar trebui să insiste asupra dreptului lor de a recurge la vorbirea în limbi cu atâta ușurință în adunările credincioșilor. Ar fi mai bine dacă ei ar proroci, întrucât prorocia este un semn pentru credincioși, iar nu pentru necredincioși.

Dacă toată biserica s-ar strânge la un loc și toți creștinii ar vorbi în limbi, fără ca cineva să interpreteze, ce ar zice străinii care ar intra acolo? Pentru ei nu ar fi o mărturie, ci ar crede că acei creștini sunt nebuni.

Există o contradicție aparentă între versetul 22 și versetele 23-25. În versetul 22 ni se spune că limbile sunt un semn pentru necredincioși, în timp ce prorocia este pentru credincioși. Dar în versetele 23-25 Pavel spune că limbile folosite în biserică ar putea avea darul de a-i nedumeri sau a-i face să se poticnească pe necredincioși, pe când prorocia ar putea să le fie de folos.

Explicația acestei contradicții aparente este următoarea: necredincioșii din versetul 22 sunt cei ce au respins cuvântul lui Dumnezeu, închizându-și inima față de adevăr. Limbile sunt un semn al judecății lui Dumnezeu asupra lor, după cum au fost asupra Israelului, din pasajul de la Isaia (versetul 21). Necredincioșii din versetele 23-25 sunt cei ce doresc să se lase învățați. Ei sunt deschiși să asculte cuvântul lui Dumnezeu, după cum reiese din prezența lor la adunările creștine. Dacă îi vor auzi însă pe creștini vorbind într-o limbă străină, fără să le tâlmăcească nimeni, li se va face rău, mai degrabă decât bine.

Dacă vor intra niște străini în locul unde creștinii prorocesc, mai degrabă decât vorbesc în limbi, vizitatorii vor înțelege ceea ce se spune și vor fi convinși de toți și judecați de toți. Ceea ce subliniază apostolul aici este că nu se va produce o adevărată mustrare și trezire față de realitatea păcatului, dacă ascultătorii nu vor înțelege ceea ce se spune. Când se vorbește în limbi, e clar că vizitatorii nu vor avea prea mult de câștigat. Cei ce prorocesc o fac în limbajul obișnuit, vorbit în partea locului. Prin urmare, ascultătorii vor fi impresionați de ceea ce vor auzi.

Tainele inimii unui om sunt descoperite prin intermediul prorociei. Persoana respectivă va avea impresia că cel ce prorocește i se adresează lui, direct. Duhul lui Dumnezeu va produce mustrarea de păcat în inima lui. Și astfel el va cădea cu fața la pământ, se va închina lui Dumnezeu și va mărturisi că, într-adevăr, Dumnezeu este în mijlocul acelor oameni.

Prin urmare, ideea subliniată de Pavel în versetele 22-25 este că vorbirea în limbi, atunci când nu este tradusă, nu va produce în necredincioși acea stare de mustrare de păcat pe care o produce prorocia.

Datorită abuzurilor care s-au ivit în biserica în legătură cu darul vorbirii în limbi, a fost necesar ca Duhul lui Dumnezeu să stabilească anumite reguli, menite să controleze folosirea acestui dar. În versetele 26-28, găsim câteva din acestea controale.

Ce se întâmpla când se adunau la un loc membrii bisericii primare? Din versetul 26 reiese că străngerile aveau un caracter neoficial, fiind foarte libere. Duhul lui Dumnezeu era liber să folosească diversele daruri pe care le dăruise bisericii. De pildă, un om avea un psalm, pe când altul avea de dat o învățătură. Altul vorbea într-o limbă străină. Altul prezenta o revelație pe care o primise direct de la Domnul. Pavel își dă acordul tacit la acest gen de „întrunire deschisă”, unde Duhul lui Dumnezeu avea libertatea de a vorbi prin intermediul unor frați. Dar după ce a început aceasta, el prezintă apoi primul control în exercitarea acestor daruri. Totul trebuie să fie făcut avându-se în vedere zidirea sau edificarea creștinilor. Doar pentru că un lucru este senzațional sau spectaculos, asta nu înseamnă că își are locul în cadrul bisericii. Pentru a fi acceptabil, lucrarea trebuie să aibă efectul de a-i zidi pe copiii lui Dumnezeu. Căci asta se înțelege prin edificare: creșterea duhovnicească.

Al doilea mijloc de control este faptul că în orice întrunire nu au voie să vorbească în limbi mai mult de trei. Dacă cineva vorbește într-o limbă, să fie doi sau cel mult trei. Nu era voie să existe nici o întrunire de felul celei în care o mulțime de oameni se ridică în picioare, pentru a-și demonstra cursivitatea cu care vorbeau în limbi străine.

În continuare aflăm că cei doi sau trei care aveau voie să vorbească în limbi în cadrul unei întruniri trebuiau să vorbească pe rând. Asta înseamnă că ei nu aveau voie să vorbească toți deodată, ci câte unul o dată, evitându-se haosul și dezordinea care s-ar crea dacă mai mulți ar vorbi concomitent!

A patra regulă este că trebuie să existe un interpret. Unul să interpreteze. Dacă se ridică cineva să vorbească într-o limbă străină, el trebuie să se asigure că există în sală cineva care să poată traduce ceea ce spune el.

Dacă nu era nici un interpret de față, atunci persoana respectivă trebuia să tacă în adunare. El putea să stea jos și să vorbească în gând, comunicând cu el însuși și cu Dumnezeu în această limbă străină, dar nu putea să vorbească în public.

Regulile care guvernează darul prorociei sunt expuse în versetele 29-33a. Mai întâi, doi sau trei proroci să vorbească, ceilalți urmând să judece. Nu era voie să participe la această întrunire mai mult de trei iar creștinii care ascultau trebuiau să stabilească dacă se rostia un adevăr divin, sau dacă, dimpotrivă, omul respectiv era un profet fals.

Cum am arătat deja, un proroc primea comunicații directe din partea Domnului, pe care le transmitea apoi bisericii. După ce transmitea această revelație de la Dumnezeu, el putea continua, ținând o predică. Deci apostolul stabilește regula după care dacă un proroc vorbește și i se face o descoperire altui proroc, ce stă jos, în adunare, primul trebuie să se oprească și să-i dea loc celui ce tocmai a primit revelația. După cum s-a arătat, motivul unei atari acțiuni este că, dacă cineva e lăsat să vorbească prea mult, el va vorbi animat de puterea lui proprie, mai degrabă decât de inspirația divină. Pentru că în orice vorbire de lungă durată există pericolul de a trece de la cuvintele lui Dumnezeu la propriile cuvinte ale vorbitorului. Dar revelația este deasupra oricărei vorbiri.

Prorocilor trebuie să li se dea prilejul să vorbească unul câte unul. Nici un proroc nu trebuie să monopolizeze tot timpul de vorbire. În felul acesta, se realizează cel mai mare beneficiu pentru biserică, anume faptul că toți vor putea să învețe și toți vor fi îndemnați sau îmbărbătați.

Un principiu foarte important este cel expus în versetul 32. Citind printre rânduri, am putea face observația că corintenii trăiau sub impresia falsă că cu cât era cineva mai stăpânit de Duhul lui Dumnezeu, cu atât se diminuea stăpânirea sa de sine. Mai degrabă, ei considerau că persoana respectivă este transportată, într-o stare de extaz și, după Godet, ei credeau că orice sporire a stării duhovnicești ar duce la o scădere a activității intelectuale sau conștienței de sine. Conform acestor credincioși, omul aflat sub controlul Duhului ar fi într-o stare pasivă, neputând să-și controleze vorbirea, timpul cât vorbește sau acțiunile sale în general. Numai că o atare idee este respinsă categoric de textul din Scriptură de care ne ocupăm în prezent: Duhurile prorocilor sunt supuse prorocilor. Asta înseamnă că prorocul nu este „transportat” fără consimțământul lui, împotriva voinței sale. El nu poate să se eschiveze de la instrucțiunile date în acest capitol sub pretextul că i-ar fi fost peste putință să se oprească, căci el însuși poate stabili când și cât de mult să vorbească.

Căci Dumnezeu nu este autorul confuziei, ci al păcii. Cu alte cuvinte, dacă în cadrul unei strângeri a credincioșilor se constată o stare de haos și de dezordine, putem fi siguri că acea adunare nu se află sub controlul Duhului Sfânt!

După cum se știe, împărțirea textului Noului Testament în versete, precum și marcarea sa cu semnele de punctuație au fost operate cu multe secole mai târziu, după redactarea textelor originale. Astfel, ultima parte a versetului 33 „ca în toate bisericile sfinților” aparține logic versetului 34, căci se referă la principiul pe care-l găsim expus acolo (de fapt, unele testamente în greacă și chiar traduceri în engleză au recurs la această punctuație, care leagă ultima parte a versetului 33 de versetul 34). De pildă, versiunea ASV sună astfel: „Ca în toate bisericile sfinților, femeile să tacă în biserici: căci nu le este permis să vorbească; ci să fie supuse, cum zice și legea.”

Instrucțiunile pe care le dă Pavel corintenilor nu se aplică doar la ei, ci sunt general valabile tuturor bisericilor sfinților. Mărturia universal valabilă a Noului Testament este că, deși femeile au multe lucrări de preț, pe care le pot desfășura pentru Domnul, lor nu le-a fost dat să desfășoare o slujbă publică în plenum bisericii. Lor te-a fost încredințată, în schimb, sarcina inexprimabil de importantă de a avea grijă de treburile din familie și de a crește copiii. Dar ele nu au voie să vorbească în public, în cadrul adunării. Locul lor este cel de supunere față de bărbat.

Noi credem că sintagma cum spune și legea se referă la supunerea pe care trebuie s-o acorde femeia bărbatului, acest fapt fiind clar propovăduit de lege, mai cu seamă de Pentateuc. Așa, de pildă, la Geneza 3:16 se spune: „dorința ta va fi după bărbatul tău. Și el va stăpâni asupra ta.”

Mulți susțin că Pavel le-ar interzice în acest verset femeilor să pălăvrăgească sau să bârfească, în timpul desfășurării serviciului divin. Dar o atare interpretare nu este susținută de text. Termenul tradus prin „a vorbi” (laleo) nu avea sensul de „a pălăvrăgi” sau „a bârfi” în greaca de tipul Koine, în care a fost redactat textul original al Noului Testament. Același termen este folosit și în versetul 21 al acestui capitol, precum și la Evrei 1:1, având sensul de „a vorbi cu autoritate.”

Într-adevăr, femeile nu au voie să pună întrebări în public, în cadrul bisericii. Dacă voiesc să capete învățături asupra unui lucru, să-i întrebe pe soții lor acasă. Versetul acesta se referă la faptul că unele femei ar putea încerca să scape de prohibiția de a vorbi în public, în adunare, recurgând la tactica de a pune întrebări. Cu alte cuvinte, este posibil să-i înveți pe alții prin simplul act de a pune întrebări. Or, versetul acesta aduce precizarea menită să închidă și această porțiță de evitare a prohibiției referitoare la faptul că femeile nu au voie să vorbească în adunare.

Unii au pus întrebarea: cum se aplică acest principiu la femeia necăsătorită sau la văduvă. Răspunsul este că Scriptura nu se ocupă de fiecare caz în parte, ci doar de prezentarea principiilor generale. Dacă o femeie nu are soț, ea poate să-l întrebe pe tatăl ei, pe fratele ei sau pe prezbiterii bisericii. De fapt, versetul ar putea fi tradus și astfel: „Să-i întrebe pe bărbații (același termen grec andres poate însemna „soți” sau „bărbați”) din familie!” Regula de bază de care trebuie să ținem seama o găsim exprimată în cuvintele: este rușinos pentru femeie să vorbească în biserică.

Se pare că apostolul Pavel și-a dat seama că învățătura pe care a propovăduit-o în acest punct va provoca multe controverse, cum s-a și întâmplat! În încercarea de a răspunde argumentelor celor care se opuneau acestei învățături, el recurge, în versetul 36, la ironie, întrebând: De la voi a pornit cuvântul lui Dumnezeu? Sau numai până la voi a ajuns el? Cu alte cuvinte, dacă corintenii susțineau că știu mai mult în această privință decât apostolul, atunci el îi va întreba dacă ei, ca biserică, au produs cuvântul lui Dumnezeu sau dacă ei au fost singurii care l-au primit. Prin atitudinea lor ei păreau a se prezenta ca autoritate oficială în aceste chestiuni. Dar realitatea este că nici o biserică nu-și poate aroga meritul de a fi fost inițiatorul cuvântului lui Dumnezeu, după cum nici o biserică nu deține drepturi exclusive asupra lui.

În legătura cu toate instrucțiunile de mai sus, apostolul subliniază în acest punct că ele nu reprezintă propriile sale idei sau interpretări, ci sunt chiar poruncile Domnului și că orice om care este proroc al Domnului sau care este duhovnicesc va înțelege că așa stau lucrurile. Versetul acesta constituie un răspuns suficient de întemeiat pentru a răspunde la obiecțiile ridicate de unii, conform cărora unele din învățăturile lui Pavel, în special cele privitoare la femei, ar reflecta propriile sale prejudecăți. Chestiunile acestea nu reprezintă păreri particulare ale lui Pavel, ci sunt poruncile Domnului.

Desigur, unii nu vor voi să le accepte ca atare, drept care apostolul adaugă și cuvintele: Dacă cineva este ignorant, n-are decât să fie ignorant! Dacă o persoană refuză să recunoască inspirația acestor scrieri și să se plece supus în fața lor, atunci nu are altă alternativă, decât să rămână în ignoranța lui.

Rezumând instrucțiunile pe care le-a dat cu privire la exercitarea darurilor, Pavel le spune acum fraților să dorească cu înfocare să prooroască, fără să interzică oamenilor să vorbească în limbi. Versetul acesta arată importanța relativă pe care o ocupă aceste două daruri - pe primul, prorocia, trebuie să-l dorească cu înflăcărare, pe când pe al doilea nu trebuie doar să-l interzică. Prorocia este mai de preț decât limbile, pentru că prin intermediul prorociei ajung păcătoșii să fie muștrați de păcat și tot prin prorocie sunt sfinții edificați. Limbile fără interpretare nu au slujit alt scop decât acela de a-l vorbi lui Dumnezeu și celor care le foloseau, precum și de a etala capacitatea cuiva de a se exprima într-o limbă străină, capacitate pe care a primit-o de la Dumnezeu.

Un ultim cuvânt de îndemn din partea lui Pavel se referă la faptul că toate lucrurile trebuie să se facă în chip cuviincios și cu rânduială. Este semnificativ faptul că se inserează această atenționare în acest punct al capitolului 14. De-a lungul veacurilor, cei ce au pretins că au darul de a vorbi în limbi nu s-au remarcat însă prin rânduială sau cuviința de care au dat dovadă în cadrul serviciilor adunării. Mai degrabă, multe din adunări au fost scene de emoții ieșite de sub control și o stare generală de confuzie.

Prin urmare, rezumând, apostolul Pavel prezintă cele șapte condiții care trebuie să guverneze folosirea limbilor în biserica locală:

1. Nu trebuie să interzicem folosirea limbilor (versetul 39).
2. Dacă un om vorbește într-o limbă, trebuie să existe un interpret (versetul 27c,28).
3. Nu pot să vorbească mai mult de trei oameni în limbi, la orice serviciu al adunării (versetul 27a).
4. Ei trebuie să vorbească pe rând (versetul 27b).
5. Ceea ce spun ei trebuie să fie edificator (ziditor) pentru alții (versetul 26b),
6. Femeile trebuie să tacă (versetul 34).
7. Toate trebuie făcute în chip cuviincios și cu rânduială (versetul 40).

Acestea sunt regulile de bază, rămase valabile până în ziua de azi, ce trebuie în mod obligatoriu să guverneze buna desfășurare a serviciilor în cadrul adunării.

A. Certitudinea învierii (15:1-34)

Pavel le amintește vestea bună pe care le-a propovăduit-o, pe care ei au primit-o și în temeiul căreia stăteau acum în picioare. Ea nu constituia o doctrină nouă pentru corinteni, ci doar trebuia neapărat să li se aducă din nou la cunoștință în acest moment important din viața lor. Căci tocmai prin evanghelia aceasta au fost mântuiți corintenii. Apoi Pavel adaugă cuvintele: dacă țineți cu tărie cuvântul pe care vi l-am vestit - afară doar dacă nu cumva ați crezut în zadar. Tocmai prin evanghelia învierii au fost ei mântuiți - afară doar dacă nu cumva nu ar exista o atare mântuire, în care caz ei nu au fost mântuiți. Cuvântul dacă din acest pasaj nu exprimă nici o îndoială cu privire la mântuire, după cum nu ne spune că ei ar fi fost mântuiți pentru faptul că s-au ținut cu tărie de acest cuvânt. Mai degrabă, Pavel afirmă doar că, dacă nu ar exista mântuire, atunci ei nu ar putea fi mântuiți. Cu alte cuvinte, cei ce tăgăduiau învierea cu trupul lansau un atac direct împotriva întregului adevăr al evangheliei. Pentru Pavel, învierea este fundamentală, căci fără ea nu poate exista creștinism. Astfel versetul acesta este un îndemn adresat corintenilor să se țină cu tărie de evanghelia pe care au primit-o, în pofida atacurilor lansate împotriva ei.

Pavel le transmisese corintenilor mesajul pe care-l primise și el prin revelație divină. Prima doctrină cardinală a acelui mesaj a fost faptul că Cristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi. Asta subliniază caracterul substituțional al morții lui Cristos. El nu a murit pentru propriile Lui păcate sau ca martir, ci a murit pentru păcatele noastre. El a murit pentru a plăti pedeapsa meritată de păcatele noastre. Toate acestea s-au făcut în conformitate cu Scripturile. Termenul „Scripturile” se referă aici doar la Vechiul Testament, întrucât Noul Testament nu exista încă sub formă scrisă. Au prezis oare Scripturile Vechiului Testament că Cristos va muri pentru păcatele oamenilor? Răspunsul este un hotărât „Da!” Isaia 53, versetele 5 și 6 sunt o dovadă suficientă, în această privință.

Îngroparea lui Cristos a fost prorocită în Isaia 53:9 iar învierea Sa în Psalmul 16:9,10. Este important de reținut cum subliniază Pavel mărturia Scripturilor. Lucrul acesta trebuie să constituie totdeauna un test în toate chestiunile ce țin de credința noastră: „Ce spun Scripturile?”

În versetele 5-7, avem lista martorilor oculari care au asistat la înviere. Mai întâi, Domnul i s-a arătat lui Chifa (Petru) - fapt cu totul mișcător, dacă ne gândim că ucenicului odinioară lipsit de credință, care s-a lepădat de Domnul de trei ori, i s-a acordat ulterior privilegiul fără seamăn de mare ca Domnul să i se arate lui special, după învierea Sa. O, ce mare este harul Domnului Isus Cristos! Apoi Domnul li S-a arătat și celor doisprezece ucenici. De fapt cei doisprezece nu erau, în acest timp, cu toții laolaltă, ci formula cei doisprezece desemna grupul colectiv al ucenicilor, chiar dacă nu toți membrii acestui grup erau prezenți la un moment dat. Trebuie remarcat că nu toate arătările Domnului Isus după înviere, pe care le consemnează evangheliile, se găsesc în această listă. Duhul lui Dumnezeu selectează acele arătări ale lui Cristos după învierea Sa pe care le consideră cele mai pertinente scopului urmărit de El.

Arătarea Domnului la peste cinci sute de frați deodată se crede că a avut loc în Galileea. În vremea când și-a redactat Pavel această epistolă, cei mai mulți dintre aceștia mai erau încă în viață, deși unii plecaseră acasă la Domnul. Cu alte cuvinte, dacă cineva dorea să conteste acuratețea spuselor lui Pavel, nu avea decât să-i contacteze pe martorii oculari ai învierii, care mai erau încă în viață.

Nu putem ști la care Iacov se referă textul de aici, deși majoritatea comentatorilor presupun că este fratele vitreg al Domnului. Versetul 7 ne spune de asemenea că Domnul S-a arătat tuturor apostolilor.

În continuare Pavel se referă la propria sa cunoștință cu Cristosul înviat - eveniment petrecut pe drumul Damascului, când apostolul a văzut o mare lumină din cer și s-a întâlnit cu Cristosul Glorificat, față în față.

Unul născut înainte de vreme (în alte ediții românești: „o stârpitură”, n.tr.) se referă la avort sau la o naștere prematură. Explicația lui W. E. Vine este că Pavel s-ar fi considerat inferior celorlalți apostoli, asemenea unei nașteri imature față de una matură. Pavel recurge aici la un termen de auto-înjosire, datorită felului de viață trăit înainte de convertire, când a persecutat biserica.

Gândindu-se la privilegiul ce i s-a dat să se întâlnească față în față cu Mântuitorul, apostolul este pătruns de un spirit de nevrednicie, căci își amintește cum a persecutat biserica lui Dumnezeu și cum, în pofida acestui fapt, Domnul l-a chemat să fie apostol. Prin urmare, el se pleacă până în țărână, ca cel mai mic dintre apostoli și ca unul care nu este vrednic să poarte numele de apostol.

În acest punct, Pavel se alătură celorlalți apostoli, afirmând că indiferent care din ei ar predica, ei sunt uniți cu toții în mărturia pe care o aduc evangheliei și în special învierii lui Cristos.

În versetele 12-19, Pavel enumera consecințele tăgăduirii învierii cu trupul. Mai întâi, asta ar însemna că Cristos însuși nu a înviat. Logica lui Pavel este imbatabilă. Unii afirmă că nu este înviere cu trupul. Ei bine, atunci, spune Pavel, dacă așa ar sta lucrurile, atunci înseamnă că nici Cristos nu a înviat. Sunteți voi, corintenii, dispuși să recunoașteți acest lucru? Bineînțeles că nu erau! Pentru a dovedi posibilitatea oricărui fapt, nu trebuie să faci altceva decât să demonstrezi că deja s-a petrecut. Or, pentru a dovedi realitatea învierii cu trupul, Pavel este dispus să-și întemeieze argumentul pe simplul fapt că Cristos deja a fost înviat din morți.

Dar dacă nu este o înviere a morților, atunci evident nici Cristos nu a înviat. O atare concluzie i-a învăluit pe corinteni în disperare și deznădejde.

Iar dacă Cristos nu a înviat, atunci propovăduirea apostolilor ar fi zadarnică sau lipsită de substanță. De ce ar fi zadarnică? Mai întâi, pentru că Domnul Isus a promis că va învia din morți a treia zi. Or, dacă El nu a înviat atunci, asta ar însemna că este impostor sau rătăcit. Și într-un caz, și-n altul, n-am avea cum ști că moartea Sa este mai de preț decât aceea a oricărei alte persoane. Dar prin învierea Sa din morți, Dumnezeu a depus mărturie pentru faptul că El era pe deplin satisfăcut de lucrarea răscumpărătoare săvârșită de Cristos.

Evident, dacă mesajul apostolic era fals, atunci și credința era zadarnică, și astfel nu ne-am mai putea pune încrederea într-un mesaj fals sau golit de sens.

În acest caz, nu s-ar pune doar problema că apostolii ar fi predicat un mesaj fals, ci ar însemna, de fapt, că au mărturisit împotriva lui Dumnezeu. Ei au mărturisit cu privire la faptul că Dumnezeu L-a înviat pe Cristos din morți. Or, dacă Dumnezeu nu a făcut acest lucru, atunci înseamnă că apostolii au depus o mărturie mincinoasă împotriva Lui.

Dacă învierea este o imposibilitate, atunci nu pot exista nici un fel de excepții în cazul ei. Pe de altă parte, dacă învierea a avut totuși loc, în cazul cu Cristos, de pildă, atunci nu mai poate fi considerată o imposibilitate.

Dacă Cristos nu a fost înviat, credința credincioșilor este zadarnică și lipsită de putere. În plus, asta ar însemna că nu este nici iertare de păcate. În felul acesta, respingerea învierii înseamnă respingerea valorii lucrării lui Cristos.

Cât privește pe cei ce au murit crezând în Cristos, situația acestora ar fi, conform acestei argumentări, total deznădăduită. Dacă Cristos nu a înviat, atunci credința lor nu a avut nici o valoare. Sintagma cei adormiți în Cristos se referă la trupurile credincioșilor, căci nicăieri în Noul Testament nu se spune că sufletul ar adormi. La moartea credinciosului, sufletul lui se duce în prezența lui Cristos, în timp ce trupul lui este descris ca fiind adormit în mormânt.

Trebuie să clarificăm și cuvintele: au pierit. Termenul „a pieri” niciodată nu înseamnă anihilare sau încetarea existenței. Cum arată W. E. Vine, nu înseamnă că cineva încetează de a mai fi, ci încetează de a mai fi bine. Înseamnă ruinarea persoanei, în raport cu scopul pentru care a fost creată.

Dacă Cristos nu a înviat, atunci credincioșii sunt într-o stare de plâns, la fel cu cei care au murit, însemnând că și ei s-au înșelat. Înseamnă, de fapt, că ar fi cei mai de plâns dintre oameni. Pavel se gândește aici, negreșit, la toate durerile, suferințele, încercările și persecuțiile la care sunt supuși creștinii. Or, a îndura toate aceste suferințe pentru o cauză pierdută și falsă - ei bine, asta ar fi într-adevăr de plâns!

Starea de racordare dispăre însă, prin anunțul triumfător al lui Pavel, că învierea lui Cristos a avut totuși loc și a fost urmată de consecințe minunate. Dar acum, Cristos a înviat dintre cei morți, pârga celor adormiți. În Scriptură se face distincție între învierea morților și învierea din morți. Versetele anterioare s-au ocupat de învierea morților. Cu alte cuvinte, Pavel a argumentat la modul general, în sprijinul faptului că morții înviază. Dar Cristos a înviat din morți. Asta înseamnă că atunci când a înviat El nu au înviat și ceilalți morți. Deci, în această privință, a fost o înviere limitată. Toate învierile presupun învierea celor morți, dar numai învierea lui Cristos și a credincioșilor este o înviere dintre cei morți.

Prin om a venit prima moarte în lume și omul acela a fost Adam. Prin păcatul lui, moartea a venit peste toți oamenii. Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Lui în lume ca Om, pentru a contracara efectele acțiunii primului om și pentru a-i învia pe credincioși la o stare de binecuvântare pe care nicicând n-ar fi putut-o cunoaște în Adam. Și astfel prin Omul Cristos Isus a venit învierea morților.

Adam și Cristos sunt prezentați drept căpetenii federale. Adică ei au acționat în numele altor oameni. Și toți cei înrudiți cu ei sunt afectați de acțiunile lor. Toți cei descinși din Adam mor. Tot așa în Cristos toți vor fi făcuți vii. Versetul acesta a fost folosit de unii în încercarea de a propovădui mântuirea universală. Ei susțin că aceiași care mor în Adam sunt făcuți vii în Cristos și că, prin urmare, toți vor fi, în cele din urmă, mântuiți. Dar nu asta spune versetul 22. Cuvintele cheie sunt: în Adam și în Cristos. Toți cei ce sunt în Adam mor. Toți cei ce sunt în Cristos vor fi făcuți vii, adică numai credincioșii în Domnul Isus Cristos vor fi înviați din morți, urmând să trăiască apoi veșnic în prezența Lui. Toți cei ce vor fi făcuți vii sunt definiți în versetul 23 drept cei care sunt ai lui Cristos la venirea Sa. Aici nu sunt cuprinși dușmanii lui Cristos, deoarece aceștia vor fi puși sub picioarele Sale (versetul 25). Or, cum s-a exprimat cineva, ce paradis ar mai fi acesta?

Urmează grupele sau categoriile ce vor avea parte de prima înviere. Mai întâi, învierea lui Cristos însuși, care este numit aici roadele dintâi. Roadele dintâi sunt o mână de grâu copt luată din ogor înainte de a începe secerișul - ca un fel de garanție sau arvună a ceea ce va urma. Termenul nu implică neapărat că Cristos a fost primul care a înviat, întrucât avem în Vechiul Testament alte cazuri de învieri, precum și în Noul Testament. De exemplu: învierea lui Lazăr, cea a fiului văduvei și a fiicei lui Iair. Dar învierea lui Cristos s-a deosebit de toate acestea, prin faptul că toți aceștia au murit din nou, după învierea lor, pe când Cristos a înviat pe veci de veci, fără să mai moară vreodată. El a înviat și acum este viu în puterea unei vieți fără de sfârșit. Apoi El a înviat cu un trup gloriificat.

A doua categorie cuprinsă în prima înviere este cea a celor care sunt ai lui Cristos la prima Sa venire. Aici sunt cuprinși cei ce vor fi înviați cu ocazia Răpirii, precum și acei credincioși ce vor muri în timpul Marii Strămtorări, fiind înviați la sfârșitul acestei Tribulații, când Cristos va reveni pentru a domni. După cum sunt faze distincte ale venirii lui Cristos, tot așa există etape ale învierii sfinților Săi. Prima înviere nu-i cuprinde pe toți cei ce au murit de-a lungul timpului, ci numai pe cei ce au murit cu credința în Cristos.

Unii propagă învățătura potrivit căreia numai creștinii care i-au fost fideli lui Cristos sau cei care au biruit vor fi înviați în acest timp, dar Scripturile contrazic foarte clar această teorie. Toți cei care sunt ai lui Cristos vor învia la venirea Sa.

Sintagma după aceea va veni sfârșitul se referă, în opinia noastră, la sfârșitul învierii. La sfârșitul Domniei de o Mie de Ani a lui Cristos, după ce El își va fi înfrânt dușmanii, va veni învierea morților răi. Aceasta este ultima înviere care va avea loc. Toți cei care au murit în necredință se vor înfățișa înaintea Judecății de la Marele Tron Alb, ca să-și primească osânda.

După Mileniu și nimicirea lui Satan (Apocalipsa 20:7-10), Domnul Isus va preda împărăția lui Dumnezeu Tatăl. Până la acea dată, El va fi abolit orice domnie, orice autoritate și orice putere. Până în acest punct, Domnul Isus Cristos va fi domnit ca Fiul Omului, slujind de Mediator al lui Dumnezeu. La sfârșitul domniei de o mie de ani, planurile lui Dumnezeu pe pământ se vor fi împlinit în chip desăvârșit. Orice opoziție va fi fost înfrântă și orice dușman va fi fost nimicit. Domnia lui Cristos ca Fiul lui Dumnezeu va face loc atunci împărăției eterne în cer. Domnia lui ca Fiul lui Dumnezeu în cer va continua apoi în veci de veci.

Versetul 25 subliniază cele afirmate deja, anume că domnia lui Cristos va continua până când orice urmă de răzvrătire și dușmănie va fi fost anihilată.

Chiar în timpul Domniei de o mie de ani a lui Cristos, oamenii vor continua să moară, în special cei ce se vor opune pe față Domnului. Dar la Judecata de la Marele Tron Alb, moartea și Hades (locuința morților, în română, n.tr.) vor fi aruncate în iazul de foc.

Dumnezeu a decretat ca toate lucrurile să fie puse sub picioarele Domnului Isus Cristos. Desigur, punând toate lucrurile sub EL Dumnezeu S-a exceptat, în mod necesar, pe Sine. Versetul 27 este cam greu de urmărit, deoarece nu este clar la cine se referă fiecare pronume. L-am putea parafraza în felul următor: „Căci Dumnezeu a pus toate lucrurile sub picioarele lui Cristos. Dar când Dumnezeu spune că toate lucrurile sunt puse sub Cristos, este evident că Dumnezeu este exclus, El, Cel care a pus toate lucrurile sub Cristos.”

Chiar după ce toate lucrurile au fost puse în stare de supunere față de Fiul, El însuși va continua să fie supus lui Dumnezeu pe veci.

Dumnezeu L-a făcut pe Cristos domnitor, administrator al tuturor planurilor și sfaturilor Sale. Toată autoritatea și puterea au fost puse în mâinile Lui. Va veni o vreme când El va da socoteală de administrația ce l s-a încredințat, după ce va fi adus toate lucrurile la supunere, El îi va preda din nou împărăția lui Dumnezeu în stare perfectă. După ce a realizat lucrarea de răscumpărare și restaurare pentru care a devenit Om, El va reține locul subordonat pe care și l-a asumat la înțarnare. Dacă ar înceta să fie om, după ce a adus la îndeplinire tot ceea ce plănuise și conceput Dumnezeu, atunci însăși veriga de legătură dintre Dumnezeu și om ar dispărea.

Versetul 29 este probabil unul dintre cele mai dificile și mai obscure versete din întreaga Biblie. Multe explicații au fost oferite, așa cum am arătat. De pildă, unii susțin că credincioșii aflați în viață pot fi botezați pentru cei ce au murit, fără ca aceștia din urmă să fi îndeplinit ritualul respectiv. Desigur, o asemenea interpretare este străină Scripturii, trebuind să fie respinsă, căci se întemeiază pe un singur verset și nu beneficiază de suportul colectiv al restului Scripturii. Alții cred că botezul pentru morți înseamnă că, la botez, noi ne socotim pe noi înșine ca unii care am murit. Este un sens posibil, dar nu se potrivește prea bine cu contextul versetului 29.

Interpretarea care pare să corespundă cel mai bine contextului este următoarea: La data când și-a redactat Pavel această epistolă, se declanșase o prigoană cumplită împotriva celor care luau, în public, o poziție fermă de fidelitate față de Cristos. Persecuțiile acestea au fost și mai intense cu ocazia botezului. Adesea se întâmpla ca cei ce-și mărturiseau în mod public credința în Cristos în apa botezului să fie martirizați la scurt timp după aceea. Dar oare asta îi oprea pe alții de a fi mântuiți și de a le lua locul în apa botezului? Nicidecum! Se pare că mereu veneau valuri noi de suflete mântuite, care luau locul celor martirizați. Când pășeau în apa botezului, în sens foarte real ei erau botezați pentru sau în locul (hyper în greacă) celor morți. De unde rezultă că morții se referă aici la cei ce au murit ca urmare a mărturiei lor neînficcate pentru Cristos. Pavel argumentează aici că ar fi o nechibzuință ca să fie astfel botezați, pentru a completa locurile rămase vacante prin moartea celor martirizați pentru Cristos, dacă nu ar exista înviere din morți. Ar fi aidoma detașării unor trupe care să înlocuiască efectivele unei armate angajate într-o luptă sortită eșecului sau ar echivala cu lupta pentru o cauză lipsită de orice speranță. Dacă morții nu înviază nicidecum, de ce se mai botează pentru ei?

Și de ce suntem noi în primejdie în fiecare ceas? Apostolul Pavel era în permanență expus primejdiilor. Datorită curajului cu care îl predica pe Cristos, el și-a făcut dușmani pretutindeni pe unde a trecut. Tot felul de comploturi au fost urzite împotriva vieții lui. Desigur, ar fi putut scăpa de toate acestea, dacă nu L-ar mai fi mărturisit pe Cristos. De fapt, ar fi procedat înțelept, renunțând la toate acestea, dacă, într-adevăr, n-ar exista învierea din morți.

Pe lauda voastră, fraților, pe care o am în Cristos Isus Domnul nostru, eu mor în fiecare zi ar putea fi parafrizat după cum urmează: „Cu tot atâta certitudine cu care eu mă bucur de voi, copiii mei în Cristos Isus, în fiecare zi din viața mea eu sunt expus pericolului de a-mi pierde viața.”

Apostolul amintește apoi de aprigile prigoane de care s-a lovit la Efes. Noi nu credem că realmente a fost aruncat în arenă, cu fiarele sălbatice, ci mai degrabă credem că se referă la oameni răi, pe care îi compară cu fiarele sălbatice. În fapt, ca cetățean roman, Pavel nu putea fi forțat să lupte cu fiarele sălbatice. Nu știm exact la ce incident se referă acest verset. Totuși argumentul rămâne în picioare, că apostolul ar fi fost foarte nechibzuit, dacă s-ar fi angajat în asemenea lupte, fără să fie asigurat de învierea din morți. Dimpotrivă, ar fi fost mult mai înțelept să adopte filozofia: „Dacă morții nu înviază, «Să mâncăm și să bem, căci mâine vom muri!

Uneori îi auzim pe creștini spunând că dacă totul s-ar termina cu această viață, nemaexistând viața de dincolo, și atunci s-ar merita să fie creștini. Dar Pavel nu este de acord cu această idee. Dacă nu ar fi nici o înviere, atunci am fi mai câștigați dacă am încerca să beneficiem la maximum de viața actuală, trăind pentru mâncare, îmbrăcăminte și plăceri. Atunci acesta ar fi singurul rai la care ne-am putea aștepta. Dar întrucât există o înviere, nu cutezăm să ne petrecem viața pentru aceste lucruri trecătoare, ci avem datoria să trăim pentru viața de apoi, nu pentru cea de acum.

Corintenii nu trebuie să se înșele în această privință. Prietenii rele strică obiceiurile bune. Pavel se referă la învățătorii falși ce se strecuraseră în biserica de la Corint, afirmând că nu ar exista înviere. Creștinii trebuie să-și dea seama că este cu neputință să te însoțești cu oameni răi sau cu învățători greșiți, fără să fii corupt de acestea. Doctrina coruptă va, avea un efect inevitabil asupra vieții tale. Învățăturile false nu vor duce la sfințenie.

Corintenii trebuie să se trezească la neprihănire, și nu la păcat. Ei nu trebuie să se lase înșelați de aceste învățături rele. Unii nu au cunoștință de Dumnezeu. Cu alte cuvinte, nu erau credincioși adevărați, ci lupi îmbrăcați în piei de oi, învățători falși, care s-au strecurat în mijlocul lor pe furie. Era spre rușinea corintenilor că acestor bărbați li s-a permis să-și ocupe locul alături de creștini și să propage aceste învățături nocive. Nevegherea care a permis unor oameni răi să pătrundă în adunare a dus la scăderea tonului moral al întregii biserici, pregătind terenul pentru contaminarea lor cu tot felul de rătăcirii.

În versetele 35-49, apostolul descrie în detaliu modalitatea învierii. El anticipează cele două întrebări ce se vor ivi în mod inevitabil în mintea celor care tăgăduiesc învierea cu trupul. Prima este: „Cum înviază morții?” iar a doua: „Și cu ce trup vor veni?”

Răspunsul la prima întrebare îl găsim în versetul 36, unde se recurge la o ilustrație obișnuită din natură, care demonstrează posibilitatea învierii. O sămânță trebuie să fie îngropată în pământ și să moară, pentru a putea încolți. Ce minunată este taina vieții ascunse în fiecare sămânță minusculă! Putem să disecăm sămânța și s-o studiem la microscop, dar taina principiului vieții rămâne de nepătruns. Tot ce știm

este că sămânța este sădită în pământ și că din acest moment incipient atât de nepromițător va încolți viața din morți.

Apoi apostolul se ocupă de a doua întrebare, explicând că atunci când semănăm o sămânță, nu semănăm planta propriu-zisă ce va crește, ci doar un grăunte, fie de grâu, fie de altă sămânță. Ce concluzie tragem de aici? Este oare planta unul și același lucru cu sămânța? Nu, dar între ele există o conexiune vitală. Fără sămânță nu am avea planta. Tot așa, trăsăturile plantei derivă din sămânță. Exact așa este și cu învierea.

Învierea trupului se referă la o identitate de conținut și continuitate a substanței cu ceea ce se sădește, fiind însă purificată de stricăciune, dezoanare și slăbiciune, fiind făcută nepieritoare, glorioasă, puternică și spirituală. Este același trup, dar este semănat într-o formă și învie într-alta.

Dumnezeu produce un trup conform seminței ce a fost semănată și fiecare sămânță are ca urmare felul ei de plantă. Toți factorii care determină mărimea, culoarea, frunza și floarea plantei se află în germenii seminței semănite în sol.

Pentru a ilustra faptul că gloria trupului înviat se va deosebi de gloria actualului nostru trup, apostolul Pavel arată că nu orice trup este la fel. De pildă, avem trupul uman, apoi trupul animalelor, trupul peștilor și trupul păsărilor. Ele sunt cu toate diferite, dar toate sunt din came. Deci avem o asemănare, dar nu o dublare sau o copie exactă.

După cum există o diferență între splendoarea corpurilor cerești (stelele, etc.) și corpurile celor de pe pământ, tot așa există o deosebire între trupul de acum al credinciosului și cel pe care-l va avea după moarte.

Chiar între aștrii cerești există o deosebire între gloria unuia și a celuilalt. De pildă, soarele este mai strălucitor decât luna iar o stea se deosebește în strălucire de altă stea.

Majoritatea comentatorilor sunt de acord că Pavel subliniază aici gloria trupului înviat ce se va deosebi de trupul cu care suntem îmbrăcați aici pe pământ. Ei nu cred că versetul 41 ar fi un indiciu după care în cer ar exista gradații de slavă între credincioși. Totuși nu suntem înclinați să conchidem împreună cu Holsten că „modul în care subliniază Pavel diversitatea din cadrul corpurilor cerești presupune existența unei gradații analoge de slavă între cei înviați.” Reiese clar din alte pasaje ale Scripturii că nu vom fi cu toții identici în cer. Deși toți ne vom asemăna cu Domnul Isus, din punct de vedere moral, adică în ce privește libertatea și detașarea de păcat, nu se poate deduce că ne vom asemăna și fizic cu Domnul Isus. El va rămâne cu o înfățișare distinctă toată veșnicia. Tot așa, noi credem că fiecare creștin individual va avea o personalitate distinctă și recongnoscibilă, ca atare. Dar vor exista diverse grade de răsplată la Scaunul de Judecată al lui Cristos, în funcție de credincioșia cu care L-a slujit fiecare. Deși toți vor avea parte de o fericire supremă, în cer, unii vor avea o capacitate mai mare de a se bucura, în cer. După cum există diferite grade de suferință în iad, în funcție de păcatele pe care le-a săvârșit cineva, tot așa vor exista diferite grade de percepere a bucuriei în cer, în funcție de ceea ce am făcut aici pe pământ, ca credincioși.

Versetele 42-49 arată contrastul dintre ceea ce este trupul credinciosului în prezent și ce va fi în starea lui eternă. Trupul este semănat în putrezire și înviază în neputrezire. În vremea de acum trupurile noastre sunt supuse bolii și morții. Când sunt așezate în mormânt, ele se descompun, întorcându-se în țărână. Dar nu tot așa va fi cu trupul învierii, ci acesta nu va mai fi supus bolii sau descompunerii.

Trupul actual este semănat în necinste. Cu alte cuvinte, nu vedem nimic maiestuos sau glorios la un trup neînsuflit.

Dar același trup va fi înviat în slavă. Va fi liber de orice riduri, de orice cicatrice, de toate semnele bătrâneții, de obezitate și de urmele păcatului.

Este semănat în slăbiciune și înviază în putere. Odată cu înaintarea în vârstă, slăbiciunea înaintează tot mai mult, până când moartea însăși îl deposează pe om de orice vlagă. În eternitate, trupul nu va mai fi supus acestor jalnice limitări, ci va poseda puteri de care nu dispune în prezent. De pildă, Domnul Isus Cristos, după învierea Sa, a putut intra într-o încăpere cu ușile încuiate.

Este semănat trup natural și înviază un trup spiritual. Aici trebuie să avem grijă să subliniem că prin „spiritual” (sau „duhovnicesc”) nu se înțelege „nematerial”. Unii oameni își imaginează că la înviere vom fi duhuri fără trup. Nicidecum nu acesta este sensul versetului. Noi știm că trupul înviat al Domnului Isus era format din carne și din oase, pentru că a spus: „Un duh n-are carne și oase, cum vedeți că am Eu” (Luca 24:39). Diferența dintre un trup natural și un trup spiritual este că primul este adecvat vieții de pe pământ, în timp ce al doilea este adecvat vieții din cer. Primul este de obicei controlat de suflet, în timp ce al doilea este controlat de duh. Un trup duhovnicesc este cel care va fi, cu adevărat, slujitorul duhului.

Dumnezeu l-a creat pe om duh, suflet și trup și întotdeauna la El este această ordine, în care duhul e pe primul loc, pentru că El a lăsat ca duhul să aibă pre-eminența și stăpânirea. Odată cu pătrunderea păcatului, s-a întâmplat însă ceva foarte ciudat. Ordinea lui Dumnezeu pare să fi fost răsturnată, făcându-l pe om să afirme întotdeauna: „trup, suflet și duh”. În felul acesta, el i-a acordat trupului locul pe care trebuia să-l ocupe duhul. Nu tot așa va fi însă la înviere, când duhul va ocupa locul de control pe care i l-a acordat inițial Dumnezeu.

De aceea este scris: „Omul dintâi, Adam, a fost făcut un suflet viu;” cel din urmă Adam, un duh dătător de viață. Aici din nou omul dintâi, Adam este pus în contrast cu Domnul Isus Cristos. Dumnezeu a suflat în nările lui Adam suflarea de viață și acesta a devenit o ființă vie (Geneza 2:7). Toți cei ce descind din el poartă trăsăturile sale. Cel din urmă Adam, Mântuitorul, a devenit un duh dătător de viață (Ioan 5:21,26). Diferența este că în primul caz, lui Adam i s-a dat viață fizică, pe când în al doilea caz, Cristos dă El însuși viață veșnică altora, cum explică și Erdman:

Ca descendenți ai lui Adam, noi suntem făcuți să fim ca el, suflete vii, locuind în trupuri muritoare, purtând chipul unui părinte părintesc. Dar ca urmași ai lui Cristos, vom fi îmbrăcați cu trupuri nemuritoare și vom purta chipul Domnului nostru ceresc.”

Apostolul prezintă acum o lege fundamentală din universul lui Dumnezeu, potrivit căreia:

Întâi vine nu ce este duhovnicesc, ci ce este natural; ce este duhovnicesc vine pe urmă. Asta se poate înțelege în mai multe feluri. Adam, omul natural, a pășit primul pe scena istoriei umane; apoi Isus, Omul duhovnicesc.

În al doilea rând, noi ne naștem pe lume ca ființe naturale. Apoi ne naștem din nou, devenind ființe duhovnicești.

În fine, mai întâi primim trupurile naturale, și apoi, la înviere, primim trupurile duhovnicești.

Primul om a fost făcut din pământ, făcut din țărână. Adică originea lui a fost din pământ și trăsăturile lui au fost pământești. El a fost făcut din țărâna pământului în primul rând și în viața lui el a părut, în sens foarte palpabil, un om legat de pământ. Al doilea Om este Domnul (textul NU omite „Domnul”) din cer.

Dintre cei doi oameni menționați în versetul 45, Isus a fost al doilea. El există din toată veșnicia, dar ca Om, El a venit după Adam. El a venit din cer, și tot ce a făcut și a spus El a fost ceresc și duhovnicesc, mai degrabă decât pământesc sau sufletesc.

Cum este cu aceste două căpetenii federale, tot așa este și cu urmașii lor. Cei ce sunt născuți din Adam moștenesc trăsăturile lui. Tot așa, cei născuți din Cristos sunt oameni cerești.

După cum am purtat caracteristicile lui Adam, în ce privește nașterea noastră naturală, tot așa vom purta (textul majoritar al manuscriselor din greacă conține și îndemnul suplimentar: „Să purtăm....”) și chipul lui Cristos în trupurile noastre înviate.

În continuare apostolul se ocupă de subiectul transformării care va avea loc în trupurile credincioșilor, vi și morți, când se va întoarce Domnul. Drept prefață la aceste remarci, el adaugă cuvintele: carnea și sângele nu pot să moștenească împărăția lui Dumnezeu. Prin asta vrea să spună că trupul nostru actual nu este adecvat pentru împărăția lui Dumnezeu în aspectul ei etern, respectiv, casa noastră cerească. Tot atât de adevărat este că nici putrezirea nu poate să moștenească neputrezirea. Cu alte cuvinte, trupurile noastre actuale, supuse cum sunt bolilor, deteriorării și descompunerii, nu ar fi adecvate pentru a trăi într-o stare în care nu există putrezire. Asta naște întrebarea: cum vor fi atunci adecvate trupurile credincioșilor aflați în viață la venirea Domnului ca să trăiască în cer?

Răspunsul îl găsim sub forma unei taine. Cum s-a arătat deja, o taină este un adevăr necunoscut înainte, care este descoperit de Dumnezeu apostolilor și, prin ei, ne este adus la cunoștința noastră.

Nu toți vom adormi, adică, nu toți credincioșii vor trece prin experiența morții. Unii vor fi în viață când va reveni Domnul. Dar fie că am murit, fie că suntem încă în viață, când vine El, toți vom fi schimbați. Adevărul învierii în sine nu este o taină, întrucât ea apare în Vechiul Testament, dar faptul că nu toți vom muri, precum și schimbarea sfinților aflați în viață la Venirea Domnului este un lucru ce nu fusese făcut cunoscut până atunci.

Schimbarea va avea loc instantaneu, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Cea din urmă trâmbiță de aici nu înseamnă sfârșitul lumii, nici trâmbița din urmă de care se vorbește la Apocalipsa, ci se referă la trâmbița lui Dumnezeu care va răsună când va veni Cristos în văzduh să-Și ia sfinții (1Tesaloniceni 4:16). Când va suna trâmbița, morții vor învia nesupuși putrezirii și noi vom fi schimbați. Ce clipă de nespusă înălțare va fi aceasta, când pământul și marea vor ceda țărâna tuturor celor ce și-au pus încrederea în Cristos de-a lungul veacurilor! Minții omenești îi este aproape cu neputință să priceapă magnitudinea unui asemenea eveniment; dar credinciosul smerit îl poate accepta prin credință.

Noi credem că versetul 53 se referă la cele două categorii de credincioși aflați la Venirea lui Cristos. Ce este supus putrezirii se referă la acele trupuri care s-au întors în țărână. Ele se vor îmbrăca cu neputrezirea. Pe de altă parte, ceea ce este muritor, adică cei ce sunt încă în viață, în trupul supus morții. Aceste trupuri vor fi îmbrăcate în nemurire.

Când morții în Cristos vor fi înviați iar cei vii vor fi schimbați împreună cu ei, atunci se va împlini cuvântul care este scris: „Moartea a fost înghițită de biruință” (Isaia 25:8). Ce minunat! După cum se exprimă și C. H. Mackintosh:

Ce sunt moartea, mormântul și descompunerea, în prezența unei asemenea puteri? Să mai spună cineva că e greu să fii mort patru zile! Milioane ce au muzezit în țărână de mii de ani vor țâșni într-o clipită la viață, nemurire și glorie eternă, la auzul glasului Celui binecuvântat.

Versetul acesta ar putea fi imnul triumfal intonat de credincioși, în timp ce se înalță ca să-L întâmpine pe Domnul în văzduh. E ca și când ar sfida moartea, întrucât pentru aceasta și-a pierdut boldul. Ei sfidează și hadesul (locuința morților), pentru că în cazul lor a pierdut bătălia, nemaiputându-i ține legați. Moartea nu-i mai poate înfricoșa, deoarece ei știu că păcatele le-au fost iertate și că stau în fața lui Dumnezeu în starea de perfectă acceptabilitate a preaiubitului Său Fiu.

Moartea nu ar avea nici un bold pentru nimeni, dacă n-ar fi păcatul. Conștiința păcatelor nemărturisite și neiertate este aceea care le provoacă oamenilor teama de moarte. Dacă știm că păcatele ne sunt iertate, putem înfrunta moartea cu încredere. Pe de altă parte, dacă păcatul apasă pe conștiința noastră, moartea este un lucru groaznic - chiar începutul pedepsei veșnice.

Puterea păcatului este legea, adică, legea îl condamnă pe păcătos. Ea pronunță pierzarea tuturor celor care nu au ascultat de preceptele sfinte ale lui Dumnezeu. Bine s-a afirmat că dacă n-ar fi păcat, n-ar fi nici moarte. Iar dacă n-ar fi lege, n-ar fi nici condamnare.

Tronul morții se reazămă pe doi piloni: păcatul, care reclamă condamnarea, și legea, care o pronunță. În consecință, asupra acestor două puteri s-a axat lucrarea Izbăvitorului.

Prin credința în El, noi avem biruința asupra morții și a mormântului. Moartea este văduvită de boldul ei. Este un fapt cunoscut că atunci când anumite insecte înțepă o persoană, ele lasă acul împlântat în carnea persoanei, și astfel, aceste insecte, fiind văduvite de „boldul” lor, mor. În sens cât se poate de real, moartea s-a înțepat singură cu prilejul morții Domnului nostru Isus Cristos pe cruce iar acum muma terorilor este văduvită de teroarea ei, în ce-l privește pe credincios.

Prin urmare, având în vedere certitudinea învierii și faptul că credința în Cristos nu este în zadar, apostolul Pavel îi îndeamnă pe preaiubiții lui frați să fie statornici, neclintii, totdeauna abundând în lucrul Domnului, știind că truda lor nu este zadarnică în Domnul. Adevărul învierii transformă totul, dăruindu-ne nădejde și statornicie, învrednicindu-ne să mergem înainte, în pofida unor împrejurări dificile, ba chiar copleșitor de dificile.

Primul verset din capitolul 16 privește strângerea de ajutoare ce trebuia efectuată de biserica din Corint, ajutoarele urmând să fie trimise sfinților săraci din Ierusalim. Nu se cunoaște cauza exactă a sărăciei lor. Unii au sugerat că a fost urmarea unei foamete (Fapte 11:28-30). Un alt motiv posibil a fost faptul că iudeii care mărturiseau credința în Cristos au fost ostracizați și boicotați de rudele, prietenii și concetățenii lor necredincioși. Pesemne ei își vor fi pierdut slujbele, fiind supuși în nenumărate feluri la presiuni economice menite să-i forțeze să se lase de mărturisirea lor de credință în Cristos. Pavel dăduse deja porunci bisericilor din Galatia în legătură cu această chestiune, iar acum le dă corintenilor indicații să răspundă în același mod în care au fost sfătuiți să procedeze și sfinții galateni.

Deși indicațiile din versetul 2 au fost date pentru o anumită colectivitate de credincioși, totuși principiile cuprinse în ele au o valoare universală. Mai întâi, strângerea de fonduri trebuia să se facă în prima zi a săptămânii. Avem aici un indiciu clar al faptului că primii creștini nu mai considerau că trebuie să țină Sabatul sau ziua a șaptea. În fond, Domnul înviase în prima zi a săptămânii. Rusalile au fost în prima zi a săptămânii iar ucenicii s-au strâns la frângerea pâinii în prima zi a săptămânii (Fapte 20:7). Acum ei trebuie să pună deoparte câte ceva pentru sfinți, în prima zi a săptămânii.

Al doilea principiu important este că indicațiile privitoare la strângerea de ajutoare erau destinate fiecăruia. Și bogați, și săraci, și sclavi, și liberi, toți trebuiau să ia parte la jertfa străngerii de ajutoare din ce avea fiecare.

Mai mult, strângerea de ajutoare trebuia să se facă în mod sistematic. În prima zi a săptămânii ei trebuiau să pună deoparte câte ceva, strângând. Lucrarea acesta nu trebuia să se facă la întâmplare sau doar în ocazii speciale. Darul trebuia pus deoparte separat de alți bani și destinat unor scopuri speciale, cerute de împrejurări. Dărnicia lor trebuia să se facă proporționat: după câștigul lui (sau, cum se spune în versiunea engleză: „după bunăstarea fiecăruia”, n.tr.).

Ca să nu se strângă ajutoarele când voi veni eu. Apostolul Pavel nu a dorit ca strângerea de ajutoare să fie o chestiune de ultimul moment. El și-a dat seama de posibilitatea ca cineva să dăruiască fără să se fi pregătit temeinic pentru aceasta, fără să-și fi cercetat inima și punga.

Versetele 3 și 4 ne oferă indicii de mare preț cu privire la ceea ce trebuie făcut cu fondurile strânse în adunarea creștină. Mai întâi, trebuie să observăm că fondurile nu trebuiau încredințate unei singure persoane. Nici măcar Pavel însuși nu putea fi deținătorul unic al acestor fonduri. În al doilea rând, observăm că delegarea persoanelor care să aibă grijă de bani nu se făcea în mod arbitrar de către apostolul Pavel. Mai degrabă, această decizie era lăsată pe seama adunării locale. De îndată ce ei vor fi ales solii, Pavel avea să-i trimită la Ierusalim.

Dacă se va hotărî că ar fi bine ca și apostolul să meargă la Ierusalim, atunci frații din partea locului îl vor însoți. Observați cum se exprimă Pavel: „ei vor merge cu mine”, și nu „eu voi merge cu ei”. Poate că este o aluzie la autoritatea de apostol a lui Pavel. Unii comentatori propun că factorul care va stabili dacă Pavel se va duce sau nu va fi amplexarea darurilor strânse, dar noi nu putem concepe că un apostol atât de mare ca Pavel s-ar fi putut călăuzi după un asemenea principiu.

Pavel discută planurile sale personale în versetele 5-9. Din Efes, unde se afla când redacta această scrisoare, el plănuia să treacă prin Macedonia. Apoi spera să ajungă în sud, la Corint.

Poate că Pavel va putea ierna împreună cu sfinții de la Corint, după care aceștia urmau să-l petreacă încotro avea să se ducă mai departe. Pentru moment însă, nu avea să-i vadă, în drumul său spre Macedonia, dar se gândea cu bucurie că mai târziu va putea petrece un timp în mijlocul lor, dacă va îngădui Domnul. Înainte de a pleca spre Macedonia, Pavel se aștepta să rămână totuși în Efes până la Cincizecime. De aici, din versetul 8, aflăm că epistola 1Corinteni a fost redactată la Efes.

Pavel și-a dat seama că la Efes se ivise un prilej minunat de a-l sluji pe Cristos. În același timp, el era conștient că erau și foarte mulți împotrivitori. Este exact situația cu care au fost confrunțați din totdeauna cei ce au dorit să-l slujească pe Cristos: pe de o parte, holdele sunt coapte, gata de secerat; pe de alta, vrăjmașul care nu doarme caută să pună piedici, să dezbine și să se împotrivească pe toate căile posibile!

Apostolul adaugă aici câteva cuvinte referitoare la Timotei. Dacă acest tânăr devotat Domnului avea să vină la Corint, ei trebuiau să-l primească fără frică. Poate să fie o referire la faptul că Timotei era timid din fire, drept care ei trebuiau să vegheze ca nu cumva să accentueze și mai mult această tendință. Pe de altă parte, mai poate însemna că Timotei trebuia să poată veni la ei fără frica de a nu fi acceptat ca slujitor al Domnului. Faptul că varianta aceasta din urmă este cea corectă e indicat de cuvintele următoare rostite de Pavel: „Căci el este prins ca și mine în lucrul Domnului.”

Datorită slujirii pline de credincioșie a lui Timotei față de Domnul Isus Cristos, nimeni nu avea voie să-l disprețuiască. Mai degrabă, trebuia făcut totul pentru a-l conduce în pace, ca Timotei să vină înapoi la Pavel, la timpul convenit. Apostolul aștepta cu bucurie să se reîntâlnească cu Timotei și cu frații.

Cât pentru fratele Apolo, Pavel îl rugase stăruitor să le facă o vizită fraților de la Corint. Apolo nu considerase că Domnul voia ca el să se ducă la Corint atunci, dar a lăsat să se înțeleagă că se va duce acolo când se va ivi prilejul nimerit. Versetul 12 ne este de mare preț, întrucât ne arată duhul de dragoste și înțelegere ce domnea în rândul slujitorilor Domnului. Cineva a definit această situație drept un tablou minunat de „dragoste și respect, lipsite de orice urmă de gelozie”. De asemenea, ne arată libertatea de care beneficia fiecare slujitor al Domnului de a se lăsa călăuzit de Domnul, fără să-i dicteze nimeni ce trebuie să facă. Nici măcar apostolul Pavel nu era autorizat să-i spună lui Apolo ce să facă. În legătură cu aceasta Ironside face următoarele comentarii: „Sub nici o formă nu aş concepe să scot din Biblia mea acest capitol, deoarece mă ajută să înțeleg modul în care își călăuzește Dumnezeu slujitorii în lucrarea lor de slujire față de El.”

În continuare, Pavel le transmite sfinților o serie de îndemnuri pline de miez. Astfel, ei trebuie să vegheze în permanență, să stea tari în credință, să fie curajoși și să fie tari. Poate că Pavel se gândește din nou la pericolul învățătorilor falși. Sfinții au datoria să fie mereu cu ochii în patru. Ei nu trebuie să cedeze nici un centimetru de teren vital, ci trebuie să se dea dovadă de un adevărat curaj. În fine, ei trebuie să fie tari în Domnul. În tot ceea ce fac, ei trebuie să dea dovadă de dragoste. Asta înseamnă că vor trăi o viață de devotament față de Dumnezeu și de alții, ceea ce va presupune dăruire de sine.

În continuare avem un îndemn privitor la casa lui Ștefana. Acești scumpi creștini au constituit cele dintâi roade ale Ahaiei, adică primii convertiți din Ahaia. Se pare că încă din momentul convertirii lor ei s-au dedicat cu total în slujba sfinților. Ei s-au consacrat slujirii copiilor lui Dumnezeu. Casa lui Ștefana a fost pomenită anterior, la 1:16. Acolo Pavel afirma că i-a botezat pe cei din această casă. Mulți susțin că în expresia casa lui Ștefana ar fi fost incluși și copiii mici, drept care au încercat să justifice prin asta botezul pruncilor. Numai că din acest verset reiese limpede că nu erau copii mici în această casă, întrucât se spune clar că membrii acestei case s-au dedicat cu totul în slujba sfinților.

Apostolul îi îndeamnă pe creștini să fie supuși unor astfel de oameni și fiecăruia care ajută la lucrare și muncește. Aflăm din învățăturile generale ale Noului Testament că cei ce se dedică slujirii lui Cristos trebuie să beneficieze de respectul și dragostea tuturor copiilor lui Dumnezeu. Dacă acest lucru s-ar practica pe scară mai largă, ar preveni multe cazuri de gelozie și dezbinare.

Venirea lui Ștefana, Fortunat și Ahaic i-a umplut lui Pavel inima de bucurie, pentru că ei au împlinit ce lipsea din partea corintenilor. Asta ar putea însemna că ei și-au arătat dragostea față de apostol într-un fel în care corintenii au neglijat să-l facă. Sau o variantă mai plauzibilă ar fi că ceea ce corintenii nu puteau face, datorită depărtării lor față de Pavel, oamenii aceștia reușiseră să facă.

Ei i-au adus lui Pavel vești de la Corint și, la rândul lor, au dus cu ei vești din partea apostolului către adunarea din care făceau parte. Din nou, Pavel îi elogiază pentru respectul plin de dragoste pe care-l aveau față de biserica locală.

Bisericile din Asia se referă la adunările din provincia Asia (în prezent Asia Mică), a cărei capitală era orașul Efes. Acuila și Priscila se pare că locuiau în această vreme la Efes. Cândva ei locuiseră la Corint și astfel erau cunoscuți de sfinții de acolo. Acuila trăia din confecționatul corturilor și lucrase împreună cu Pavel în această ocupație.

Expresia biserica din casa lor ne oferă o imagine clară a modului simplu de a se aduna al bisericii din vremea aceea. Creștinii se strângeau în case, pentru a se închina, a se ruga și a avea părtășie. Apoi se duceau și predica evanghelia, la locul de muncă, în piața, la închisoarea din localitate și oriunde le era sortit să se ducă.

Toții frații din adunare se alătură lui Pavel, trimițând salutările lor pline de dragoste fraților și surorilor lor credincioși din Corint. Apostolul își îndeamnă cititorii să se salute unii pe alții cu o sărutare sfântă.

Pe vremea aceea sărutul era un salut obișnuit, chiar între bărbați (cum, de altfel, continuă să fie în estul Europei, n.tr.). O sărutare sfântă înseamnă un salut fără prefăcătorie și fără impuritate. În societatea noastră actuală, obsedată de sex, în care perversiunile sunt atât de răspândite, recurgerea la forma de salut prin sărut ar putea prezenta ispite serioase, ducând la grave eșecuri pe plan moral. Din această pricină, sărutul (cel puțin între creștinii din țările de limbă engleză) a fost înlocuit cu strângerea de mână. De obicei, nu trebuie să permitem unor considerente de ordin cultural să ne împiedice de a adera într-un totu la cuvintele Scripturii. Dar într-un caz ca acesta, în care dacă ar fi să dăm ascultare literei, am putea cădea în păcat sau da naștere unei impresii de păcat, datorită condițiilor ce domină societatea noastră, probabil nu ar strica să înlocuim sărutul cu strângerea de mână.

Pavel avea obiceiul să dicteze conținutul scrisorilor sale unuia dintre colaboratorii săi. Dar la sfârșit el lua în mână pana și adăuga câteva cuvinte scrise chiar de mână lui, dând apoi salutul său caracteristic. Este exact ceea ce face în acest verset.

Anatema ar putea fi tradus prin blestemat. Cei care nu-L iubesc pe Domnul Isus Cristos sunt condamnați deja, dar osânda lor va deveni evidentă la venirea Domnului Isus Cristos. Un creștin este cel ce-L iubește pe Mântuitorul. El îl iubește pe Domnul Isus mai mult decât pe oricare altă persoană sau lucru de pe lume. Eșecul de a-L iubi pe Fiul lui Dumnezeu este o crimă împotriva lui Dumnezeu însuși. Ryle spune:

Sfântul Pavel nu permite nici o porțiță de scăpare omului care nu-L iubește pe Cristos. El nu îngăduie nici o scuză, nici o derogare. S-ar putea ca cineva să nu posede toate cunoștințele intelectuale, și totuși să fie mântuit. S-ar putea să nu fie curajos și chiar biruit de frica de oameni, asemenea lui Petru. S-ar putea să cadă groaznic, ca David, dar după aceea să se ridice. Dar dacă cineva nu-L iubește pe Cristos nu se află pe calea vieții, ci blestemul este asupra lui. El se află pe drumul lat, ce duce la pierzare.

Maranatha! este un termen aramaic, tradus prin O, Doamne, vino! și era un salut des folosit de creștinii de la început. Dacă se desparte astfel: „maran - atha", înseamnă „Domnul nostru a venit" iar cealaltă despărțire posibilă: „marana - tha" înseamnă Domnul nostru, vino!

Harul a constituit tema de predilecție a lui Pavel. Astfel constatăm că îi plăcea să înceapă și să încheie Epistolele sale pe această notă înălțătoare. Este unul din semnele paternității pauline a epistolelor sale.

Pe tot parcursul epistolei am auzit bătaia fierbinte a acestui apostol devotat al lui Cristos. Am ascultat cum el a căutat să-i zidească pe credincioși, să-i edifice, să-i mângâie și să-i mustre pe copiii în credință. Dragostea ce le-o purta nu putea fi pusă la îndoială. Când ei au citit aceste cuvinte de încheiere, poate s-au simțit rușinați că le-au permis învățătorilor falși să se strecoare în mijlocul lor, că au pus la îndoială apostolia lui Pavel și că s-au îndepărtat de la dragostea ce i-o purtau inițial.

clickbible.org